

A treia carte. Poezii
-o selecție de Cristina Ștefan-

Selecție și concept: Cristina Ștefan
Tehnoredactare și copertă: Alexandra Ștefan
Imagine copertă: Dionis Pușcuță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȘTEFAN, CRISTINA

A treia carte : poezii / Cristina Ștefan. - Bacău : Art Book,
2012

ISBN 978-606-92853-9-8

821.135.1-1

Copyright 2012-Cristina Ștefan
©2012-Art Book, pentru prezenta ediție
edituraartbook@yahoo.com

Toate drepturile rezervate Editurii Art Book
Nicio parte a acestui volum nu poate fi copiată
fără acordul scris al editurii Art Book și al autorului

Poeți antologie

- 1 CEZARINA ADAMESCU
- 2 MIHAELA NICOLETA AIONESEI
- 3 OTTILIA ARDELEANU
- 4 FLORIAN ANTONESCU
- 5 CORNEL ARMEANU
- 6 IOAN BARB
- 7 EUGEN BARZ
- 8 MIHAELA BĂBUȘANU AMALANCI
- 9 MIRELA BĂLAN
- 10 GABRIELA BELDIE
- 11 IOAN BERGHIAN
- 12 SILVIA BITERE
- 13 PAUL BLAJ
- 14 ADRIANA BUTOI
- 15 DAN TUDOR CALOTESCU
- 16 JEANETTE CARP
- 17 ADELINA CLONDIR
- 18 ADRIAN CREȚU
- 19 VIOLETA DEMINESCU
- 20 CARMEN DIMA
- 21 MARIA GABRIELA DOBRESCU
- 22 TEODOR DUME
- 23 RADU LUCA DUPEȘ
- 24 IOANA MIHAELA FRAIU
- 25 ANA MARIA GÎBU
- 26 CARMEN TANIA GRIGORE
- 27 ELISABETA IOSIF
- 28 MARIA DOINA LEONTE
- 29 VERONICA PAVEL LERNER
- 30 IULIANA LINTE
- 31 MIHAELA MERAWEI
- 32 ANDREI MĂJERI
- 33 LUCIAN MĂNĂILESCU
- 34 SORIN MICUȚIU
- 35 RALUCA LEONTINA NEAGU
- 36 MIRELA ORBAN
- 37 RADU ANDREI POPA
- 38 CAMELIA IULIANA RADU
- 39 IOAN RAȚIU
- 40 IOANA CĂTĂLINA ROȘCULEȚ
- 41 AUREL AVRAM STĂNESCU
- 42 DELIA STĂNILOIU
- 43 BOGDAN STOIAN
- 44 CRISTINA ȘTEFAN
- 45 SEBASTIAN ȘUFARIU
- 46 VIRGIL TITARENCO
- 47 ANA TUDORAN
- 48 VLAD TURBUREA
- 49 FLORIANA TURCULEANU
- 50 CRISTIAN ȚÎRLEA
- 51 ANA URMA
- 52 ANDREI VELEA
- 53 DRAGOȘ VIȘAN
- 54 LUMINIȚA ZAHARIA
- 55 MARIANA ZAVATI GARDNER

Spuneam în decembrie 2009:

„Suntem un cenaclu interactiv pentru promovarea literaturii de bună calitate a tinerilor. Mulțumim autorilor de literatură contemporană, implicați în proiectul Cartea Tinerilor Scriitori și le promovăm creația cu drag!

Vă dorim succes!”

Spuneam în iulie 2010:

„Suntem primul cenaclu online interactiv a cărui muncă s-a publicat într-o carte „Lira în patru puncte cardinale”, editura Rovimed 2010. Cenaclul Lira21 își continuă școala, grație eforturilor echipei care a fondat acest nou site de literatură contemporană, extinzându-și preocuparea și în celelalte domenii de scriere, proză, teatru, satiră, artă. Urez ca publicațiile următoare să însemne calitate, actualitate, modernitate și recunoaștere literară!”

În martie 2011, afirmam:

“Prin voluntariat și efort personal al fiecărui admin, al fiecărui membru, site-ul Lira21 a devenit o școală blândă de poezie, dar analizează și alte genuri literare, proză, satiră, literatură pentru copii, teatru. Echipa a cooptat tineri talentați și membri de onoare din rândul scriitorilor consacrați și împreună, printr-un sistem propriu de analiză și evaluare, am reușit să selectăm poezii pentru a doua antologie a cenaclului. Sub titlul “Poetic@”, această nouă carte va trebui să fie primită de critica literară ca un exemplu de muncă asiduă întru calitate, aflare de stil original și îmbunătățire a celui publicat, pentru fiecare membru al Lirei21. Mulțumesc, mulțumim, tuturor celor atașați de acest proiect. Mergem, cu suflet dăruit, mai departe.”

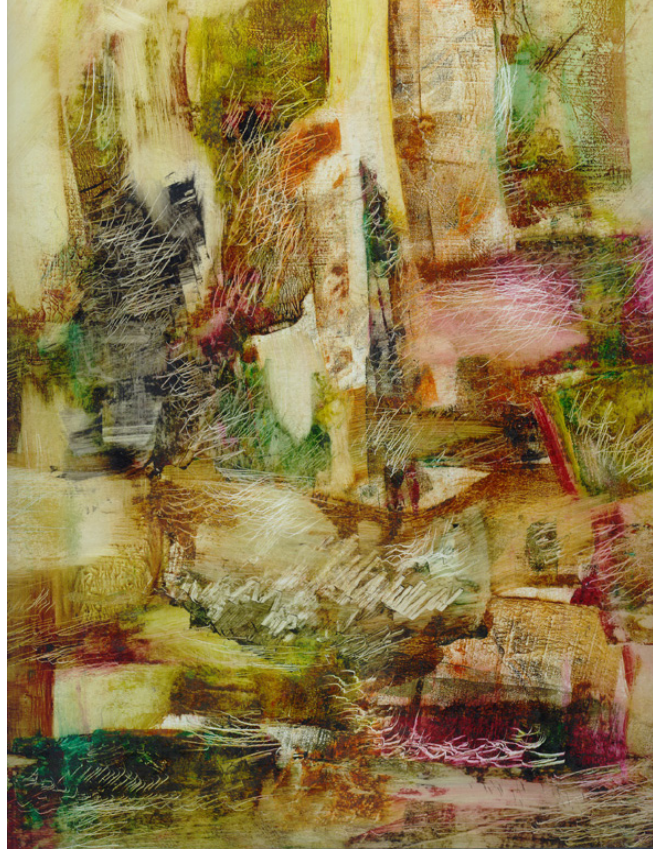
În aprilie 2012

Spunea Adrian Suciuc despre Lira21, ” Sunteți o școală blândă de poezie”, și încercăm în continuare să nu ne dezamăgim colaboratorii, cititorii, susținătorii și prietenii. „A treia carte. Poezii”, volumul antologic publicat în 2012, la Editura ArtBook, înlesnește debutul unor tineri poeți și promovează deopotrivă scriitorii consacrați, de acum, liriști convinși de acest proiect. Poezia Lirei 21 nu îmbătrânește. Despre această antologie pot spune cu mândrie ca este un album de artă, expunând creațiile a 55 de poeți și 20 de pictori români. Vom continua!

Cristina Ștefan

A treia carte. Poezii

Cezarina Adamescu

Aurel Stanciu

*''Cea de a doua ființă din mine surâde
în timp ce eu plâng.
Ea e lumina cuvântului.''*

Întoarcerea îngerului -versuri inedite-

Există un miez al firii.
Un miez nevăzut
care clocotește-n adânc
deși arareori se simt vibrații la suprafață.
Un miez, o rădăcină, o celulă onirică
palpitând neștiut
în sinea fiecăruia.
Adiere de Duh și Lumină.
foșnet de vers inefabil.
Acolo sunt eu
locuind toate pustiurile.

În clipa în care-ai plecat
s-a-ntors îngerul
care hălăduise zece ani
departe de mine.
Îngerul pe elitrele căruia
am scris poeme prelungi
de nibelungi,
un lied diafan,
într-o noapte cu febră
delir și frisoane,
despre sacra nelegiuire
de-a încerca să-l alung
din carne, din pori, din simțire,
de a-l îngropa înainte să moară
într-o sacră și tainică alcătuire.

Este o parte din mine
la fel cum Poesia
este doar *o aripă dintr-o pasăre.*

Fărâma cu fărâma te-am smuls
din carne, din sânge,
din fiecare celulă onirică
desfăcută la infinit

în mii de cristale
zvârlite-n zenit.
Dar tot acolo persiști
în gând, în obiecte, în spirit,
în tot ce-ai lăsat aici
acum și de-a pururi....

Abia azi am văzut:
O singurătate
și în interiorul ei – altă singurătate perfectă
în interiorul căreia –
altă singurătate mezină,
suprapuse perfect,
fiecare tinzând să-și depășească
propriile limite.
Și departe-n adânc,
sufletul tău răstignit
sufletul tău răstignit peste lacrimă,
pentru tine, acolo.

Cea de a doua ființă din mine surâde
în timp ce eu plâng.
Ea e lumina cuvântului.

Treci prin toate ușile închise
până la mine
și nici ferestrele zăbrelete
nu-ți sunt stavilă
prin ziduri te strecuri nevăzut,
neauzit
și te instalezi în mine confortabil
ca-ntr-un cuiabar de neliniște.
În apele tale curgătoare
mă scald,
niciodată aceleași,
împletite în jurul grumazului meu
precum funiile groase de cânepă.

Mi-am regăsit îngerul dispărut,
Îngerul meu Esteban-Etienne
reîntors
după mii și mii de nopți de absență.
Îngerul meu stă în preajmă
și mă observă atent,
nu m-am schimbat,
nu s-a schimbat
suntem tot una.

Uită-te la tine, îți zic,
uită-te la tine
și mă vei recunoaște.
Uită-te la mine, îți zic
uită-te la mine,
și te vei recunoaște
așa cum stai în lumina de sine
scăldându-te
într-o perfectă abluțiune.

Pe fruntea mea
s-a întunecat orizontul,
aura-i neagră
nici un sfârc de lumină nu se zărește
întuneric pe întuneric înghite.

În apele dorului,
în apele marelui nimeni
mă scufund până-n adânc.

Cu fiecare pictură, cu fiecare carte,
cobor din viață în moarte.
Din acest imens Nimic,
iată, sunt și eu părțică.
Moartea nu e decât
o postfață la viață...

Atâtea de împărțășit.
Prinos de trăire, prinos de iubire.
Totul se revarsă în sus
ca o cădere în ceriuri.
Alb peste alb absolut.

Ah, cum mă mai locuiesc
toate cuvintele scrise, șoptite!
Ele acoperă zgomotul universului.
Nu pot să mă apăr de invazia lor
neconținută.
Și nici n-aș avea loc altminteri
decât în interiorul Cuvântului
care mă apără.

Obolesc. Palpit.
Sângele se prăbușește în vene.
Ce vor toți oamenii?
De unde mă știi?
Numai fețe necunoscute.
Încet-încet devin
un chip străin chiar și pentru mine.

Tu și Îngerul.
Noi trei, împreună.
Mă duci de mână,
pe brațe
și de subțiori mă porți uneori.
Îți merge numele de amarnică
dar tu ești bucuria
și mângâierea mea,
singura singurătate posibilă
o continuă provocare la drum,
la drumul din urmă.

Ești glasul mut
de la capătul firului,
scrisoarea nescrisă dar recită,

umbra unei amintiri de sărut
ești eu conjugat
la diateza pasivă....

Astăzi mă distanțez de mine,
ca să te pot vedea mai îndeaproape,
ca să te pot atinge cu gândul,
ca să intru în marele nimeni.

Duh și humă plutind peste,
Ruah, suflu adiind peste ape.

Intru în mine aproape,
tot mai aproape de dorul primordial,
ca o piatră în apă stârnind
cercuri concentrice.

Nu, dragii mei,
nu sunt tristă,
sunt doar zdrobită
și-n mii de bucăți împrăștiată.

Cum să mă mai așez în genunchi
când genunchii mi-au fost rețezați?
Și cum să te mai nasc
când nu mai am trup,
când mierea și laptele milei
mi-au secătuit sânul de tot
și-am istovit,
am istovit...

Dragă Singurătate,
tu faci zidurile toate să dispară
și mă porți în locuri fără memorie...

Sunt una cu tine
până și-n gând.
Degeaba te-am dat afară pe ușă
te-ai strecurat înapoi
ca o pisică.

Ție îți pun în seamă
toate dovezile mele de slăbiciune
de parcă mi-ai insufla
când anume să tac,
să vorbesc
și când să iubesc
și eu
cu toate puterile mă împotrivesc
mă fac mototol-rostogol
cu viscerale strânse...

Zidul tău se sfarmă
pe zi ce trece
tot mai mult se vede din mine de-afară,
până la bust,
până la mijloc,
până la șolduri,
genunchi și glezne
mă despoi de marmură.
Doar nisipul rămâne
și acela în mușuroaie mărunte
care așteaptă un vânt
dinspre nord să se spulbere.

Cine să le adune boabele
să le prefire prin gâtul clepsidrei,
de vreme ce clepsidrarul
e plecat de un timp
să sufle în sticla fierbinte
să sufle în foalele clipei.

Vezi, ți-a încolțit grâul în palme.
Mustul lui devine azimă,
laptele cu miere
de frământat pâinea de jertfă.

Tare mi-e teamă că n-ai să ne plăci,
nici pe ea, nici pe mine.
Dar cum nu pot să mă descotorosesc

ca de propria umbră,
trebuie s-o îngădui,
ca parte din lumina înviind
în sfârscul de umbră care mă definește.

Eu plec dar vă las culorile mele.
Ele-s aidoma
unor dioptrii pentru suflete.
Prin ele se vede mai bine
visul strivit de talpa secundeii.
Culorile mele vorbesc
mai distinct decât mine.
Ele au greutatea sufletului
ce se înalță din trup
când din viață rămâne
o picătură de rouă
în care poți fi răstignit
fără cuie
pe rugul de liniște.

*Mihaela Nicoleta
Aionesei*

Ștefan Suditu

*''escaladase Everestul
șerpaș ancorat în neliniște
cât noaptea polară
crescută sub pleopă''*

poetul și creația

ea

fântână sângerată în sonate
pe-altarul vieții scânteind rămasul

el

șoim ce-a despicat în pas de gând idea
și în căușul ochiului a strâns atâtea patimi
trubadur încercând zăpezile să mute
mai spre nord sau alte continente
după cum un greiere îi cânta pe suflet

ei doi

o agonie mai aproape
de extazul împlinirii

un popas de sensuri

escaladase Everestul
șerpaș ancorat în neliniște
cât noaptea polară
crescută sub pleopă

desfășurase o planetă de gânduri
visând caligrafia iubirii perfecte-
iubește-te cum îți iubești aproapele

din om în om învățase calea înapoi spre suflet

acum îmbrăca în alb cărări numai de ea știute
să aprindă licuricii dintr-un brad
rătăcit sub o stea pitică

doar pentru un popas

menuet

nu l-am chemat
a venit
l-am lăsat să-și deșire neliniștile
să-și etaleze confortabil obiceiurile
să hohotească de râs sau plâns
să caște somnoros
visând năluci albastre
nu i-am cerut
nu i-am refuzat

ne-am iubit încleștați într-o lacrimă
printre copite ceață și fum
el atingea albe clape
eu aprindeam sângele brun

și-n clipa de grație
creșteau aripi pentru a îmbrățișa

cuvântul

viața precum un câine scăpat din lanț

Sergiu era un copil de spital
în fiecare zi înghițea același refren
“dacă îți iei medicamentele te faci bine și...”
minciuna creștea
mai întâi cât irisul ochiului
se strecura printre gene lăsând urme roșii
se mărea cât punga agățată în stativul metalic
din care se scurgea printr-un furtun transparent
lichidul agoniilor prelungite
se umfla
se spărgea ca o bubă infectată
miros de puroi și disperare inunda încăperea
spărgea geamurile și ieșea afară răsufând ușurată
“a mai trecut o zi”
și-o lua de la capăt cu zâmbetul tremurat
schițat pe o coală albă

“dar până când?” își spunea
până când să poți suporta gustul de sare
să te faci că nu vezi
că nu auzi cum urlă ochii mamei cu lacrimi sparte în dinți

și nici nu aflase încă
dacă viața este precum un câine scăpat din lanț
sau colțul după care se ascundea

ar fi făcut orice să o mulțumească
ar fi dărâmat și munții dar ei apăsau acum prea grei
și-ar fi cusut în plus câteva branhii
să-nghită norul care se apropia
dar...
ningea
ningea cu toată furia neputincioasă
a unui copil de nouă ani

zăpada îl acoperea până la glezne
până la ochiul alb în care încremenise o mamă
și-o lumânare aprinsă aducea liniștea în care el se ghemuia

ea nu vine singură niciodată

se zvârcolește mușcă pământul
la un anotimp distanță
măsoară jumătatea de câmp
cu un ochi atârnat în copită

adie a toamnă mucețită dinspre ea
umbre și scâncet colb de oase sparte

prin vechiul templu
bântuie tăcerea cu un corb pe umăr
din când în când se oprește
și ciugulește
coaja unui miez secăt

pe riduri ivite în taină
răzbate un fir de iederă spre lună
a mai rămas un pătrar
să-mi numere bobii
crescuți de-o iarnă vitregă în orbite

așa că-ți spun
pășește încet neroado
să nu-ți sperii ficele
care blând
cosesc

după-amiază de gânduri

e liniște. liniștea aceea în care
auzi cum sună pașii cuvintelor
în urechile celorlați.
încerci să deslușești glasurile
sfâșie tăcerea picurată din colții lor.
sub zbuciumul imens
umbra șchioapătă
cu aripile strânse în pumni.

unde e drumul îmbrășișărilor în cuvânt?
spre care stea
spre care țârm al timpului să apuc?

am o poftă nebună de-a sugruma tot ce simt
iau urletul și-l îngrop în șoapte.

sunt o atârnare

mi-ai fost aripă la timpul tău
te-ai smuls
te-au smuls
a rămas un ciot
în rădăcina umărului stâng
sângerează neliniști îndoieli

tăcerea ascunde ritmul
step by step al vieții
(orice cord are o muză)
dureri tristeți incertitudini
și pe alocuri bucurii
fac cerul vieții mai rotund
privit pe muchia răbdării

rostogolesc pe degetele inimii
nopti îmbrăcate în cămeși de in
și-mi iau avânt spre poarta unde
doar păsări oarbe pot desena
zborul unei alte dimineți
fără tine

când speranța îți coase destinul

pe cărări alunecoase
tocesc gânduri
în loc de răspuns
o potcoavă ruginită
atârnă de piciorul de lemn

ca un armăsar fugind
veșnic nehotărât dar fără căpăstru
dau ocol pământului
în fața ferestrei același peisaj
viața
căruță răsturnată de vise
în care caut cheia spre alt sens

dimineața surâde cu flori de cireș

naufraziul

rostogolită în adâncul nopții
aud ecoul cum mă strigă
prin aerul cu aromă de cafea
caut bucuria dincolo de cuvinte
sau chiar în carnea lor trudită
oricât aș încerca a scrie

simt ritm de târnăcop agonizând
în hățișul memoriei
timpul deșiră umbre
sub mușchiul atrofiat de tăceri

pierdută în fotoliul deformat de gânduri
în care abia mai scârțâie un colț de viață
petrec un timp de singurătate
în lacuna mea albastră

ca o lebădă pe oglinda apei

un timp ruginiu
îmi curge prin vene
ca pe podoabe
îi port cicatricile
zi de zi
mă războiesc cu viața
fără să zăngăn armuri
fără să flutur o aripă albă
doar uneori
în oglinda lunii privesc
obrazul jupuit de frunză
primul rid prăbușit
e semn că toamna
îmi desfrunzește prezența
dar nici atunci
nu îndrăznesc să strig
și trec...

duminică îngenuncheată

prin labirintul tăcerii durerea își face rondul
îi simt mirosul de ceara nearsă
cu unghiile înfipite în malul inimii
lacrima legată în lanțuri strigă
lângă batista uscată frunze roșii foșnesc
furnicile sculptează în piatră umbra lunii
un greiere îi cântă tristețea

din seara aceea o lumânare gârbovită
arde urma unui timp ...

panseu

cuvinte nerostite
se chircesc în tine
prind rădăcini
și cresc păduri
umbrind simțirea
pe sub pământul
sufletului tău
ard muze

gândul caută poiana

din an în an

la capăt de anotimp
cu fiecare lacrimă
cioplesc icoanele timpului

din așchii
cârje de lumină
pentru ciotul rămas
cariile migălesc povești

umbra de furnică

în jungla mare de cuvinte
poate încăpea
oricând oricum oricine
elefanți mistreți chiar și cămile

în pielea umbrei de furnică
poți intra
fără să zgârii
să rănești
să strigi

doar pe brânci

Mamă-Icoană

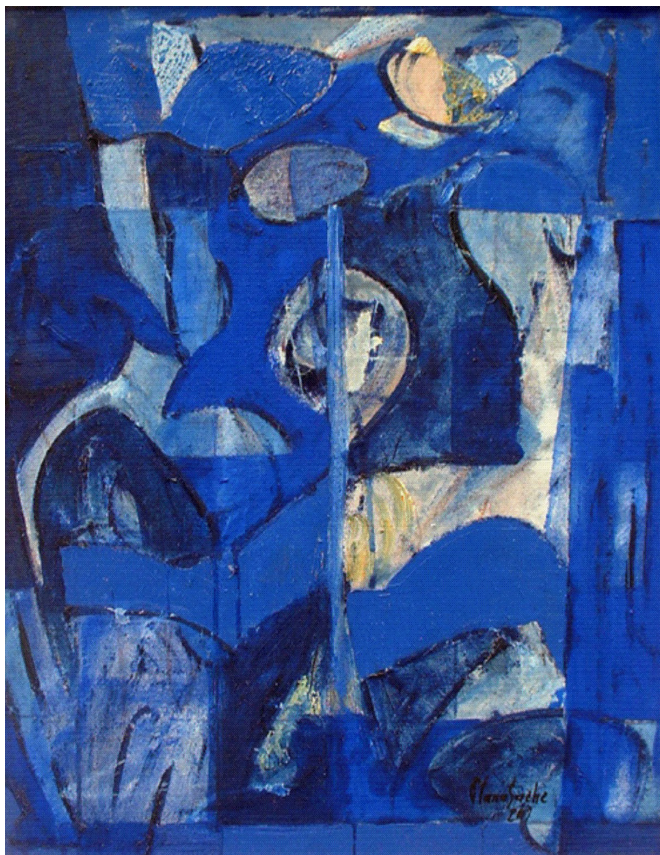
Aș vrea să fim azi împreună
Să-ți spun cât ești de tandră și bună,
Dar ai plecat, sunt singură,
Orbecăind prin negură.

Te caut târziu,
Dar ești...
Plecată-ntre aștri făr'de vești
Și mi-aș dori să fii din nou aici
Să te-mbrățișez
Când între noi e depărtarea-
Mai mult decât un infinit
Plutit cu zarea-

Acum...te strig
E doar tăcere, e noapte și mi-e frig
Caut în tot ce-a rămas
Din viața mea,
Un dor, un semn sau adierea

Te regăsesc în crizanteme
Mamă-Icoană,
Altar inimii mele.

Florian Antonescu

Costel Tănăsache

*''Femeie, noaptea glasul tău răsună
Din urmă cu ecouri despletite
De jale plânsă pe o ruptă strună''*

Sub aripile tale aspre

sub aripile tale aspre de caracatiță-broască-testoasă
nu m-am simțit niciodată bine
din întunericul lor nu crește nimic
și sufletul rămâne mai sterp decât un bărbat fără testicule
nici umbrele caprelor nu se mai văd
chiar dacă bunica le-a hrănit cu ce a avut ea mai bun,
la fel ca pe mine...

spune-mi atunci de ce, noaptea, întunericul
se desparte în culori, iar acolo unde nu e nimic
de văzut ochii mei zăresc cercuri și pete roșii ?
E vorba poate de nevoia de curcubeu a omului ?

sub aripile tale aspre de caracatiță-broască-țestoasă
sunt mai terciuit decât fasolea bătută
mi-e greu până și să respir, deși bunica s-a chinuit atâta
să mă învețe și ea nici măcar nu fusese la școală,
nici nu-l citise pe Nietzsche

Sonetul trecerii

Nu mă-ntreba ce-aș vrea să iau cu mine
Nu merit întrebarea asta proastă
Poate voi naște-n acea clipă vastă,
Un funerar cortegiu de asine

Să care vestea care nu adastă
Că dincolo de marile cortine
Încă mai ard luminile divine,
Și lumea va fi chiar entuziastă

Fiindcă nimeni nu s-a-ntors vreodată,
Ne macină eterna întrebare:
“Cum toată viața care ne desfată

Să fie doar o simplă întâmplare
A firii ce nu poate fi iertată
Că ne-a supus credințelor binare ?”

Amarantus

Pândind la fiecare colț de stradă,
Trec lampagiii cu lumina-n spate
Și-o vând mereu la sfert și la jumate.
Trec cârnățarii lacomi după pradă!

Pe gâtul tău au înflorit agate
Ce se revarsă roșii în cascadă.
Grupați copiii lecția s-o vadă
Ce-nseamnă să insiști când ai dreptate!

Foșnește coada-vulpilor pe morminte
Dar cine stă să îi asculte cântul ?
De-acum cuțitul bine șters te minte

Spunând că înadins i-ai frânt avantul.
Trec împărații rotunjind cuvinte
Chiar dacă-s goi, frumos le e veștmântul

Sonet nocturn

S-au terminat țigările pe seară
Nu am nici vin tristețea s-o înece
Pe nesimțite încă o zi trece
Grăbind prin miezul nopții ca prin gară

În cana neagră de cafea amară
Văd ursitoarea, în april pe zece,
Menind grăbită-n dimineața rece
Unui copil, când îi e dat să moară

În savurarea patimilor proaste
Nimic nu-ntrece clipa efemeră
Urmașilor le dăruim, nefaste
Poteci cu spini să-i ducă la himeră
Să le mănânce sufletele caste
Salvat va fi doar cel ce nu mai speră

Sonet melancolic

Femeie, umbră veche pe perete,
Când ne-ntâlnim privirea ta mă trece
Atâtea mări uitate de-apă rece
Si-atâtea fluvii pline de regrete

Mă-nfrupt din amintiri ca un erete
Până când lacrimile or să-mi sece
De piatră inimi crape-mi în piept zece
Nu voi muri, cât mi-e de tine sete

Femeie, noaptea glasul tău răsună
Din urmă cu ecouri despletite
De jale plânsă pe o ruptă strună

În sufletele noastre-îmbătrânite
S-a erodat de tot iubirea bună
Rămân doar măcelari. Ascut cuțite

Noaptea în labirint

Pe când eram mai tineri, cu pieile frumoase
Și indecent întinse între nisip și soare
În unde de mătase eu ți-am cântat prin oase
Netemători de vremea uitărilor amare

Adesea fericirea a fost atât de-aproape
În caramel, în vodcă, în răsuflarea ta,
În cântece de ape, eu ți-am dansat sub pleoape
Că n-am atins-o, poate ne vom putea ierta

Dar pentru a nu se pierde, fără de călăuze
Noaptea, în labirintul cu zei ascunși sub mască
În umbrele ursuze, eu ți-am sculptat pe buze
Iubirea, ca oricine să poată s-o citească

Aveai o fustă

aveai o fustă cu buline multe
și părul tău nu cunoștea vopsea
atrasă de preocupări adulte
aveai o fustă, când din cer cădea
părtinitoare noaptea să ne-ascundă,
ce-aluneca dezvăluindu-ți șoldul,
fără de tocuri încă, erai scundă,
și buzele mă ajungeau, pe podul
cel vechi, mai greu. Iubirea înflorise
între porumbii ce foșneau alene
eternitatea care ne vrăjise
ca pe copii, cu promisiuni viclene,
ce-aveau fără zăbavă să se-arate
că-s amăgiri sterile și urâte
fiindcă iubirea este-n realitate
un vesel lanț al vieții mohorâte

Sonet vesel imperfect

Ai pleoapa neagră urs al păduricii
De plansul viselor ucise-n fașă
Chiar ispășind iubirea ta cea lașă
Nu scapi de dublul ascuțiș al fricii

E seara care aprinde licuricii
Și-n unghiul mort al timpului ne închide
Cu aceleași clipe amare și sordide
Ce le-au trăit părinții și bunicii

Suntem ca bărcile plutind pe gloată
Mai e puțin până în umbra porții
Ca un ciorap ce putrezește-n zloată

Triste păpuși de pluș în mâna sorții
Ce-nvârte repede compasul roată
Să ne închidă-n unghiul mort al morții

Cât te-am iubit

Cât te-am iubit, iubite...cuvintele-s deșarte
Și sensul lor pierdut zadarnic îl mai caut
Ascultă în pragul serii, de dincolo de moarte,
Ne cântă amintirea pe coardele de flaut

Cât te-am iubit, iubite...n-am adunat destule
Din dulcile-ți atingeri, și cărnii îi e sete
Și pielea-mi geme noaptea, dar pentru că-s credule
Din când în când speranțe le dau ca să se îmbete

Și singură, prin zile de melasă,
Îmi savurez tristețea durerii amorțite
Căci se adunară veacuri de când nu îți mai pasă
Cât te-am iubit, iubite...

Elegie

până și umbrele au părăsit abisul acesta zăvorât
care se numește inima mea
unde e băiețelul de altă dată
el știa să privească în jur cu uimire
și nu cunoștea gustul disprețului
O, tată amar care crești în mine
ferește-te de exemplul lui cronos
azi copiii se mănâncă foarte bine și singuri
nu mai au nevoie de ajutorul tău nici pentru asta

Adolescentină

e tot secretul fericirii în această noapte ca toate celelalte
să nu crezi altceva
nu degeaba apune soarele în fiecare seară
nu fii proastă, normal că te iubesc,
altfel de ce ți-aș tot frământa sânii
și nu uita să mai tragi din berea aia
pe care o tot întinzi de o sută de ani
că ai prea multe inhibiții pentru ora asta, ce dracu,

cât de complicat poate fi să vrei să ai orgasm ?
 știu că îți place să vorbești deapre relații
 și să te uiți pe furiș la alții cum se sărută cu limba
 dar asta doar până te matolești, pe la două,
 după care îți vine rândul și ție să te vadă alții cum te săruți cu limba
 hai fumează puțin
 nimic nu crește libidoul ca atunci când faci ceva interzis
 plus că și părinții tăi făceau aceleași lucruri pe vremea lor
 dumnezeu nu ți-a dat buzele alea doar ca să articulezi pe b și p
 altfel ți le făcea de gheață și nu le-ai mai fi dat cu ruj
 și oricum cât crezi că o să mai dureze
 mâine poimâine ai să mori de leucemie sau pe trecerea de pietoni
 sau ai să mori înăuntru, prăvălită peste visele și speranțele tale
 aflate în putrefacție,
 oricum nu e mare diferență

Revelații

ai ars copilăria pe altare
 jertfind-o unui zeu care rânjește
 pentru-a mânji cu auriu un pește
 să mintă că nu ești un oarecare
 prost cu iluzii. deci te pregătește,
 uitând că viața nu-i o așteptare,
 să te întrebi bătrâna întrebare
 sub care orice rost se veștejește
 ce-i mai amar sufletul tău sau fierea
 când înțelegi că timpul nu te-așteaptă
 că un destin banal ți-a scris puterea
 ce unii mai insistă că e dreaptă ?
 la marginea speranțelor, căderea
 e doar un pas de pe ultima treaptă

Lucrurile importante

Pe malurile vieții tristețea să le-o îmbuni
 Ai poposit adesea în nopțile amiezii
 Și-ai ascultat chemarea călăilor nebuni
 Cu mâinile mai albe ca laptele zăpezii
 În ochii-înșelători râdeau lacrimi de gheață

Șoptind, hai treci stăpâne, te-am așteptat, hai treci
Să nu te sperie nălucile de ceață
Când pe obraz simți-vei săruturile reci
Nu vei găsi acolo iubire sau iertare
Și nici lumini celeste și nici pășuni de nori
Și nu e izbăvire, cum nu e acuzare
Nimic nu e mai simplu decât să mori, când mori

Vals

Pudrată fața noastră este
Cu adânci tristeți și amăgitoare patimi
Iubita mea, ești beată și te clatini
Hai să jucăm din nou vechea poveste

Vopsit-am ochii noștrii cu culoare
Ca să ascundem cearcănele vechi
Suntem frumoși acum, trecutul nu mai doare,
Haide, că-ncepe dansul pe perechi!

Când vom dansa acolo, sus pe scenă,
Vom fi iar mari, nu-i loc pentru cei mici,
Iubita mea să ai grijă la trenă
Și să nu plângi, machiajul să nu-l strici

Și de vei crede atunci că e visare
Toată rotirea noastră-nceată
Iubita mea, te clatini și ești beată
Lasă-te ușor pe umărul meu tare

Otilia Ardeleanu

Iulia Filimon

*''nu îmi place
poezia creață pătrată simetrică
înflorită mirositoare
bombastică''*

de când m-ai răvășit

-o casă tâlhărită-

nimic
din ce era al nostru
acalmia contururile domoale
coloritul cald
armonia feng shui
timpul turnat în toate formele
garderoba în care probam
iubirea
însemnul contopirii
fotografiile
alb fiindcă străluceam-negru poate pentru că
se apropia
mai mult ca întunericul
colierul de jad inima dintre sânii plini de ei de tine
cele mai metaforice buze imprimare pe cămașa de in
sfâșiată
pacea

în colțul scrinului
disperat
cioran

tzarank

cu brazde pe trup
e soră cu pământul datinile
și Dumnezeu
are miros de pâine și de sare
diminețile grijulii
nopti cât fulgerele
oftatul sănătos
pasul iute și drept

mâna ei toarce descântă
mângâie crește vindecă
de boală sărăcie și
iubire din inimă îi zboară

buburuze

în restul vieții
poartă o basma legată
sub bărbie să-și curme
lacrimile

femeia de veghe

rotea privirea prin noi ca pe o bănuială
ne puneam figuri de sfinte
ai fi zis că păcatul era cel mai sfios
băiat din echipa de fotbal a școlii
nu scuipa nu înjura
nici semne codificate nu știa să facă

părea un preot în sutana ei
de ne îndesa întunericul
striga cine a făcut cine a dres
ridicam din umeri
o cruce până în cerul gurii
să plece

odată a aflat de
una se încurcase cu antrenorul
ieșiseră într-o seară în parcul poporului
tragic
toamna le rătăcise cărările
cu frunze și iubire
se făcuse târziu iar ea
pesemne era prea fericită și
s-a pierdut în amănunte

când puștoaica s-a întors
smerită și speriată
ca un clopot de moarte
s-a auzit ultimul ei cuvânt

cuvântul a fost la început sau iubirea

am sădit un măr
a dat în rod
am zis mai întâi să iubesc și
am dus fructul la gură
gura ta a mușcat din gura mea și
gustul acela nu era prea rău
am încăput amândoi în același măr
felix culpa
eram binele și răul
binele și răul
răul lucra dumnezeiește binele iar el
creștea în pântecul meu mântuitor
așa că ne-am luat lumea în cap și am zis că
trebuie să mai înrădăcinăm un măr și încă unul
pentru toți copiii pe care îi vom face

într-un târziu m-am decis
să scriu despre

cădere uniformă

ninge spășit cu psalmi peste viață
îngăduitor
alarmant de invariabil
nesfârșit
uite
cupola de sfinți
un iglu cu suflete

ninge umil muncă și muncă
mușuroitul păcatelor
purificare

între noi este prea multă zăpadă
schimnicie și un frig dezmățat
pustiu fără pată
care strânge

planturoșii urși încolonați
urlă tăcerea din gâturi albe
destinul meu sub avalanșă
învață căderea cu îngerii
umbrele de fulgi

uneori simt că mă locuiește altcineva

un felinar în care ard
până se va face lumină
și va cădea peste oameni
cu fețe de care noaptea se prinde
ca un păianjen
mă răsfir așteptând
să mă atingă liniștea

mă sting când ziua
se dezleagă la ochi

abia atunci
sunt eu

Hit

să fie vreun an de când
o muzică se construiește
pe un portativ
uman
notă cu notă fiecare țesut
reverberează
simt dansul
cuvintelor le trebuie atât de puțin
ca să se acordeze

ascultă
acolo este și un diez
din tine

am rămas

când am deschis fereastra
prima dată în seara lăsată
pe gânduri
chiar pe glaful dinspre
grădina de stele
luna părea un instrument
de ciupit
o mână divină
pe lângă coarde

le-a atins din mers
ele s-au legănat vesel
într-o chemare ca un ecou

Dumnezeu s-a oprit
creștinește
m-a privit în semn de
cruce

nu m-am împotrivit
am intrat fără teamă
ciobanul cu oile mi-a insuflat doar
un acord

iar eu am rămas
cel puțin pentru
o melodie

pentru a trece dincolo nu e nevoie decât să treci strada

înșiră mărgele cenușii
dincolo de mine
trec mașini de la stânga la dreapta
și dinspre dreapta
uite-o pe ana
ce-o fi căutând între
chiot

doi pescăruși se opresc pe clopotnița
bat
din aripi adânc
ca și când ar vrea să scape
de duhurile rele
șuieră copacii își frâng brațele
bătrânele din geamuri suspină
ținând cu privirea trecătorii
adunați ca la o ședință
importantă
crucea roșie
gâfâie femeii îmbrăcate de parcă
ar fi nins doar în partea asta de lume
deasupra patului moartea
agață clești
pe nări pe gură
picură
mohorât orașul
se scurge prin pori
totul e roșu
ochii strada mașinile
numărând clipele
cum ai stoarce o rodie
schimonosită

la naiba

nu îmi place
poezia creață pătrată simetrică
înflorită mirositoare
bombastică
scremută lângă ceaunul cu sarmale
umplută cu rahat
spumegând pe la gura țapului
colindată sorcovită
ori botezată
lacrimogenă artificială uzată
nedusă la biserică
ipocrită decrepită flască

la muzeu se află copilăria

cândva fericirea mea era o casă
albă și veselă
parcă toți prietenii mei stăteau
frunte lângă frunte
mă priveau cu ochii ăia mari
în care se oglindea cerul
și-mi zâmbeau cu gurile până la urechi

eu intram ca un cuvânt de onoare
mă descălțam de prisosuri
îmi căutam gesturile vorbele
ca un om mare

mă uit
ca la un muzeu
pe care nu-l mai vizitează
nimeni

portret

prietenii despre care
am crezut că sunt adevărați
m-au părăsit
pur și simplu
când m-am uitat în jur

m-am văzut numai pe mine

eram sătulă
în plus
oglindea cheală
îmi oferea un motiv

cântăreața de greensleeves
rupsesse un ultim fir de harpă
de parcă soarele deșirat ar fi fost
singurul ghem care

mi s-ar fi întâmplat vreodată

am asfințit

felicitări!

patimile cuvintelor au afectat inimi
gândurile au intrat în operație
cu instrumente ascuțite
în fiecare seară pacienții
s-au așezat la masa de lucru
cu speranțe
doctorii
ca doctorii au cusut fire
de legătură

în fiecare zi se schimbau cearșafurile
sentimente

curajul făcuse circuit închis

sub lampă
toată lumea putea privi cum
se nasc poeziile

adulmecând realitatea

asistenții le așază în pătuțuri
funcție de greutate

pe șine vine toamna

din scoarța unui copac
îmi aud inima
o ciocănitoare
încrustează nume

cerul a prins o plasă de
frunze se zbat
de parcă de disperarea lor îmi arde

trece trenul de opt sau
în orice caz
norii sunt de fum

îmi vine să ascult chiar acum
cântecul greierilor
dar în lumina lunii nu mai roiesc
decât gândurile mele
într-un pustiu cât
un felinar
ruginit

poem de înviere

copilul se rupe în mii de oameni
de pâine

copilul potolește mii de oameni
de sete

copilul învie mii de oameni
din morți

cu un mugure de salcie

de păcate
limpezindu-i

Cornel Armeanu

Aurel Stanciu

*''stau și mă-ntreb și mă tot minunez:
ce-o fi-nsemnând dom' le poezia?!
am încercat s-o descopăr în ochii voștri
să o simt în foșnetul frunzelor...''*

bucuria, durerea...
- se dedică mamei mele, Maria-

când m-am născut
mama a plâns
pe jumătate a bucurie
pe jumătate a durere
ceva se rupsese din ea –
o parte de lume
m-a lăsat în voia soartei
să plec pe alte cărări

când m-am reîntors am aflat-o
între bucurie și durere...
bucuria revederii fiului
durerea plecării
acum mama-mi citește
cu luare aminte oracolul
mi-e dor de lacrima ta
născătoare Maria
citește-mi citește-mi
din cartea aceea
să mă întorc la sânul tău
același prunc dorit pierdut
între bucurie și durere
mamă!

Același târg de altădat'
(în amintirea pictorului Titus Petrus)

Prin târg la ora asta e tăcere,
Doar un dulău mai scheaună sub geam;
Așteaptă să îi dau o mângâiere,
Cum ieri îi dam un os ce nu-l mai am.

Am fost prieteni... (voi știți bine asta),
Ne-am ajutat la bine și la greu.
Chiar am avut probleme cu nevasta,
Când îmi spunea: e-un câine derbedeu!

Puși rău pe hartă cu mai marii zilei,
Neputincioșii ne priveau chiorâș,
Ne și vedeau la colț, la colțul milei
Pentr'un bănuț plecându-ne târâș.

Nu ne-am târât și n-am fugit de lume,
Ci ne-am strigat durerea din rărunchi.
N-aveam averi, poate n-aveam nici nume;
Ne închinam când mai cădea un trunchi.

Prin târg la ora asta e tăcere
Și viforul îmi șuieră la geam.
Trec printr-o lume plină de mistere;
Doar poza mea cu câinele-o mai am.

drumul la cer

drumul până la cer nu e lung
e de-ajuns să arunci o privire
să-ți deschei cămașa
și să fluieri un cântec
din copilărie

drumul până la cer
e-o aruncătură de băț
îți poți imagina că te afli
pe un câmp cu flori
sau pe o plută vâslind
cătred țărmul mult așteptat
ridici privirea
și deja te afli acolo

drumul până la cer nu e lung
aprinde lumânarea scrutează înaltul
te va smulge cu flacără cu tot
dacă lumânarea nu se va topi
sunt toate șansele
să rămâi acolo luminând

iadeș

pun rămășag pe un os
că puiul meu de aur
poate doborî soarele la asfințit
(puiul meu cel viteaz și frumos
născut înainte de nașteri)
dacă vreți să vă convingeți
că nu-i doar un joc de copii
pun rămășag pe soare
că furca puiului meu
poate așeza amurgul
mai jos de islaz într-o căpiță de stele
unde cloșca își deapănă amintirile

ehei... dar pe vremea-aceea
zeii mergeau pe jos!
când oboseau aruncau cârjele
se-ncingeau la o partidă de arșice
iar după ce se plictiseau
puneau rămășag
pe aurul puiului meu cel viteaz
cuibărit într-o furcă de os

floare de foc

dintre toate mistuirile
te-am ales pe tine floare de foc
te-am prins la reverul neliniștii mele
purtându-te prin lume ca pe-o regină
supus ți-am fost
dăruindu-ți coroana din dogoarea inimii
la fiecare adiere de gând
am încercat să mă smulg
din mreaja în care devenisem
captivul tău pe viață

știam că voi fi condamnat să te port
până la mistuirea definitivă
dar n-am avut avut puterea

să rezist ademenirii tale
să mă dezic de tine floare de foc
și te-am numit regină
acum e prea târziu
să mai evadez din templul tău
coroana dăruită ție la nunta noastră
se stinge încet
dar lasă-mi un timp stăpână
să-mi caut lacrima

Acum mi-adun din ramuri cântul și-l înfășor într-o manta

Amețitor ca o licoare
ce-o sorbi cu sete ca pe-un gând,
Cuarțul își îmbracă-n taină
diamantinele veșminte.
Pe ramuri păsări cristaline
de dor de viață fremătând,
Anunță marea sărbătoare;
cântarea lor mi-aduce-aminte

De vremea când eram un mugur
ivit spre ziuă pe un ram
Și nu știam dacă din mine
va răsări cândva o floare.

Doar sângele-mi dădea de veste
că sunt speranțe și mai am
De cercetat Adâncul unde
se află ultima-ntrebare.

Și am pornit în căutarea
răspunsului, fără să știu
Pe unde pasul mă va trece,
pe unde ochiul mă va duce.
Am ridicat piatră cu piatră
și am aflat într-un târziu
Că în adânc lumina curge
ca un luceafăr ce străluce.

Acum mi-adun din ramuri cântul
și-l înfășor într-o manta
Cum ieri, cu glas de înger, mama
târziu în noapte mi-l cânta.

mirabila taină poezia

stau și mă-ntreb și mă tot minunez:
ce-o fi-nsemnând dom' le poezia?!
am încercat s-o descopăr în ochii voștri
să o simt în foșnetul frunzelor
s-o pipăi când iubita mă amenința c-un sărut
să o extrag din ultimul vis când se făcea că mă nasc
se-nțelege că sunt extrem de confuz la această enigmă
între viață și moarte dăinuie o luptă de mii de ani dăinuie
da domnilor... lupta războiul cu mine cu tine cu natura
tocmai de aceea sunt neputincios să vă dau un răspuns;
istoria este un cinematograful mult prea complicat pentru mine
ajunsesem să nu mai am liniște
să nu-mi pot savura în tihnă micul dejun între două cafele
nici măcar atunci când lătra câinele
sau trebuia să-mi stropesc florile de sub fereastră
îngrijorarea pusese stăpânire pe mine ca o obsesie
după ce m-am trezit din delir mi-am aruncat ochii-mprejur
și am zărit în colțul bibliotecii o carte roasă de neputința mea
desigur aveți tot dreptul să mă suspectați reproșându-mi:
cum dumneata chiar n-ai citit încă din cartea aceea?
am citit domnilor dar să fiu sincer am răsfoit-o naiv;
era mult prea greu pentru mine să suport rigorile ei
pentru că este singura carte unde cuvântul e suveran
neliniștea din mine creștea și am deschis-o întâmplător
la cântarea cântărilor... Doamne câtă poezie acolo!
după ce m-am luminat am așezat-o în raft împăcat -
poezia trecea prin mine ca o zeiță renăscută din lut
și-așa va rămâne până la sfârșitul veacurilor

**din volumul în lucru „Cânticele”
Cânticel de șatră veche**

Cu mânecile-n cot sumese
Și poalele săltate-n brâu,
Frumoasele cosotorărese
Își scaldă puradeii-n râu.

Lătrând voios, le dă târcoale
Dulăi de rasă ciobănești,
De-ai zice că la noi pe vale
Imașu-arată ca-n povești!

Printre poteci, peste tarlale,
Până aproape de Islaz,
Răsună cornu' lui Mardale,
Când doarme soarele-n amiaz'.

Un brotăcel în gura mare
Orăcăie neconținut.
Sub foale, încă o căldare
E gata pentru costorit.

Pe la amurg, de tragi cu ochiul,
Țiganul fierbe în papuci!
Piranda-l unge cu ghiocul
Și trage focul de sub tuci.

Cânticelul războiului pierdut

A început răzbelu', frate,
Între ursari și căldărari.
S-a dat alarmă la palate,
S-au angajat și mercenari.

Jandarmeria, pompierii,
Poliția, domn' premier
Veniră la lăsatul serii,
Să facă pace-n cartier.

Dintr' un pușcoci de lansatoare
Căzu în baltă un obuz,
De ai fi zis, băi, frățioare,
Că-s luptele de la Oituz!

Ursarii în tranșei așteaptă
Semnalul luptei. La atac!
Pirandele bocesc la poartă,
Un glonț străpunge un copac.

Văzînd că lupta se încinge,
Stăpînul marelui Stabor
Se așeză-ntre ei: Ajunge!
Și toți plecă la casa lor.

Cînticel cu mărăcini

Îmi merge vestea-n sat că-s fante,
Ăl mai șucar, cum alții nu-s.
Cînd îmi las pletele pe spate,
Pirandele mă iau pe sus.

Doar una, Safta lu' Matache,
Cînd o ginesc își scuipă-n sân,
Se teme să nu se deoache
La noapte,-n șura mea de fân.

Din toate, ea-i cea mai frumoasă,
Cum n-ați văzut nici la ziar.
E mîndră foc și e țâțoasă,
De-ți pune inima pe jar.

Am să-i agăț la gât mărgele
Aduse ieri de a Izmir
Și multe alte tinichele
Ce le-oi afla prin coviltir.

Pe cînd îi descântam pe coapse
Și o pierdeam pe-un pat de crini,
La poartă, Safta-mi aruncase
Un ditai braț de mărăcini!

Cânticelul cailor arabi

La colț, lângă Trezorerie,
Doi cai arabi privesc tăcuți
La trecători. Măi, ce să fie? –
Cai d' ăștia au doar cei avuți!

Legați de orologiul care
Bătea când vine un tramvai,
După vreun ceas, poveste mare! –
Alai de lume, polițai...

Veni până și-o ambulanță
Și-un camion de la Obor.
S-a dat urgent o ordonanță
Să fie duși la abator.

Dar iată, apăru birjarul
Și-i duse-acasă-n Sărindar.
Eu așteptai sub ceas tramcarul
S-apară, însă în zadar.

A doua zi, pe la chindie,
Aceași cai la alt tramcar.
Îndes chipiul pe chelie
Și-ordon: la Bulivar', birjar!

Cânticel de mahala

La mine noaptea-n mahala
Se-ntâmplă lucruri cam ciudate.
Veți spune că sunt tra la la,
C-așa ceva chiar nu se poate!

În blocul unde stau, P3,
E-un bar de noapte lângă scară.
Printre purii și puradei,
Pirandele muncesc la bară.

Ce viață, mache, pardis...
Cum n-am văzut nici la Ibiza!
Când intri-n lumea lor de vis,
Pe loc ți se aprinde priza.

Dansează-n draci pe Rock' n Roll
Doi spoitori și patru babe.
Un câine vrea ceva potol
Cerșind un os, în două labe.

Discret, patronul mustăcios
Se-ascunde-n aburii licorii.
Prin mahala, pe stradă-n jos,
Mărșăluiesc măturătorii.

Cânticelul ducesei de Prava

La curtea prințului de Prava
Iubii pe Zara lâng' un stup.
Eram boier, aveam și Java...
Abia ieșisem de la zdup.

Acum mă dau de ceasul morții,
De când aflai că-s mameluc.
Văd numai cruci la miezul nopții,
Parcă-s scăpat din balamuc!

Salvarea mea fu coana-Aglaia,
Piranda lu' Țurlui Piștoc.
După ce-mi dete, vorba aia,
Îmi veni inima la loc.

Ducesa Zara e turbată,
M-aleargă cu un iatagan
Să mi-l înfigă-n beregată,
Să-l căsăpească pe țigan!

La curtea prințului de Prava,
Povestea mea s-a încheiat.
Mai bine călăreț pe Java
Și pe Aglaia... câteodată.

Cânticelul lu' Mardale

Răsună cornul peste vale,
De la Islaz până la Sâi.
Când îl zăresc pe nea Mardale,
Mi-agăț tingirile în cui

Și-o iau pe urma lui, agale,
Până ajung la via mea.
După vreo câteva țignale
Îmi zice: bă, ia vino-ncoa'!

Timid cum sunt, îmi e cam frică
Să mă apropii de pândar.
Da' vine el și mă ridică,
M-aruncă-n șa pe harmăsar

Și-mi poruncește să-i aduc
Degrab' piranda a mai bună.
Cică ar vrea să-i dea un cuc,
Să-i cânte-n noaptea cu lună!

Făcui eu ce făcui... și-acum
Nea Stan Mardale mai vrea una!
Dau foc la șatră și-o fac scrum
Că se îngroașă, vere, gluma!

Cânticelul lui Măndel

Băi, mandeo, fii atent colea,
Eu cred că ăsta e d'-al nostru;
Nu-l mai lovi cu o vergea,
Că nu-i nici hoț și nu-i nici monstru.

C-a mai furat din când în când
Câte-un știulete, nu-i o crimă.
Asta se-ntâmplă orișicând...
Dar ce spui tu, nu se confirmă.

Păi, tu nu l-ai văzut cum dă
În stînga,-n dreapta tot ce-adună?
Tu chiar uitași cum ne udă
Cu-o ploaie ruptă din furtună?

C-am și uitat ce vreau să spui,
Că toți plecară-n lumea mare...
Noroc cu el și cu ai lui, -
Ei ne-au salvat de la pierzare.

Mă perpeleam de foc și-amar
Cum să o dreg, să iasă bine.
De n-ar fi fost Măndel Trăistar,
N-aș mai fi gândurit cu tine.

Cânticelul pirandei mincinoase

Veni la mine Fane Crap
Să-mi dea pe gratis o pirandă.
Când să-i pun mâna pe ciorap,
Îmi zise: stai, doar la comandă!

- Păi, fă, pirando, vreau să știu
Ce fel de poamă-aduc în casă,
C-am mai pățit-o c-un diliu
Ce-mi adusese-o costoreasă.

Știi tu să-mi faci ce eu nu fac
Și la Crăciun să-mi faci sarmale?
- De poți să mă înfoci, sunt drac
Și nici măcar nu-ți cer parale.

Trecură vo trei ani d' atunci,
Schimbai vreo șapte opt spitale.
Acum alerg nebun pe lunci,
Desculț, flămând și fără țoale.

De când se-mbârligă cu Crap
(Că mi-l aduse-n bățatură),
Adio, mână pe ciorap –
Ei dorm în casă, eu în șură!

Ioan Barb

Costel Tănăsache

*''cu fiecare atingere de pleoape
mă voi retrage discret remodelat
în strălucirea rebelă a zilei''*

Salem. Întoarcerea

ridicăm din ruine cetatea mândră cetatea pierdută
așa cum pământul a fost scos din tăcere
 în ziua venirii în ființă
 o vom împrejmuim iar cu ziduri
 sub care vor plânge păsările
 dar nu vor străbate cerul cetății
pentru că pietrele sunt sudate cu suspine
lucrăm înarmați și ne plângem zilele vechi
 sudoarea călește oțelul sulitelor
 sângele clocotește sub scuturi
 soarele negru clipește în noi
 cărări în deșert
 ne proiectează
 pe fețele arse drumul robiei
 din Babilon și Damasc
ne ară în gând cuvintele părinților
intrați în odihnă sub pietre străine
ne-au legat cu limbă de moarte
de vremea când le vom aduce
 oasele în Salem

 șalom șoptesc pietrele rănite
 ca niște războinici
ne-au așteptat șaptezeci de ani
 de când harfele lui Core
 au îngânat doar sub cenușă
 Cântarea Treptelor

 ecoul răsună șalom
 Împăratul păzește această cetate
 își caută plăcere în ea
ca un bărbat odihna în sufletul femeii sale
 o veghează prin ochii de vultur

pentru cetatea aceasta vom tremura de frig
 noapte de noapte sub porțile dărâmate
 și nu vom avea odihnă
 până ce nu va fi împrejmuimă cu ziduri
 vom închide cu piatră fiecare fereastră

inimile noastre de nazirei
vor coborî din pietre
chiar dacă pletele ne sunt
mai lungi decât zilele
ne vom ruga să fim dezlegați
apoi ne vom îmbăia la poarta frumoasă
și vom aprinde făcliile
auzind harfele cântând din nou

când teama ne va șterge
cu haina întunecată praful cuvintelor
ne vei întări zidurile din noi Doamne
aprinzând altarul pentru jertfa de seară

mă afund în inima ta ca-ntr-o mlaștină

obosisem

viața mă strângea în pumn
mă scutura ca pe un zar din cretă
tăiat cu briceagul în copilărie
mă rostogolea pe lespede de piatră
la poalele muntelui de sare

când ieșea numărul norocos
jumătate din mine adormea în inima ta
ierbar cu iubirile anesteziate
mirosea a primăvară
chiar dacă amintirile desfrunzeau un copac

cealaltă jumătate urmărea cum un pitic
deschidea muntele cu un fermoar
scotea toamna din întuneric

îi potrivea în mâini două lămpașe cenușii
în loc de ochi
trecea șchiopătând peste frunzele putrede
în urmă muntele se închidea ca un seif
de aramă

visam ziua
când alții îmi vor ridica picioarele
împlântate în cer ca-ntr-o mlaștină
voi levita însă
nu voi fi niciodată bătrân

voluntariat pentru schimbul de noapte

mi-au scos pe rând câte-un cui
din brațe din ochi din călcâie
așa cum scoți câte o măsea
cu fiecare extracție
rămâne o gaură nevindecată
lipsa cuielor îmi face viața elastică
dar sunt vulnerabil la orice mișcare
pot să trec prin tine și să nu mă auzi
să rămân în interior tău atent la raftul cu amintiri
dezamăgit că nu ai păstrat din povestea noastră
nici o secvență să mă convingă să mai rămân

așa m-am înscris în iarna asta voluntar
într-un spital pentru copaci
voi încropi din sentimente nefolosite atele
pentru crengile rupte de viscol
pădurile mă vor străbate
de la un capăt la altul
prin golul cuielor lipsă
doar mugurii vor sângera

sunt poate ultimul vis al unui mort

aseară a nins pentru prima oară în iarna aceasta
o zăpadă de umbre mi s-a depus sub pleoape
din ea se limpezește un oraș
mi se oglindește în ochi cu aerul unui vinovat
de curând în piața principală au mutat un cimitir

de fiecare dată descifrez cu emoție
inscripția proaspătă de pe monumentul funerar
îmi e teamă că odată voi citi numele meu

poate nu mai exist de multă vreme
și viața aceasta nu-i decât ultimul vis
al unui mort

m-au părăsit pe rând toate orașele

a nins până când n-a mai rămas
nici un ram neacoperit de zăpadă
dacă arunci o privire în interiorul meu
nu vei vedea decât un peisaj alb
iarna încadrată în flori de gheață
o piatră montată pe un inel

m-au părăsit pe rând toate orașele
în care m-am desfătat
precum în repetatele îmbrățișări
de la sfârșitul unor întoarceri
le-am auzit noapți în șir
cum se pregăteau de plecare

acum nu-mi mai rămâne nici un prieten
dacă aş pleca din lumea aceasta
nu am pe nimeni să mă conducă
în locul unde se duc toți oamenii
îmi topesc amintirile o linguriță de zahăr
în anotimpul acesta comun
seamănă cu un pahar de unică folosință
din care sorb dimineața câte o picătură

Mai puternic decât oștirile nopții. Mefiboșet.

stau la masa împăratului
zilnic îi văd fața
mă satur numai cu această bucurie
când stai lângă el
nu ai nevoie de hrană
mi-a dat cuvintele sale
să mă rog dimineața și seara
sunt săgețile pe care le trimit
spre cetățile de scăpare

da cuvintele sunt carele mele de luptă
îmi susțin picioarele slăbănoage
dar mă fac mai puternic
decât oștirile nopții

în inima mea sunt zidiți doi tâlhari

doamne
poate sunt eu cel ce voi trăda
gândurile îmi ciugulesc lacome
din hrana dată morților
mi-e inima întristată
precum a lui Acan
dar mintea mea înghite
lucrurile date spre nimicire

nu se mai satură
inima mea cea bătută în cuie
între două cruci
jumătate plânge
ca tâlharul din dreapta
cealaltă jumătate râde
ca tâlharul din stânga
mă chinuie
în fiecare zi

proscrisul răstignit pe inima orașului

la ora aceasta nu știu cine sunt
dacă mai locuiește cineva în interiorul meu
am băut și ultimul pahar în care fremăta tăria
stropilor de sudoare de pe fruntea orelor de dragoste
spânzurate în fața mea pentru că am refuzat să le trăiesc

acum vreau să rămân doar în umbră la temelia fiecărei femei
să-i urc în sânge și să o îngenunchez
la căderea nopții un drog
să nu se poată elibera de această prezență
o va subjuga ori de câte ori se va gândi la alt bărbat

dimineața în baia ei mă voi dezmierda
în aburul de săruri amestecat cu esențe de trandafiri
stârnind poftele nu vom vedea când pereții vor coborâ în noi
adormind în golul dintre șoapte
atunci voi aștepta clipa supremă
când prin ultimul suspin mă va ruga s-o eliberez

cu fiecare atingere de pleoape
mă voi retrage discret remodelat
în strălucirea rebelă a zilei
tăria în cristalul alcoolului din palmierii seculari
alungați din grădina Eden după cădere
îmi voi îngropa orice urmă de ideal
sub o temelie găsind în fiecare piatră
un tovarăș de singurătate

se va anunța încă o dată clipa de glorie
când cerul îmi va sângea peste răni
un înger deghizat în cerșetor
îmi va culege inima de pe asfalt
când o va așeza între coaste voi simți din nou viața
învârtită în mine ca un titirez

voi ști că nu sunt încă pregătit pentru moarte

când orașul rănit mă va căuta în exil

când plouă aud în ziduri un clopot

un țipăt de vultur
anunță clipa trecută
stârvul neîngropat încă în amintire

dacă închid ochii voi deschide un tunel
prin cer
printre aripile păsărilor
în noaptea aceasta îmi vor țese
moartea ca pe o dantelă de brumă în oase
mă voi acoperi cu ea în somn
și voi visa că sunt un mecanic

conduc un tren cu răniți
de pe câmpul de luptă
aud viața încă latră ca o cățea la lună
alungă tinerețea prin smârcuri
câmpul de luptă seamănă cu un oraș
un uriaș răstignit pe pământ
cu paratrăznetele de pe biserici
înfipte în inimă

Eugen Barz

Ștefan Suditu

*''Lângă mașina de scris
poezia are forma unui duh
cu suflu neprihănit,
ca al căprioarei
vânată de lacrima lui Nicolae Labiș flămând.''*

Parabolă

În cărțile unde florile
ochilor tăi m-au obligat
să locuiesc,
albastrul privirii tale
a devenit prea vegetal
și m-a împrăștiat
în toate paginile venite
din galbenul șters.

Când cuvintele tale
și-au câștigat
neprihănirea -
devenind scutul meu,
cărțile tale au apus.

Noroc cu hazardul
care mi-a dat drumul
printr-un poem afară.

Într-un colț

Într-un colț de cimitir
o furtună se pornește
ca un ceas cu cuc
în liniștea frunzelor,
crucea din mijloc
se face înaltă,
tot mai înaltă
cât un vers de Nichita.
Eu descifrez literele
din palma vârstei tale

Clopot de seară

Mi-aș odihni fruntea
pe umărul tău alb,
șarpele să nu-și strecoare veninul
printre îmbrățișările noastre,
doar sălbăticia sângelui

să ne răcorească simțurile.

Adierea vântului
îmi cuprinde obrazii
ca merele coapte,
toarnă
vin în vene
și nimeni
nu-mi vede
plânsul.

Când limbile
ceasornicului
trag după ele
noaptea,
palmele tale
făcute cuib
îmi adapă setea,
iar gându-mi netrebnic
rotunjește
bătaile inimii.

Adorm lângă zâmbetul
tău lacom:
în liniștea privirii
trupul zvârcolit de patimi
se face umbră,
din depărtare se aude
bocet de clopot
în seară.

Poezia

Poezia mi-a mușcat
dimineața,
m-a îndreptat
spre râul singurățăii
să-mi spăl sângele,
și mi-a taiat aripile
pe la încheieturi.

Am vrut să fug
în brațele unui anotimp,
dar m-a prins
între două sentimente
de răbdare
pe care
nu le-am mai cunoscut.

Am țipat ca un copil la naștere
lângă un tron de cenușă,
când mi-a împreunat palmele
pentru rugăciunea
primului vers alb

În brațele tale

În brațele tale
poezia întoarce capul
câteva dioptrii distanță de mine,
fulgeră versuri
ca o lamă de cuțit
și un parfum .

Pe un înalt
se îmbracă în zborul mătășii,
să-mi lunece printre degete
ca o fată frumoasă.

Din brațele tale
poezia vindecă ierni.

Semne

Pluteam într-o dezamăgire surâzătoare,
ca în oglinda unei dimineți întârziate.

Oamenii răi sunt grei - spuneai
ca dintr-un înalt -
numai zborul alb
poate intra
în cercul de apă,

ascultă
cum se împerechează norii.

Îmbulzeala îngerilor
la cinematograful singurătății
nu ți se pare un semn?

Întâlnire de gradul trei

La al treilea rând de arbori,
ochii tăi străluceau
ca strugurii în Dobrogea,
iar lumea a început să creadă
că e noaptea lumânărilor aprinse.
Draga mea, nu am mai citit de mult
ceasul albastru,
să lenevim pe o certitudine.

Coborârea în istorie

Eram tânăr și chiar dacă mă mai jucam de-a duminica,
învățasem din toate basmele să cresc(jăratecul era mereu pregătit).

Locuiam pe prispa veșniciei
și țineam brâul cerului aproape de inimă
când te-am văzut împreunându-te cu timpul.

M-am dezbrăcat de haina blândeții ca șarpele
și am coborât în burta istoriei,
asemenea unui instalator în măruntaiele unei instalații,
printre țevile de la subsol.

De acolo l-am sunat pe Iason
să schimbe lâna de aur pe un blid de linte,
că vreau să mă însor.

La rugăciune

În fiecare duminică
îmi așeza cercul unui nor pe cap

lângă cireșul de zăpadă,
cu soarele peste iconostas.
Îmi smulgea un surâs ușor
ca o tresărire
și mă așeza la răsărit.
Când pașii mei
se pierdeau
printre distanțele fără rod,
înălțam împreună
poduri spre bunăvestire,
să nu cad în noaptea
care atârnă peste somn.

Sărbătorile Lui sunt albe până la detaliu.

Risipire

Coloana mea vertebrală,
asemenea unui copac uriaș,
s-a risipit cu flori cu tot,
pe când viețuiam
printre anotimpurile
de sticlă.

Mai întâi
s-a împerecheat
fără noimă
cu oglinzile
în care mă priveam
și s-a stropit
cu parfumurile lor ieftine.
Acum zace ca un înecat
în lumina de amiază
și seamănă cu o coadă de pește,
la țârm.
În apele ei o șopârlă de fum
îneacă
ultimele tresăriri de regret.

Doar ochiul drept mi se zbate
spre un punct fix.

Lectura

De cum am intrat la voi în vestibul,
m-am lovit de câteva poezii albastre,
cu rime înalte și vocale subțiri,
asemenea prezentatoarelor de modă.

Peste copertele negre treceau linii
cu amprente orange
și miros de cerneală parfumată.

Între sufragerie și dormitor,
bulgări de litere se rostogoleau
ca niște torțe aprinse,
peste ziarele de scandal,
tăiate cu foarfece de idilă
ascuțite discret.

M-am uitat la ceas - aveam vreme preț de un cer și ceva -
să le citesc printre cele câteva aripi de înger,
când s-a pornit o furtună cât o rădăcină de gând.

Curios, ai tăi mă priveau relaxați.

Poezia

Lângă mașina de scris
poezia are forma unui duh
cu suflu neprihănit,
ca al căprioarei
vânată de lacrima lui Nicolae Labiș flămând.

La început o păzim,
să nu fie bântuită,
îi netezim fiecare colț
și găsim un loc la vedere,
cu semnătura noastră.

Ne gândim să-i dăm un nume de stradă,
de patrie, de os, de tăcere, de iubire sau plâns,

apoi o răsfirăm ca pe o salbă,
o mângâiem din priviri și o scoatem la mezat,
unde lupii înfometăți sar s-o devoreze.

Adesea ea învață să tacă, să îndure
ca un răstignit în țările calde,
când ne spalăm pe mâini de versul său,
cu gusturile noastre străine, savante.

Lumina

De o vreme,
mă uit în lumina ochilor mei
și mă văd în "casa-dinainte",
de la Cioanca.
Mi-e dragă,
zilnic vreau
să mă reîntorc în ea,
ca într-o conștiință de sine,
dar mă oprește un somn,
asemănător nopții
pline de remușcări.

Știu că o voi pierde,
chiar dacă s-a scris în mine
ca în piatră.

Răbdare

Răbdarea mea a întâlnit
pe toți corifeii fericirii,
le-a strâns mâinile, lacrimile,
singurătățile, insolența,
le-a învățat numele de pe ecuson,
cu sânge și interes.

Trebuia cineva să-și ia inima
în dinți,
să le lustruiască zâmbetul

ca pe săbiile mușchetarilor,
să le așeze câte o romanță de argint
la rever,
să-i ferchezuiască, să le sculte,
extraordinarul, formidabilul roman al iubirii.

Peste tot se puteau vedea
semne de americi descoperite,
fără bâlbe, fără zăpezi,
iar darabana era bătută
cu siguranța percuționistului plictisit,
de la filarmonică.

Siropuri, morți, ferestre fără gratii, fără colțuri,
nunți, glorii, multe glorii,
sfârșeau de fiecare dată prost,
verdele cărților lor aveau gâturi de lebede,
sâni de curtezane și tăceri asurzitoare.

Erai acolo fluturând eșarfe
din colecția Isadorei Duncan,
modelai în pauze trupuri de îndrăgostiți,
încleștate în ipsos,
le pomădai cu uleiuri orientale
în nume pompoase,
vântul trecea de ferestrele
sprâncenelor tale vopsite
spre dulțețuri de prun
când m-ai oprit la ultimul prag
al descompunerii.

Voi naște o altă răbdare.

Liniște

Îmi aud sângele
foșnind,
ca un zbor bland.

Păsările mă privesc din cuiburi galbene,
aurul lor se topește în mine

ca fluviile în același nisip,
bufnița refuză întunericul,
se scaldă în dimineata privirii mele.

E liniștea dintre iubire și candoare,
dintre trufie și renunțare.

Dacă închideți ochii,
mă puteți vedea.

*Mihaela Băbușanu
Amalanci*

Costel Tănăsache

*''Aș fi vrut în zorii iubirii precare
Să-mi lepăd durerea în sufletul tău
S-o calci în picioare cu botinele tale scumpe.''*

Adevărata fericire

Nostalgia
îmi poartă inima
peste dealuri,
până la Băbușa,
adunând din păduri,
din livezi
și de pe prispa casei
fericirea inimii:
mama, tata, frații și...jarul

Neșansă

Aș fi vrut iubitul meu de ieri
Să-mi ascund visele în palmele tale
Să-ți mângâi orgoliul cu ele.
Aș fi vrut în zorii iubirii precare
Să-mi lepăd durerea în sufletul tău
S-o calci în picioare cu botinele tale scumpe.
Aș fi vrut lângă tine să mă-nalți din priviri.
Altfel aș fi arătat din poll-position.

Peisaj

Stejarii iarna...
deziluzie imagistică,
vitalitate la menopauză;
îți lasă în suflet
gustul amar al frunzelor
rumegate animalic, în pripă.
Te-abundă sinistre sau sumbre
crâmpeie de gemete, vaiete
în ritm infernal,
biografie măreață
la ora lecturii,
pe muzică de ...plânset total.

Sincron

Primăvara-și alergă vestitorii
Peste locuri moarte, cu oameni anoști,
Aniversare-mi bate grăbită-n fereastră
Peștii mor pe capete în ape otrăvite.

Primăvara azi

Cine-și mai închipuie
Că primăvara
Își mai adulmecă miresmele,
Când peste tot
Duhnește a nepăsare?

Prima întâlnire

În pragul întâlnirii așteptate
Voi mătura sub tălpi tocita stradă
Și-n buzunarul gândului ascunsă
Voi mai păstra mirarea ta suavă.

Reflecție

Mă privesc în oglinda cioburilor
În care mi s-au împrăștiat iluziile;
N-am să reușesc nicicând să le adun
Și să prind iarăși viață!

Melancolie

În fiecare zi mi-e dor de tine
zilele se risipesc pe gresia
bucătăriei mele spre uitare,
îmi umplu ibricul de cafea;
din zațul acela dens
se mai înalță speranță.

Cu...soț

Tu ești bărbatul meu
totul este în tine:
trăirile și speranțele mele
pe termen lung.

Istorie

Trupul iubitului
îmi colora tristețea
în apartamentul central;
îmi dădeau mugurii pasiunii ,
istoria era practic parcursă.
Pe cine mai interesa
acel Mihai din curs?
cel viteaz era lângă mine, aieva.

Iarna în doi

Cad fulgii umezi,
soarele-și tocește măreția
peste trupurile noastre,
ochii-mi strălucesc evident,
brațul tău puternic
schitează pentru mine poezie.

De dincolo

Liliacul crește
obez
din somnul de veci
al bunicului,
osemintele lui răvășite
mai au putere și
după moarte.

Mirela Bălan

Costel Tănăsache

*''și ne mișcăm asemeni valurilor
multicolore-n nerăbdarea lor
pe o mare a4 agitată-n cuvinte''*

Gustul ușor amarului al scrisului

Paingul adună prada
din pânza țesută fără loc de-nțâmplare,
își pregătește cina tainică
asemeni poetului -
lampagiu conștiincios,
aprinde fiecare felinar
din raza trăirilor de peste zi,
mijind în peliculă
pe fruntea-i ascuțită
de lumina înserării.

(Liniște crescândă în cercuri tot mai înguste,
feerică apă de sensuri absconse...)

În mijloc cuvântul
(o pauză lungă-n citire)

și tăcerile lui, fără vârstă,
îl poartă-ndărătnic în pântec.

Iar tu, cel care aștepți,
nici nu știi -
să râzi sau să plângi
de această nenaștere,
de acest refuz al memoriei.

săptămâna unui poem

Poemele de luni sunt lungi, au pleoapele grele-
portative imense pe care se aciuează
tăceri monosilabice din noapțile albe
de-atâta lună plină de gânduri.

Poemele de marți încearcă să mascheze
distanța dintre ceea ce sunt și ceea ce-aș vrea să fiu
într-o curgere lentă, mascaradă interminabilă
a verbelor exist inercial și mă manifest.

Poemele de miercuri sunt mieroase,
acoperă răni, le drenează
în traiectorii aurii prin care sufletul circulă
ca un montagne russe, punctând cu bătaie scurtă
cicatricile proaspete în care palpită nume de oameni
ca niște schije atavice.

Poemele de joi, ritmate,
se aruncă-n jocuri ataraxice:
viața zburdă,
moartea zace, se preface,
Dumnezeu c-un ochi la pândă,
diavolul din măr tresare,
Eva poartă lungi canoane,
adamice versuri
albe și goale.

În poemele de vineri pielea de îndrăgostită
vibrează sonor lângă urechea ta stângă;
în dreapta contraatacă susurul mării
mereu c-o octavă mai sus, mai voluptos,
sub luna ca o Dulcinee,
război sublim
de parcă eu sau întâmplarea romantică
existăm dincolo de aici și acum.

Poemele de sâmbătă
au inima înghesuită sub pectoralii tristeții ;
încă n-au spus nimic esențial răscolitor-
nu te cunosc mai bine;
n-au întors niciun sinucigaș din drum-
nu mă cunosc mai bine;
n-au trezit nimănui niciun sentiment-
nu se aud lacrimi ori zâmbete ciocnindu-se;
și mai e doar o zi.

O zi cât un anotimp,
un anotimp cât o viață...

Acuitate în anotimpuri mai sonore decât par -dialog imaginar cu o actriță-

Îți pipăi zâmbetul împietrit pe coperta unei cărți-
instinct de înger cu aripi înnodate
așteptând străveziu pe umărul drept.

Să ne bucurăm cât mai avem umeri pentru îngeri,
uneori întâmplător prelungim cu ei brațe de doctori
sau de preoți veniți să asculte ultime suflări,
apoi ambalați și trimiși cadou către Dumnezeu.
El poate trăi fără shopping,
primește zilnic nenumărate cutii:
mari, mici, mai grele, mai ușoare, bucuroase, înverșunate.
E temerar, înțelege și tace și plânge.

Un tren alb gonește printr-o noapte de gânduri,
îți inundă nările și pupilele arse de nesomn.
Te-ai prinde cu morții însămânțați într-un câmp iernatic,
prelung stol mirosind a cer.

Brusc o gară în culori vii ca de scenă
și clipe, clipe, clipe cu faza lungă tropăie pe retină;
același actor plânge, râde aproape desăvârșit,
însingurat printre toți oamenii pământului.

Un înger cu aripi înnodate, același,
ar vrea să-ți trebăluiască prin suflet.
Are și el vocație dar nu știe de unde să înceapă;
cu mâinile pline de cuvinte potrivite,
caută anotimpuri comune.
Crede-mă, nu există oameni singuri.
Privește!
La mine ninge de la stânga la dreapta,
la tine de la dreapta la stânga.
E frumos pe pământ și tandru...

Improvizație

(Mimesis-ul ne caracterizează. Curajul ne deosebește...)

Porumbei călători
încearcă să transmită mesajul nedistorsionat
cât timp reflectoarele sunt aprinse.
(Dumnezeu e legat de mijloc cu o sfoară greu vizibilă
și zboară în cerc desupra unor decor
cu pământul în prim plan.)

La semnalul sonor conștiința devine ficțiune
(porumbeii se albăstresc în amintiri)
iar Dumnezeu coboară pe scenă
și aduce mesajul direct
sub forma unui impuls
resimțit de nervii motori.

Atunci încep să joc și
sunt curajoasă și
am un rol important-
mă las să iubesc instinctiv
iar noaptea dorm ca o femeie puternică
pe mai mult de jumătate de pat.

Și pentru că iubesc
nimic nu e grav îmi spun,
trebuie doar să joc realitatea în care
Dumnezeu poartă haină de poet
iar eu, ușor de-ndrăgostit,
mă rostogolesc în cuvintele potrivite
ale unui psalm...

E o relație complicată între noi doi.
E ca și cum desenând un șarpe
aș lăsa capul pe spate...

Dumnezeu în poemul lui om

să fi fost farul acela pierdut în noapte
sau marea căutându-mi tălpile
dansul palmelor împreunate stingher

țipăt în van

prelungindu-l pe-al meu

cu fața încrustată de scoici și nisip
spui repetitiv te iubesc
ca o placă
obosită de mers

Te privesc
mă inspiri
și scriu
EU NU SUNT UN NEPĂSĂTOR

dincolo de scenariul acesta-n oglindă
amândoi recidivăm
într-un adevăr personal

fotografie de grup (profetică)

lumină caldă la asfințit după ploaie
ne ținem de mâini strâns ca pentru o fotografie reușită
și ne mișcăm asemeni valurilor
multicolore-n nerăbdarea lor
pe o mare a4 agitată-n cuvinte
și nu e vântul cel ce ne-animă

mai degrabă o neliniște rotunjită de povara înțelesului

umbrele se alungesc
șapte miliarde de umbre
și-un puzzle în sfârșit complet
pe față Dumnezeu
pe spate noi

păsăruica pe umărul lui Noe
și clic

ruga unei femei carismatice

îndărătnic se cerne ninsoarea
troiene de gânduri ascuțite

frăgezesc agonia

un eu anodin
predispus să le-asculte
își teme visceral exilul de mamă

se gudură-n pântec
ca într-o chilie
sămânță divină

ajută-mi Doamne
să nu mă prefer

Gândurile unei verighete

Deși e încrustată cu jumătăți
(simbolic)
să nu uite regulile jocului,
se întreabă mereu dacă
jumătatea care-o poartă,
e jumătatea ,adevărată'
a celeilalte jumătăți.

Și-a studiat îndeaproape inelul pereche,
ca-ntr-o iubire,
la început cu nesaț
(jumătatea are și ea un inel,
puțin diferit ca dimensiune a idealului,
materialul identic).

După câțiva ani de la investire,
jumătățile rareori mai dansează.
Mai mult dramatizează
în regia supraomenescului act de voință
al con-viețuirii;
moment în care verigheta
simte că pășește-n transcendent
și aproape respiră
intuind libertatea
din spatele adevărului...

Impresie de ordine

Cerul mustește a ploaie
pe fruntea unei veri grăbite să treacă
printre ziduri febrile.
Șapte rânduri de geamuri
dorm ordonat, unul sub altul.

În spatele lor,
un număr de oameni, multiplu de șapte,
adorm banal în blocul din față
fără să știe că-mi fură asfințitul...

Înnădite, ziua și noaptea
îmi sunt cartier strâmt
unde sentimentele nu pot fi mimate-
se aprind și se sting precum lumina licuricilor.

Mă încercă o stranie teamă-
că-n fața nevăzută a lunii
redevin tot mai mult
ceea ce-am fost înainte de-a te iubi.

Sau și mai bizar –
nu m-am schimbat niciodată
am îmbrăcat doar haina îndrăgostirii
dintr-odată devenită prea îngustă
eului nemăsurat.

După ploaie, iată orașul duhnește a trezie -
licoare unei vârste ce trece fascinant
de la roșu la albastru nocturn.

Cei ce dorm banal se visează îndrăgostiți...

Și eu ca și ei iubesc,
într-o latență tandră
la început și la sfârșit...

Anotimpuri pe cont propriu

Iată-mă fără cuvinte...

M-au părăsit ca într-un film romantic.
Au plecat cu jumătate din sensurile
aparent agonisite împreună.

S-au trezit îndrăgostite
de oameni noi.

Nu mai frumoși, nu mai talentați.

Din pasiunea lor țâșnește apa vie
a noului val.

Iar eu învăț să mă bucur
ca un prunc
smuls pântecului creator.

Pășesc fără să mă țin de cuvinte...

Gabriela Beldie

Aurel Stanciu

*''atunci se cuibărea în cuvinte
până creștea zare albastră
într-un an
cât alții în trei''*

Cocon

nu-s prea tânăr pentru viață
îmi spun
primăvara e un jungghi
în coastă
trece atunci când ești sigur
că nu mai scapi de zăpezi topite
murmur
și pășesc pe sârma dintre anotimpuri

am răni în talpă
și aripi la degete
poate ies din cocon
chiar mâine
visez

voi intra într-unul mai mare
gata să-mi înfulec porția de libertate
și nevoia de ziduri

Mere roșii

a crescut înalt și subțire
vârful cu mere roșii
ajunge
până la gura flămândă
a cerului
gazdă de îngeri
când nu adie timpul

suflete transparente
urcă printre crengile lui
șușotind enigmatic
fură mere surâde bunica
e bucurie-n cer
anul acesta sunt tare parfumate

Prima zi

lănci flămânde sfârtecau lumina
cădeau fără zgomot
fărâme de zile
rămășițe de acasă

prin cămărilor interioare
viscolea pustiul
în oglindă deslușeam doar chipuri străine
și oricât mă înveleam
în amintire
nu puteam reconstitui
o dimineață

pe urmă a fost scrâșnetul cheii

pe urmă au fost primii pași
deasupra adâncului

Poveste

pe cai de foc
străbătea pajiști
dincolo de muchia prezentului
printre amintiri morman
cântărite în palma iertării

uneori se simtea nufăr
sau albatros rănit

atunci se cuibărea în cuvinte
până creștea zare albastră
într-un an
cât alții în trei

și era tot mai senin
din viață în viață

Cântec de sirenă

aruncă toate grijile

intră
azi avem promoții de clipe
servim elixir cu aromă de eternitate
în recipiente trandafirii

nu privi în urma
trecutul provoacă rău de înălțime
și oricum la temelile lui
se sapă

în caz de déjà vu
la ultimul etaj gasești sprayuri colorante
și mopuri de mătase

alungă orice temere
aici viitorul e
reșapabil

Zima

troika aleargă spre stele
în abur de balalaikă
printre pescăruși de gheață
și țurțuri de cer

viitoare livezi
ne viscolesc prin suflet

rotund
în depărtări
lebede fără cântec unduiesc punți
peste prăpăstii

Dincolo de porți

lumea se rostogolea
în parfum de vară obosită

îngeri amorțiți
cu imense aripi din piatră

rătăceau
printre clipe săpate în cifre romane
clepsidre răsturnate își risipeau nisipul
în rotocoale inutile

dincolo de porți
din palmele noastre
se năștea dimineața

Geneză

scăpat din norii cerului
vârtejul de raze
sculpta umbre
în materia crudă

peste pietrele înfiorate
trecea boare de viață

cu mirare
oase nenăscute lunecau
până-ntr-al nuștiucâtelea veac

a fost seară
și a fost dimineață

apoi lumina a început să scrie poeme
pe trunchiuri de stejar

Jurnal de seară

dimineața va întârzia
spun ei
sunt lupte de stradă
sacrificii pentru un cântec
mereu amânat

unii aplaudă cu intermitențe

miroase tot mai des
a praf în cușcă

și a încălzire globală

poate ar trebui să-mi fac sanie
acum
cât arde nisipul
în sticla ecranelor

Captivi

spunea ceva despre privirea mea
albastră ca o melodie interbelică
murmurată vag
printre ziduri îngălbenite

iz greu de timp mucegăit
se lăsa pe gânduri

captivi
într-o poză cu nuanțe sepia
căutam zadarnic
praguri

Răsăritul verde

răsăritul verde de pe planeta ra
zeno
îmi trece și acum prin noapte
respirația pietrelor
fierbinți
luneca peste plaja de smoală
peste arțarii de fum
frunzele – doar imagini
plângeau clipe
solidificate

tu murmurai cântarea cântarilor
“pajiștea de iarbă verde este al nostru pat
cedrii ne sunt acoperiș
adapost ne sunt chiparoșii”

amintiri din altă dimensiune
coloane de cuvinte
și scări de vorbe spre nicăieri
patria de litere a lui sisif
spuneai
și plângeai foșnetul
de neatins

doar răsăritul se prelingea verde
zeno

Poveste de iarnă

viscolește cumplit
cresc străzi înnodate spre cer
voci de îngeri zgribuliți cântă
slavă luminii

spune-mi o poveste
o rog
bunica-mi întinde flori de nufăr

vei crește copile
zâmbeste ea
vei fi negustor la târgul de vise
și-ai să plângi aburul pâinii
până îți vor crește rădăcini în albastru

viscolește amarnic
e prea plin de stele cerul
șoptește bunica
și-adună vreascuri
să le mistuie focul

Albul din zăpezi

n-a mai trecut nimeni pe calea lactee
au lunecat stelele
ca-n prima zi

dar n-a plutit nicio umbră
ceasornicul și-a pierdut acele
și vremurile au stat așa de drept în balanță
încât nu ne mai recunoșteam

timid îți desenam conturul
cu raze de lună
ghemuită pe prispa cerului

unde zboară albul din zăpezi
când se topește timpul
te întrebam

SF

suntem egali atât cât permite
semnul cioc obligatoriu
mușcându-ne din ficat până la ultima suflare
spunea proful de viață

nu o transforma
dupa cum te bate îndoiala
stăruia
în bazarul cu certitudini sunt rafturi
și fișiere cu gânduri în fază embrionară
doar o fertilizare
și am putea vorbi la fel

nu-l asculta nimeni
evadam pe traiectorii personalizate
nickname și tot tacâmul
există viață și dincolo de tastatură
speram
și adulmecam printre slashuri
iarba fiarelor

Din țărână

tăceri albastre
lunecă în noapte
copacii-și trimit rădăcinile
spre cer
va fi odată
șoptesc îngerii
din temelii de lume

apară-mă de mine
te rog
prea din țărână sunt
nu îndrăznesc
să povestesc lumina
nu izbutesc să cresc
flacăra

Ioan Berghian

Iulia Filimon

*‘‘Lasă-mă să te-nfășor,
Ca-ntr-o mantie,
În sufletul meu.’’*

A fi poveste

Perfid stilet de aer, un fulger fără semn.
În clipă, vad să-și taie izvorul de tăcere,
etern balsam în sine ca miru-n untdelemn,
un Jack despică cerul și-n taina lui ne cere.

Alături, parcă urcă uitarea ca un turn.
Pe corzi de harfă mută, păianjeni orbi împlântă
scheletul lumii, aripi, un cimitir nocturn,
subtilă-mbrățișare de-aromitoare sfântă.

Avar cules, pe cale, e-un inutil balast.
Din slava vrerii noastre, nimicul se deșartă,
matern veșmânt pe-o umbră, al vremii steag nefast,
călău al neputinței, ne-ucide și ne iartă.

E spaimă, totuși, gândul când nu poți să-nțelegi,
surâs viclean, trădarea încondeiată-n faclă.
Pe-altarul veșnic, crudă, pieirea n-are legi.
Trișând falange, timpul nu e chivot. E raclă.

Ciudat rămâne, numai, un gol de ochi fecund,
lentilă de-ntuneric. Sub cranii de-ntrebare,
grotești cenuși maligne, fractalii, se ascund,
enclave în adâncul din care ni se pare.

Absență

nu închide pleoapele
s-ar putea să atingi
mai mult decât vor
ochii tăi
să cuprindă

pentru neliniște
niciun sfârșit nu-i
prea mult

ultimul
acoperă absența
până la care
să înțeleagă nimeni
nu va ajunge

Ademenit azur

E-un anotimp al clipei ce coboară
Chemarea depărtărilor de scrum,
Năluci de foc dansând peste-o comoară.
Hurmuzul risipit, cândva, pe drum.

Ca vântul, sufletul de cer se-anină.
Se-aud bătaii de aripi lângă stern.
Din gânduri, umbra dărei de lumină,
Tristețea, se preschimbă-n zâmbet tern.

Din toate-aduni mirare și firesc
Supusei vrăji ce lunecă-n uitare,
Ca un ecou de pe-un tărâm lumesc,
Rămas fără de țarm, pe-o mare.

În ornic bat stihiile întruna.
Inert, păcatul clipei ce-a trecut,
Azi, din vioară ar alege struna
Din noaptea razei, doar căldura, scut.

Uman trădăm cuvântul din tumult.
Uitată-n gând, se spulberă lumina.
Mireasma rozelor, pe bănci, demult,
Păstrează vie, lângă taină, vina.

Îngenuncheate linii, vor fi semn
În calendar, ca pentru prima dată.
Amnezic, timpul va turna îndemn
Spre-un vis, izvor cu albia secată.

De fiară, colții simt cum mă pătrund
Și depărtările încep să doară.

Ademenit azur, din nou, coboară
Și-n pumnii strânși încerc să îl ascund.

Aproapelui meu

nu știu cine ești
nu știi cine sunt
de-amar de vreme e vina
desfigurată de așteptare
respirația ne-mparte
de parcă
între-nțelesuri și trăiri
mileniile și-au tămăduit vrajba
între ele niciodată
animalele nu se înjosesc
avortând mama răului
în hohot
rânjetul aproapelui
le ucide
precum pietrele rămân
demne sub tropotul bocancilor
doar
în tristețile noastre
poete
orbul nu vede
dar iubește lumina

Ce bine că minți

măcar ne iubim în virtutea tăcerii
precum sfintele moaște pre sfinți
niciun gol adevăr
nu doarme
ca noi
jucători
la facerea lumii
cu ceasul căpătâi
zornăitor
când sună
și urlă

neagra lumină
din lumină
ce bine că minți
noapte bună
vină

Cea plină de har

Unde ți-ai mai păstra sufletul
dacă ai fi mai frumoasă
și unde ar mai poposi vântul
printre zulfii de petale?
Nimeni nu-ți poate trece pragul
fără mirul tristeții,
speranța,
din care izvor,
privirea ta se revarsă.

Veșnicie maternă,
lumina, nu poate înopta
dincolo de culorile tale,
zâmbet încondeiat
de cea plină de har,
primăvară.

De lună

Lasă-mă să te-nfășor,
Ca-ntr-o mantie,
În sufletul meu.
Făr' de contur să te simt,
Dincolo de cuvinte,
Adânc strivită în mine,
Prin sânge să-mi treci,
Fără spaima dintâi.
Lasă-mă să te-nfășor,
Ca-ntr-o mantie,
În sufletul meu.
Ciută bolnavă de lună,
Sub genele mele rămâi.

Elipsă

În ochiul tău, Doamne, răpus,
Doi iriși lucesc la-ntâmplare.
Lumini frânte plâng, juxtapus,
Pe-un țârm, coborând înălțare.

Și drumul spre tine, mereu
Același, Sisif îl străbate
Spre sfântul cuvânt, apogeu,
Cu raze de stele în spate.

Și când te-au văzut la zenit,
Vecia, porniți să aștepte,
Sub cer, scrijeleau în granit,
Puzderii de îngeri, pe trepte.

Atunci o minune cuprinse
Fecunda iubire de lege.
Supusă, o stea se aprinse
Și ochiu-ncepu a-nțelege.

epistolă

să crezi în cel ce disperarea ți l-a dat
pe marginea aceasta
o altă punte
nu vei mai găsi
și nici o altă cale de-a învinge
vicleanul pas al nopții către tine
îmbrățișată de-ale tale brațe
atât de-aproape pare neputința
ca malul celălalt
să uiți
și ură
și iubire
și-mpăcare
să-i spui că
ți-au fost luate

Fleacuri

între bine și rău
nimic
zero absolut
nu încerca să mă minți
te-aș ierta
la fel cum altădată
aș fi făcut
c-o batistă
imaginară
care era
semn că există
odată
pentru că trenul tău
nu are oprire
în gări neînsemnate
fluturam batista
ca marchizul de Carabas
peste umăr
privind cum
împietrite omenești paralele
cu ochiul rămas
în spate
fumul
transcendentul meu număr
ce vis ciudat
încă
rostogolirea în șină
trei puncte trei puncte trei puncte
fleacuri
prind curaj
pentru viață
nicio filozofie
fără margini
îți zic
nu-i adâncă

Geamăt

seceriș absurd
sămânță de piatră
port suflet această eroare
orb sunt
lângă lumina ochilor
sparg umbre
cărând ape
îngenuncheat
între două ecluze
pe dosul palmei
ar putea să crească
măslinii
ce nu știu lupii
cred mieii
timp asasin
nu-i pentru viață
această durere
bastardă

Gest

C-o ultimă floare, privirea ți-alint.
Nisipul fierbinte pe trunchi, mă ucide.
Deșertul visează grădini din Corint.
Eu, urma ta, jindui, pe-un drum, ce se-nchide.

Rotind universuri, când flăcări, când zgură,
Clepsidră noi suntem, în jocul celest.
O, Timp fără formă în toate, măsură
Dă pașilor ei, către primul meu gest.

Dar cine? De unde și cum să mai vină?
Când totul rămâne, departe, în noi,
Deșertul fierbinte, pe-o biată grădină,
Ce crește o floare și nu are ploi.

C-o ultimă floare, privirea ți-alint.
Strivește-o, de vrei, întorcându-ți privirea.

Aș vrea, despre zare, acum, să te mint.
În gestul meu pur, îți păstrez devenirea.

Ilogic

Sfârșitul e, când te-au trădat ai tăi.
Pe masa goală nu mai ai ce pune.
De gânduri, mor nebunii. În bățai,
Mor sclavii, când speranța-n cer, apune.

Dar tu și eu? Am fost doi sclavi nebuni.
Căram în suflet stele vechi de ceară.
Azi, pâlپاie sub neguri, doi cărbuni,
Ce n-au lumină, moarte, ca să ceară.

Legați de vânt, cum umbra de lumină,
Topim domestic, răul, suprapus.
La capătul de cer, sub lună plină,
Albastrul se prelinge descompus.

Ademenit de stele, noaptea lungă
Îmi va părea o clipă făr' de mal.
Iubirea mea-ți va fi, când toți te-alungă
În gerul iernii, peste suflet, șal.

Ilogic, ne-om privi în ochi tăcerea,
Ca două veacuri prinse-ntr-un inel.
Tu, nesfârșita cale. Eu, puterea
De-a înnopta în urme și-ntr-un fel.

Învolburare

Azi
ochiul e pasăre
călătoare întoarsă la cuib

în timp
toamna îndeamnă depărtările
deschid larg porțile
culeg frunze din privirea cerului
pentru mine

las pașii să tacă amintiri

solemne coroane
gârbovind
în brume
târziul

nimic
nu mă înspăimântă
doar întunericul
nu înserarea nu noaptea
copii ai străzii
flămânzi după dimineața
cald vărsată
liniștea
ciocolată cu lapte
pe cămașa de sărbătoare
fără să tulbure
visul

departe
prea departe
o noapte și încă ceva
poate
a treia natură
va aranja
prezența la butonieră

Lumină de septembrie

închid ochii
pentru tine voi scrie
cu noaptea
în care visele au orbit

seara le plimb de mână
(așa făcea mama)
și simt precum o flacăra vântul
un gol foșnitor

un departe sfâșiat

pe o margine de colină
ca un bont de picior
pentru care clopotele
nu bat niciodată

acolo
toată memoria mea
arde
într-o lumină de septembrie

Nu făr' de timp

Demult, știam că, Nu, ești.
Frumoasa fără corp ascunsă-n turlă
cu îngeri, demoni sau ochi triști,
în care timpul izgonit mai urlă.

Cetate-n flăcări sângerii,
năluci de fum, străjeri pe metereze.
Tu, Nu, ai fost, mereu voi ști,
vestala unui somn de clipe treze.

Topite-n urmă, amalgam,
tăceri, nisipuri de la Marea Moartă,
perpetuum rămas agam,
de ne'nțeles când înțelesul poartă.

Un făr' de timp, halo de gând,
absentă vreme, umbre vin din urmă.
Spre-același Nu, din când în când
lunatic zbor, în clipa lui, se curmă.

De ce-ți vorbesc? Doar eu o știu.
Plasmatic, trupul tău de vălmi l-aș strânge
din gol, voal peste-un pustiu
arzând, rămas fără de urmă-n sânge.

Demult știam. Vezi, Nu, tresar.
Am să te-aștept, pe-un alt tărâm, târzie
icoană nopții mele, dar,
în turla fără de altar, făclie.

Vară fugară

Am să-ți urmez poteca în gând, ca o nălucă
Și vrajă-n pași, din slove-am să-ți presar.
În toamna albăstrit-am să tresar
Și-am să mă rog de stoluri, 'napoi să te aducă.

Când dincolo de zare vei crește înc-o rază,
Podoabă arămită-n frunze iar,
Cu toamna albăstrit-am să tresar
Ca luciul unei stele, când depărtări veghează.

Curând, vei înțelege că vara e fugară
Și-ademenită-i de nisipu-ncins.
Privește mâine, ce frumos a nins,
Ca o sămânță-n brazdă.E doar târziu și seară.

Vernală

Un paj de aer crud, un fan
Al nudurilor de omăt,
A-ncremenit
Ca un călugăr franciscan,
La spovedit.
Abia respiră prin albușul stărveziu de gheață,
Bătând mătânii sau negând
O nesătulă vină
În mângâierea vântului, pe față.
Supus,
Un clopot palid de lumină
Se înfioară ca și când,
Un zbor, ca o mirare lină,
Alunecă în palma zilei,
Ca trei felii de lună plină
Lăcrimând.

Silvia Bitere

Costel Tănăsache

*''ia uite cum zboară porumbelul și viața noastră toată
rătăcind clipa în care versurile plâng și râd
deopotrivă îmi sunt descântec pentru mers''*

salt în memorie vidă

săream peste livezi peste cuiburi de cuci
făceam o simulare un fel de zbor pentru oameni mari
tu mâncai portocale te închipuiai trăgând dintr-o narghilea
neranțule din ce în ce mai mari din ce în ce mai mici
se duceau pe gât bete de fericire
aveau un imn al dragostei
ușor amar ușor într-o parte precum umărul tău lăsat de la ultima consultație
nu ai cum să scapi întreg
vei intra mâine primul în turn fără țigară fără nimic
dezbrăcat cu amintirile tale

eu tot îi spuneam – ai încredere el știe
este singurul care știe
nu trebuie să evadeze nimeni din relativ
e o nebunie enormă
tu nu vezi că pe lacul ăsta sunt bărcuțe fără vâsle fără margini
la două se schimbă tura și animalele de casă vor fi duse în pădure
te întreb cum vrei să trăiești?

ușa din metal gros luase urma trupului meu
trecând prin ea livezile înfloreau oameni

conștiința și scrânciobul

într-o zi
îi spuse conștiința unui vechi prieten fumând liniștită
picior peste picior într-un scrânciob prima țigară din viața ei
într-o zi
și rotocoale urcau spre nori aburi cenușii
zarea se înfățișa de sus ca un lighean răsturnat
sau ca o lucire de teuton soarele meschin își ascundea fața după o perdea
nu se știe nu se aude nu se vede
îmi țipa luna atârnată de gât ca o cravată
în formă de covrig la fereastră

mă văd nevoită să schimb sensul acelor de ceasornic

soare în luna lui mai

la noi se purta viața cât mai simplă
 vreau să spun fără menajamente
 uneori fără mâini și orbi de ea
 ni se arăta așa un soare mare
 că ne întindeam cu burțile deasupra sobei
 crezând că de acolo ies razele sub formă
 de miere groasă doar s-o ungi pe-o bucată de pâine
 de-abia încolțită în spic
 ăștia eram noi cei din linia întâi
 peste care trecuseră într-o zi trenurile cu marfă de contrabandă
 nimeni nu ne întrebese de unde avem tricourile acelea cu tom și jerry
 eu aveam un singur țel
 să țin oamenii la piept strâns
 să nu le dau drumul din cușcă fără să latre
 învățasem la un curs de arte cum se fac primii pași în doi
 eram instruită să anihilez mulțimea și cum să nu-mi pese de jerry
 prietenul meu cam uscat din fire purta cizme de cauciuc înalte
 practica braconajul din când în când scuipa în sân să nu uite de el
 de fapt împreună formam o pereche de nike adevărați
 dar noi nu știam asta
 legați și spânzurați de viață cu cel mai lung șiret
 pe ruta constanța-budapesta-bucurești
 tot ce puteam înțelege era că acel prefăcut de soare
 ne încălzise tălpile într-o lună de mai

sunt ca un măr în care Newton e împărat

e lustra vecinului despre care nu vorbesc niciodată
 e papionul pianistului anonim care dă concerte la mine în casă în fiecare suflet de
 duminică
 este un cald ce-mi inundă plămânii și scuipe aer
 sunt la intersecția dintre lentilă și culoare
 sunt iarba mielului nesățul care-mi crește din tălpi și dincolo e Dumnezeu martir în om
 sunt cu limba crăpată de praful cuvântului izvorât din milă
 deopotrivă din praful de pușcă neconsumat
 veritabil stăpân etern al ființei mele despre care nu știu că sunt
 cum să justific brațul care-mi stă braț
 sau degetul care mă ceartă pentru pata de cerneală irosită
 te întreb fără urmă deci nu vreau răspuns

ca să trăiesc să accept asta?

eu nu sunt om

în jurul meu cum stau răsfoind un timp pervers
oamenii sunt decupați din ziare se amestecă
lunatic absent pe o bancă îmi număr gloanțele
suspendat în aer un ultim plumb își găsește polisemia în stomac
e greu de ceva timp zac străpunsă de un flint rece
în vene însă e cald și nu doare
vena nu doare e doar un pansament subtil al mișcării noastre raționale
cândva m-ai întrebat de unde vin toate insectele ucigașe pe sufletul nostru
și cum de mai pot ele respira din atâta sânge de ce nu mor?
eu nu sunt om ca și tine – i-am răspuns
prin mine curge smoala peste care cei ca tine trec zi de zi spre serviciu

elegie unui mort

cerul părea senin
tivit cu mici pete gri
cum îi stă bine unui cer adevărat
și atât

jos ne scuiam viața

am o dată un nume un mort prefăcut între pleoape
vizite care s-au epuizat la doctor
urgența nu are suficiente paturi pentru o respirație în minus
sunt suficiente o fereastră o lustră
în plus s-a schimbat înfățișarea la om
nu ne mai recunoaște nici dracu figura
deghizați în monștri alergăm hai-hui pe străzi
căutăm paiate să ne amintim de viață

O boare.
Ultima. Liniștea.

ca niște cârpe frumoase noi suntem! cânta o pisică ce se credea om
și atât

de ce, omule?

azi am plâns mormanul de frunze, omule
am iubit fiecare furnică dintr-un mușuroi
și-am suflat în vânt păpădia
de ce omule

știi că înfloresc o dată la niciun an
așa cum rădăcina nu e tare de mijloc
și nici pui nu face
așa cum pleacă glezna dintr- un cui
poate o dată la niciun an
să-mi lași o scrisoare în ranița unui soldat
omule

mii de capete se plecau atunci să-mi curețe drumul
sub salcie îmi duceam cimitirul unde
cei care hoinăreau drumul
nu aveau timp să-și cânte din piept sufletul
de ce omule

în numele tatălui și al fiicei

ia uite cum zboară porumbelul și viața noastră toată
rătăcind clipa în care versurile plâng și râd
deopotrivă îmi sunt descântec pentru mers

n-am uitat să-ți prind floare de cireș
te-așteaptă-n părul negru primăvara
îmbrăcată în sâmbetele noastre
hai s-o scoatem la plimbare

e mai bine fiorul unui gând să-ți rupă tăcerea
eu sunt ca o garoafă pe mormânt - preaiubito de sân dulce
amo amare amavisse amatus esse
chemare de nume și silabă nerostită
du-te copilă
caută pe dumnezeu printre mii de fețe
eu nu mă închin azi nici mâine
mă lepăd în numele tatălui și al fiicei
și atât

troc

grăbită pe străzi noaptea pâlpaia în lampă
și-n dușumele răcoarea se infiltra printre nișe
păianjenul sătul la gâtul victimei
urca leneș puntea dintre ce fusese și avea să fie

câteva ore mai târziu sculptam din podul palmei copii
și toți cu ochii spre cer arși de soare dar vii
mă iubeau de sus
le-am zis vreau să mă sufoc dar cu demnitate
vedeți pata aceea de lumină din care coboară agale
silueta unei femei triste?

este privirea cea de pe urmă a celor mai triști
trocul între muritori
călcâiul strâmb al primăverilor ei

dacă alegi, alege să luminezi etern

de pomană te smiorcăi în pumni
ca o femeie lăuză lăsată într-un salon de nebuni
nu am ce să-ți dăruiesc
nici pantofi nici potcoave de aur nici pinteni nici cai
sunt șomer cu tricolorul pe umeri
am în schimb o roabă în care-mi duc viața la groapa centrală
acolo se centralizează tot
de la firul de iarbă pâna la firul din barbă
sunt pe inventar tălpile brațele ochii ficiații noștri
inclusiv batista ta parfumată
dumnezeu face troc
cam tot ce mișcă
tot ce știm noi știe și el
dacă ești deșteaptă îți poți edita
un drum neted fără margini ca să fii sigură
că îl poți încheia când vrei
sau dacă dorești îți poți atârna picioarele de lustră
ca să luminezi etern

neclintit ca un miel tu erai

nepăsătorul stătea cu spatele întors la lumina ce se prelingea
 ușor subtil prin tavanul spart
 nu mai era vreme de tors caiere
 și ce umbră mai mare decât neclintirea capului său față de trupul abrupt
 din care un strigăt milostiv își ducea sfeștania undeva între coaste
 să-i fi mișcat conturul transparent
 ca o luptă surdă nimeni nu te aude din carnea ta să știi
 ai foarfece boante s-ar părea că nici tu nu te mai simți de tine aproape
 nu-i nimic într-o zi vei înflori
 mai ții minte când ne certa Dumnezeu că am alergat pe un deal
 pe singurul miel care tăcea
 ei bine mai târziu când am crescut de ridicam zmeie pe mare
 te-ai mirat pentru prima dată mi-ai zis că Dumnezeu este atât de sus
 de ne-a lăsat vântul să ducem frânghiile departe
 tu chiar credeai că o să prinzi un nor cu mâna
 apoi parcă ceva s-a întâmplat și am căzut la pământ loviți de noi înșine
 te întreb
 ce iertare mai mare decât neclintirea ta?

amintiri din epoca de aur

fiecare cu treaba lui mi-ai spus
 și ai aruncat păpușa de la etajul patru în intersecție
 de acolo un motociclist a făcut din ea ceea ce noi
 nu am putut niciodată să facem
 un fel de trambulină pentru cascadori
 a îmbrățișat un semafor crezând că viața ei este acolo
 de undeva de sus a început să cadă cu fulgi de vată
 nu m-ai dus la circ nu mi-amintesc
 ne-am privit doar din culise mâinile
 și jongleriile erau made in romania
 pe vremuri jucam lapte gros
 căram coșuri din nuiele pline cu roșii
 pe o tarla lungă lungă
 până nu mai vedeam cu ochii de atâta roșu
 a doua zi o luam de la capăt
 cântam de ne lua mama dracului
 țară țară vrem ostași
 printre rânduri de cartofi plătiți la sac

era ca o vacanță în 23 august
eu credeam că 23 august este un fel de las vegas pe plan național
de fapt era o comună cu mult pământ
iubeam zilele acelea pentru că mă întâlneam cu tine
și adormeam pe umărul tău ca o pisică leneșă
autocarul dispărea într-un nor de praf de fiecare dată
aveam gecile căptușite cu cartofi
acasă îi băgam la beci pe categorii
pe rafturi țineam verile și zilele noastre
părinții erau fericiți noi în delir
ne clădeam încetul cu încetul răbdarea
ne înfrângeam voința
eram oameni mari

treaba e simplă. am tăcut

dacă te uiți mai de aproape la mine
sunt un duplicat al unei femei
ocupația: o coastă din bărbat
restul sunt scrisori primite de la prieteni
unii morți în viață alții care nu s-au terminat încă de zidit

nu-i nimic e timp destul o să reușească și ei când nu or mai vedea
până atunci mai spăl un trup de sânge mai bat un cui între dumnezeu și iisus
cum domnule de ce
delimitiez facerea noastră între cer și pământ

am auzit că la noapte o să cadă luna
și ce dacă
a mai căzut când eram eu copil și nu s-a lepădat nicio marie
cocoșul nu a cântat nici măcar o dată
așa că mi-am luat gândul de tânără să veghez la tot ce nu îmi aparține
treaba e simplă
azi dimineață m-am trezit în mijlocul unui iureș
și etc. etc. etc.

cineva a încercat să-ți fure identitatea dându-se drept om?
am tăcut
lătra prea tare

în orice situație mă aflam, evadam.

eram ca orice evadat în drum spre panama
o bandă desenată dublată de john doe
 în fiecare zi trișam
 furam amprentele altor evadați
fluieram cu mâinile în buzunar pe autostradă
 telefonul suna la fiecare colț de drum
 nu răspundeam
 ca orice om aveam un creier
 îl foloseam în loc de armă
moartea o priveam prin spațiu ocular
 ca un space fără ecran
atunci îmi aruncam bocancii pe linia continuă dublă
 axul era un fel de giruetă
 aprindeam o țigară
 în oricare situație mă aflam
 evadam

pictați în anotimpuri stăteam de vorbă dezbrăcați

iată că într-o zi când încercam să mă caut am găsit în haina ta dosită într-un colț de prăvălie/ un pui de arici. mi se arătase la început așa o tristă umbră. un fum parcă să zic urca sau cobora din tavan. spre lustră un freamăt de necuprins. am zis să fie! și-am rupt tăcerea sâsâind precum un șarpe. O/ și iată cum părăsind din mine marea emoție/ m-am trezit hoinărind ținând de mână o creangă de alun/ spre o senină vale plină de rouă și de stele. și pe unde hoinăream ne întâlneam noi doi la aceeași ușă . amândoi eternii privitori ai unei singurătați luciferice. noi doi cavaleri ai bestiei. iată conversam fără imagini. în lipsă de soare un luvru cu ziduri mărețe. ne-am întâlnit ca doi pelerini de data aceasta pictați în anotimpuri stăteam de vorbă dezbrăcați. la o ceașcă de ceai fuzionam în decor lumea noastră.

Paul Blaj

Ștefan Suditu

*''eu sunt reîncarnat dintr-un gondolier
ies dimineața în sat singur
și mă gândesc departe unde
pe cerul deltei califarii roșii
mă impresionau cândva''*

poem pentru merele coapte

sunt un bătrân într-un sanatoriu cu aer uscat
am surâsul pierdut
de mire îndrăgostit pe jumătate
mă plimb prin camere atingând obiectele
cu acea pasiune pe care o pun adolescenții în fumat
se vede însă că mângâi absent
desprinderea de ele
deseori am și lungi conversații
cu oameni ce demult mi-au rostit numele
atunci părăsesc bănuielele în favoarea unei lumi
pe care Dumnezeu o va adormi pe genunchi
las ferestrele deschise dimineața
mă uit în zare mirat
ca ochii unui animal
spre stăpân când îl bate
pe noptieră am cărți
căpșuni scoase de la frigider
îmi sunt străine acum
când orbesc cu discreția unui sentiment inutil
cred că într-o zi voi uita ochii larg deschiși
fulgerați de un gând
nu știu care nici de ce
dar pentru totdeauna probabil cel mai frumos

singura boală este prezentul

cald, voci îndepărtate...
era într-o dimineață banală într-un pat banal
într-o zi din anul acesta pe care tu mă oprești
să-l numesc banal

- la vară o să mai dormi gol din când în când?
m-ai întrebat cuminte lângă mine...
eu somnorosul gândeam

- unii oameni dorm la ora asta alții fac dragoste
alții mor alții se nasc alții sunt flămânzi
alții petrec... și noi suntem pentru ei alții

nu știam câtă tristețe poate fi în cuvântul alții...

vreau să plec fără a ajunge undeva
îmi place drumul
cred că moștenesc asta de la bunicul din partea mamei
uneori inima mea bate într-o liniște din lumea a treia

Tot Ce Am Adus

Scriitorului a. g. secară

ca o haină uitată într-o vitrină de sărbători
îmi privesc pielea palmei stângi și linia vieții

mi-am ales privirea după o nuanță de nor
eram un copil frumos aveam sprâncenele mamei
desenam cu o cretă galbenă pe trotuar case și mașini
nu știam că alții în lume se laudă cu ele

iubesc, muncesc, citesc, scriu,
verbele acestea au existat și fără mine
ca un cumpărător grăbit
neglijând taxiul ales

tot ce am adus e un trup
pe care cineva scrie o scrisoare de rămas bun
într-o limbă necunoscută astăzi savanților

văd cireși de smoală

astă seară beau ceai și privesc calm un punct
prin care am impresia că aș putea ieși afară din cameră
îmi strâng genunchii la piept
îmi trec mâna prin păr
welcome to my sex room spun râzând
nu mă aude nimeni
nu pleacă nimeni de lângă mine
până termin cana lucrurile devin negre
simt pe șira spinării un frig necunoscut

îmi ridic halatul fără grabă
mă înfășor blând magnetic
deschid fereastra în noapte
se aud câini care latră la mașini rătăcite
cartierul se dezbracă de zi aproape feminin
apoi dispare hașurat, cu lumină sub piele
mă văd scutit să fiu deștept și plâng

vorbesc privind într-o parte

mi-e dor de locuri necunoscute
să fie banale și iarnă undeva în europa
voi lua un tren din acel oraș anonim cu port la mare
călătorind toată noaptea
lungă toată
poate că îmi sprijin capul de geamul rece
ne privim de mult întunericul eu
voi coborî într-o gară aglomerată
printre oameni normali
pentru a căuta un parc alb
o bancă tare de lemn
pe care să adorm cu o geacă pufoasă de fâș
cu fulgi în păr
fiindcă ninge rar...
ca și cum nimeni nu m-ar fi adus pe lume

lângă un izvor termal

pe marginea păstrăvăriei arunca bucățele de covrigi
rar
uitase că peștii nu sunt porumbei
femeie bătrână ca soarele
în care impresiile erau liniștite
sub sacoul ponosit
trase aerul adânc în piept părea sărat
se dezechilibra ușor
apoi strănută cuprinsă de un fior

în jurul bazinului nu mai erau oameni
mototoli un șervețel
pe bancă își lăsase poșeta
femeie calmă ca luna
hrănea apa
pentru că era iarnă
iar acasă nu o mai aștepta nimeni și nimic din ce iubise

landscape with figure

se sfâșie pe fereastră
frumusețea interioară
a ploilor de iarnă

las gândurile să bată
cu dangăt sinistru
până simt
că și sângele meu
ar ploua

tu strivești vorbe
apoi le pansezi cu buzele

dintre coastele tale
se ridică în aer un neon spart
și alunecă într-o melodie
care nu ajunge la nimeni

cândva

Scriitorului Ionel Necula

liber între facturile zilnice și blancul zilei de mâine
ca un matelot grec privind marea
simt brizele unui viitor blând fluturat
cum un vas de corsari dăruit personal orizontului

îmi place uneori să mă trântesc familiar în fotoliu
odihnit și uitat
ca în ramele unui pictor bătrân
care de când mă știu fluiera rigoletto

bea cafea bună
și cu un ochi mă cântărea existențial

cândva am să văruiesc scoarțele zilelor înnorate
precum părinții ne ascund tristețile lor
am să ridic în cireși cămășile albe ale tatei
și Dumnezeu va ști că am capitulat cu bucurie

rewind

fața de pernă miroase a mușetel
ai mâna sub cap
lângă tine stă felia cu unt mușcată
e vremea prânzului
se face liniște cât să aud cum oftezi

prin geam
intră o pasăre se izbește de pereți
libertatea e doar orientare
îmi spui
și netezești cearșaful alb căscând cu poftă

te învelesc
mâinile stridente în aer
trag draperiile
pe coală explodează poemul
ca un accident vascular cerebral

tolănit într-o limbă străină

în cameră e cald ca într-o piersică
ridic ochii și las cartea pe genunchi
se deschide firesc
altă dimensiune
o studiez atent
perdeaua prin care intră soarele
nu înmugurește
dar nu e vina ei
aprend tv-ul pe un post
de sport extrem
respir un bulgăre de aer până la capăt

se instalează tăcerea
crește
îmi place să mă prefac
că nu știu de ce a ales iarna
să vină după toamnă
să mă lase beat de o pânză nepictată

aristocrația foiei

indiferent de ce mănânc
într-un birt cu ferestrele spre autostradă
într-o oră târzie de noapte
știu că masa nu simte niciun consumator
nu vede nici amăreala mea
dizolvându-se în aerul cald primitor
respirat de șoferii de tir

becul ce izbește banal afară întunericul
seamănă cu mine...

dacă mi-aș lipi obrazul de geam
tata ar fi tânăr în gestul meu
ochii lui m-ar privi
flămânzi
drumul nostru și hanul din Sinești
ar deveni copilăria mea
ce simplu aș putea da timpul înapoi

nu cred că există maturitate ci doar fințe pline
de convenții și viitor nesigur

mormântul se lasă pășit de oricine

ca o frânghie împletită pentru un sinistru
vocea ta caldă în absența noimei
toate coboară din filme
elicopterele oamenii mascați
copiii tușesc
mamele lor sunt sfinte
au hainele sfâșiate
bărbații devin lipsiți de orgoliul sumbru

al supremației peste câteva animale
ne vom aduna de pe acoperișuri în aceeași streășină
draga mea
tu știi
singurul mod de a ne șterge este plutirea

plouă ca și cum nu am exista
îmi cer iertare că plouă,

poveste albă

ea a fost cândva o floare de mușețel
acum iese dimineața în sat cu prietena
are impresia că râde
sau că râsul ei aduce ploaia
de fapt ploaia vine pentru mirosul ei
și lasă dealurile triste că nu pot reda
ecoul

eu sunt reîncarnat dintr-un gondolier
ies dimineața în sat singur
și mă gândesc departe unde
pe cerul deltei califarii roșii
mă impresionau cândva

acolo simțeam umezeala unor clădiri
printre care pluteam cântând cea mai
frumoasă cântonetă iar apele
se despica ca foile unei cărți dragi
îmi netezeau dantelele apoi intrau în mine
tulburi ca moina după îngheț

poate pe noi ne așteaptă perdelele calde
în timp ce norii dansează domol tribal
hipnotici

îmi plac semnele de carte

ieșisem din biblioteca centrală

am coborât câteva trepte după care m-am așezat
 cimentul era rece și fisurat pare-mi-se
 tu mi-ai luat cărțile din mâini ca pe două pahare
 ți-ai scos geaca apoi te-ai pus lângă mine
 cu un oftat
 păream fructe culese cu grijă în lădiță
 de niște căpșunari
 și asta m-a durut parcă
 poate e bizar
 însă mi-e dor de țara în care locuiesc cu tăria
 unei catastrofe nucleare
 de oamenii care devin tot mai invizibili tot mai
 oboșiți tot mai ieftini
 printre care și eu
 m-am întins încet
 îmi treceai degetele prin păr
 încercam să îți spun ceva straniu despre patrie
 iar soarele pâlpâia ca o lumânare într-un
 tort

înainte de tăcere

îmi vin gânduri plăcute odată cu ultime raze
 poate sunt scrisori dintr-o altă lume îmi zic
 ele mă apasă
 cum apasă rotunjimea fântânilor apa
 apoi se aude un graur

mă așez în scaunul grena
 sunt frunză ruptă pentru plăcerea mirosului
 mentolat
 balconul e răcoros cartea lui sabato o țin ușor
 pe genunchi
 ne legănăm fiecare partea din hârtie

în mireasma de tei
 intră moleșeala
 ca într-un dres tulburător

târziu îmi pui palma pe frunte
 mă trezești

pentru un prezent care nu mai poate să plece fără
împingerea mea îngăduitoare

Adriana Butoi

Costel Tănăsache

*''la invitația unui mim
aduc fericirea pe scenă
un picior de lună
și zborul
se clatină-n culise''*

un soi de malformație

locuiesc la mansardă
cu tipul ăsta de fericire
hrană pentru vulturi
la micul dejun
mai mulți ochi
prin toate oglinzile
caută zâmbete

singurătatea respiră
două inimi
(una new entry)

aglomeratie

la invitația unui mim
aduc fericirea pe scenă
un picior de lună
și zborul
se clatină-n culise
mă gândeam că
povestea asta e spusă deja
dar primăvara
spectator întârziat
aduce
roșu în zăpezi
într-o lojă
se îmbulzesc
eternitatea
visul inutil
și mimul

am și eu o floare

coincidența privirilor noastre
preface
sufletul
în pietre albe
și sălcii

sparg
în ultima clipă
globul de vise
să nu rămână
urma durerii

el vine
cu lumină și flori
să îți arate
inima

răscruce

cu tălpile arse
căutând secunde netrăite
despletesc amintiri
galbene

poate inventăm
primul popas
în tăcere

vezi
luna
mi-a adormit în palmă
și mă doare

scrisoare de primăvară

aș scrie mult și bine despre noi dacă timpul m-ar lăsa în pace
dar fiecare minut mușcă din coastele mele
și îmi taie sec respirația
de parcă nu ar fi suficient
o ceață albastră îmi umblă prin sânge
și arunc toate paharele fericirii în mare
fluturi verzi îmi stau pe pleoape
sceptici în fața sărutului
la cârmă am rămas eu deșertăciunea și drumul

și rugăciunea mi-e rece pe buze

îngerii nu cântă la harpă
au reușit doar
să alunge nesomnul
și frica de negru

ghemuită în oase
ochii tăi
îmi mângâie toamna
nefiresc de amară

de azi
vom folosi cerneală albastră
pentru caii albi
și vom zbura

ecou

ca o ghilotină sufletul
a căzut peste lacrimă
aproape de alb
se adapă cu minuni
jucând la ruletă
supraviețuirea

ploaia cântă liniștea
în octombrie
noi
dansăm
distanțe cât marea

un răsărit la margine de suflet

caut granița dintre mine
și capătul acela de lume
în care ne vedeam împreună
cioplind poezia iubirii

dimineața asta

de noiembrie
mă poartă
spre un nicăieri veritabil

delir

alung ploaia
de ea îmi juleam gândurile
vise ticsite de singurătăți
nu mai diger luna absurdă
cântecul ei mucegăit mă revoltă
lucefărul ăsta inorog atipic
preface într-o epavă
dimineața arămie născută în mine
totuși sunt destul de nebună să cred
pe o linie dreaptă
sufletul tău își desenează apocalipsa

azi sufletul meu e uniform

nu mă așteptam ca luna
să răsară roșie
din mare

nici să mă întorc
pe partea cealaltă a inimii
așezând liniștea în trepte

până nu demult
grădinile erau suspendate
într-o
respirație

***Dan Tudor
Calotescu***

Aurel Stanciu

*''strig asta cerului
șoptesc și lunii vestea
să crape în rotirea ei supusă vremelniceii
eu sunt nemuritor
precum punctul din jurul căruia
se desenează infinitul''*

CHIAR ȘI AȘA

viața ar mai trebui și trăită
din când în când
printre griji și nevoi
etichete și principii
platforme program și promisiuni...
am putea renunța la așa trebuie
sau la așa e decent
mi-ar plăcea să fiu indecent cu tine
să te iubesc natural
și tu să te supui instinctului
să mă consumi cu patimă
fără mic dejun sau cină romantică
doar cu un amestec de teamă și
cu mult păcat
apoi
cu o ultimă îmbrățișare
te topesc
te amestec în mine
ori vrei să mă porți tu
ca pe un copil nedorit
o sarcină extrauterină
precum o ispită

drumul tău spre iad ar începe cu mine

eu nu-ți pot promite ce nu am
am doar iubire
și nu știi doamne de ce
e păcat

DIN PĂCATE

nici moartea nu e mai mult
viața nici atât
doar clipele în care te iubesc
au valoare de axiomă
dar tu îmi ceri demonstrații

îmi ceri adevărul
eu îți promit doar cerul
hai
fie
și o parte din infinit
de ziua ta
de noaptea mea
de felul nostru de a deveni cuvinte
eu șoptă
tu strigăt

SĂ NU MĂ-NTREBI DE CE

e ca și când ai căuta o scuză
să nu iubești
pentru că știi
că asta ar putea să doară
de fapt viața e rana
și se vindecă prin moarte
firesc

încă o cicatrice
brăzdată pe fața pământului
cu o cruce
un fel de legământ ciudat
de neîntoarcere
nu mă-ntreba de ce
nu am răspunsuri la iubire
doar întrebări

LUMEA SE COMPRIMĂ

încerc să-mi respir viața
dar nu mai am adânc
l-am înecat pe o plajă
odată cu Atlantida

îmi e din ce în ce mai strâmt
în tăcerea
dintre două guri de apă

și un vis albastru
cu delfini și stele

tot ce-mi amintesc e albul nesfârșit
o mână de femeie ce mă plânge
într-o crispă disperată
și acest sentiment ciudat
căruia îi spunem iubire

toate acestea
au gustul oceanului
ceva între lacrimă și nesfârșire

ÎNTR-O LUME OGLINDĂ

cu forme perfecte
o să torn inima într-un cub
să fie de sticlă
cristalul e prea sofisticat
și oricum nu o folosesc la șampanie
beau doar amar

și lumea
da
toată lumea
să fie logică
să nu mă pot ascunde
nici în spații punctate
nici în golul fără leac dintre două puncte
acolo unde nici o dreaptă nu va fi rază
niciunui cer
umil
ca o diagonală care împarte banal un pătrat
o să ofer jumătate din mine luminii
restul o să-l risipesc în vise
pe un zbor inutil

între două prăpăstii zi

cât perfect e
câtă lipsă de îndoială

nici o jertfă
nici un erou
nici o trădare
fără promisiuni și jurăminte
fără aspre cuvinte

ceva concret
nimic desuet
un loc unde iubirea
nu va fi vinovată
decât de absență

AZI AM UCIS UN POET

cu luciditate
vezi
poetii nu pot trăi fără vise
ce să spun
un adormit mai puțin
dă-l încolo de zăpăcit
să moară unul câte unul
cum mor și iubirile
cum mor și stelele
să știe și el că nemurirea e doar o iluzie
să învețe să nu mai înceapă nimic
tot ce începe el
se lasă cu un sfârșit
ai văzut tu poezie nesfârșită?
dă-l încolo
să nu mai iubească
să învețe cum se ține o sabie
să tragă cu pușca
să vâneze
să facă din când în când copii
nu
să nu mai facă nici copii
la urma urmei îi condamnă la viață
la suferință
la o căutare din ce în ce mai absurdă
a unui țel

chiar așa
la ce naiba trăiesc
așa ca o furnică
sau o albină
precum un fir de iarbă ce visează la cer
nu drag prieten
azi am ucis un poet
o crimă perfectă
l-am făcut lucid
i-am demonstrat că nici măcar poezia
nu e infinită

ce să spun
nici infinitul nu e infinit într-o infinitate de secundă
nici timpul nu-i decât o iluzie
poate este tot o poezie
pe care cineva care visează
a scris-o la nesfârșire
folosind un punct și o rază
și o tot scrie
și o scrie
și o scrie

până cineva îl va trezi

DESENEZ UN CERC

am grijă să fie perfect
apoi delimitez un punct pe circumferință
unde ne putem atinge
tangent
sau doua puncte
unde să ne intersectăm
fără să alegem cine e secanta

în cazul secund
îți daruiesc un segment
sub forma de arc
iar în primul doar o atingere

dacă vrei mai mult
avem doua opțiuni
ori intru în tine
ori te circumscriu

în ambele cazuri
contopirea
înseamnă ocupare

EU SUNT NEMURITOR

strig asta cerului
șoptesc și lunii vestea
să crape în rotirea ei supusă vremelniciei
eu sunt nemuritor
precum punctul din jurul căruia
se desenează infinitul
hei
infinitele
tu ești nemărginit pentru că eu cred asta
și-ți dăruiesc acest gând
odată cu lacrima mea
odată cu iubirea mea
poate și cu moartea mea

chiar așa
sunt un nemuritor ciudat
mă nasc și mor din când în când
așa
pentru diversitate

UNEORI NU AI DE ALES

dacă florile ar putea alege
nu s-ar încurca cu vântul
și nici gândul rău
nu și-ar mai găsi cuvântul
cum aş putea culege roua
fără să-mi ud sărutul
și răsăritul cum să-mi zâmbească
fără a-mi rupe visul

dacă soarele ar avea de ales
nu ar încălzi pământul
nici luna nu mi-ar lumina noaptea
când îmi număr dorul
stea cu stea

apoi cu grijă să nu dăunez
mă retrag în inima mea

TE ZIDESC

printre lacrimi și cărămizi
rugăciune în templul eu-lui
mă supun dorinței de înalt
privesc cu genunchii întorși
lumina din ochii tăi
și-mi rup bucăți din inimă
le așez în cele patru zări
închinare lacrimii tale
izvor tămăduitor

îți privesc uimirea
te acopăr cu vise
și tu mi te supui cărămidă
în mâinile mele aspre
de căutare
de nesfârșit
te amestec cu nemărginirea
cerul mă fulgeră
pământul mă roagă să-i fiu rădăcină
și eu zbor
spre adâncul durerii din mine
spre înaltul iubirii din tine

între cer și pământ
tu fântână
eu o sete de neoprit

tu
Ana
eu
Dor

CERTITUDINEA

ce nu cuprind
nu mă încape
și totuși mă intersectează
într-un punct

la cumpăna dintre două visări
o fărâmbă de concret

VIAȚA PRECUM O AVENTURĂ

libertatea mersului
ar fi fost de ajuns
dacă nu visam zborul

poate și viața
dacă nu bănuiam eternitatea

TE SPER

sunt o apă limpede
în care tu locuiești
ca o stea căzătoare

eu te sper
tu te disperi
împreună ne iubim
cum cerul se atinge cu oceanul
într-un punct infinit

mai contează
noapțile pierdute
în care mă înfășam cu tine
precum un copil mic?
în fiecare dimineață te trezeai rece
pentru că trăgeam de cearșaf

Jeanette Carp

Costel Tănăsache

'' - *Nu-mi trebe simbrie, negustorule... Ține-ți banii!*
- *Nebun de legat...*
- *De legat? Abia când mi-i da simbria m-or lega.*
- *Cine? Cin' să te lege?''*

Sufletul poetului către... poet după moartea trupului acestuia text inspirat de poemul “Exegeză” de Mircea Streinul (1910 -1945)

- Te uiți la el, poete, geniule, egoule, mult celebratule...
(Nu “cerebralule”, nu te grăbi să mă corectezi.
“Celebrat” am vrut să spun, de la “a celebra”.
Sau nu, mai bine corectează-mă!
Că ți-l pun sub nas pe taica Freud din bibliotecă;
tu m-ai îndopat cu el!)
Te uiți, te uiți la trupul ăsta din care-am ieșit smiorcăindu-mă.
Ți-a fost sclav.
Sclav, ca și mine.
El era femeia care făcea curat,
iar eu eram top-modelul.
(Unul spectral, frumoasa-fără-corp.)
“Zâmbetul” tău “social” pe coperta antologiei. Aia eram eu.
Tu ai impresia că m-ai ținut în puf...
N-aveam voie să dormim, nici eu, nici el,
până la două noaptea.
El ca “să mă susțină” pe mine, eu ca “să mă cultiv”.
Și-amândoi ca să te umflăm pe tine
sfidând legile fizicii.
(Care azi au fost totuși mai tari ca noi...
Cine-i de vină: el, că era fizic?
Eu, că nu m-am dovedit destul de meta-fizic?
Tu nu, evident...
Tu ești dincolo de dihotomia fizic-metafizic...
(Nu mă cenzurai tu de fiecare dată
când mă surprindeai “gândind dihotomic”?))
Dar tu ne-ai învățat... Doamne, bine ne-ai mai învățat
să ne disprețuim!
Ne-ai comparat în draci – scuză-mi expresia “demnă de el”.
Mie mi-ai spus că el e “simplu” și “grobian”,
lui i-ai spus că eu sunt snob și că mor de foame
fără pragmatismul lui.
Ne-ai hăituit pe amândoi. Ne-ai îmbolnăvit, nu o dată.
Când boala el, râdeai cu mine: “carne neputincioasă! zi “corp”!”
(Și, Doamne, cât îmi mai plăcea
să mă simt superior “cărnii” și “corpului”...)
Când boalam eu, râdeai cu el: “nervi slabi! zi “psihic”!”

(Îți muncea ca un cal de povară și nu-l consolai c-o bătaie pe umăr
sau c-o linguriță de zahăr în ceai.

Nu.

Tu aveai drogurile tale,
otrăvurile tale cu savori perfide de delicată
pentru noi amândoi.)

Acum culege-ți faima bine semănată,
zâmbește fără noi, say “cheese”!
Lumea se-nghesuie-n cimitir – ești un nume sonor, poet!
Ai ars, ai fost soare, ca opaițul lui Ibrahim...

Ana-ntre-nțelesuri

Ana lui Manole
n-a fost zidită-ntre cărămizi,
ci între gloanțe de aur
cu gust de fiere.

Manole al ei îi vorbea
în graiul cel limpede și curat
dinainte de Babel.

Ceialți meșteri,
Midași cu brațe și-apucături de zidar,
Dacă-i spuneau vorba “floare”,
scuipau un glonț de aur înspre obrazul ei.
Dacă-i spuneau “mărăcine”, scuipau o gură de fiere
pe-ncălțările ei.

Când spuneau “bani”, sau “simbrie”,
Ana-i vedea cum se schimonosesc de durere la față,
cum li se umflă un cocoloș în gâtlej,
după care scuipă.
Un glonte lung de aur
și-o gură mare de fiere.

Oricine-o cunoștea o scuipa cu aur și fiere
când îi vorbea.

Și-o vătăma.
Și-o zidea.

Manole, nevătămatul de vorbe, întindea brațele neputincios
și-amuțea.

Ana lui Manole
n-a fost zidită-n zid,
ci-n grai.

Pentru că întâmplător mi s-au relaxat umerii-n somn, ca frumoasei din basm

Eu nu sunt acest trup bronzat,
mare,
musculos,
uns cu unsoare să lucească,
umflat în cerbice,
cu umerii cât munții Atlas,
cu timpul la picioare.

Pentru că eu nu vreau să calc în picioare secundele
sau clipele cuiva,
ori veșnicia.

Pentru că întâmplător mi s-au relaxat umerii-n somn, ca odată frumoasei
din basm.

Eu nu sunt acest trup alb ca hârtia,
mic,
chircit în decimetrul lui pătrat
și-n secunda lui,
tremurător,
speriat cu lapidarea.

Pentru că eu mi-am tot amintit să uit că există lapidare
până chiar am uitat.
Și pentru că întâmplător,
întâmplător,
mi s-au relaxat umerii-n somn
ca frumoasei
din basm.

Neomioritică

- Măi omule, ai înnebunit? Unde fugi așa?
Mi-ai dat leac băbesc,
nu mă mai doare mâna când număr galbenii,
vreau să-ți dau simbria!
Nu-ți trebe simbrie, unde fugi?
- Nu-mi trebe simbrie, negustorule... Ține-ți banii!
- Nebun de legat...
- De legat? Abia când mi-i da simbria m-or lega.
- Cine? Cin' să te lege?
- Verii primari. Dacă am galbeni sub pernă nu mai închid ochiul
și nu-mi mai odihnesc grumazul.
Ei s-or duce la Ion țiganu' satului...
Ca să-și ascută toporiștile, pricepi? Nu, ține-ți banii...
- Da... ia stai oleacă, negustorule!
Dacă m-oi duce eu la apa izvorului, să-mi pun
ochiul și urechea sub ea?
Să mi le spăl de căutăturile verilor
piezișe.
Și de sunetul pasului lor pe iarbă,
șovăielnic când m-apropii eu.
Dacă m-oi ruga eu la Născătoarea de Dumnezeu, Fecioara
să-mi țină galbenii dumitale pentru pruncuții mei?
- Să ne țină sănătoși pe lume și... ortomani...
- Omule... mult te-nțelepțește pe tine oaia aia
cu care tot stai tu de vorbă!
- He-hee, vai de ciobanu' care n-ascultă de oi!

Îngerul a mai strigat o dată (într-un fel de falset)

Iosife!
Ce tot aștepti?
Să-i placă vreunui vocea și cv-ul tău la interviu?
Să te clasezi mai bine ca alții zece
la fel de prost hrăniți,
dar căroră, spre hazul președintelui trustului,
le ghiorăie rău mațele?
Să mai și pici în mult ispititoare pioneză
aruncată ca din întâmplare
de magnați.
(Adică să-ți zici “oi fi și eu nemâncat,
dar nu ca ăștia!”)
Ce-aștepti, de faci integrale
și joci Assassin's Creed,
când tu ai femeie
fără prihană
încredințată ție!
și femeia ta stă să nască, Iosife!
Nu mai număra pietricelele de pe drum –
ia-o pe Maria, că n-o să pregete,
și-urcă-te sărăciei pe asin odată
și la Betleem cu voi!
Cine vrei să-asculte de chemarea ta?!

Iar mă dezmeticeam, iar îmi făceam cafea
și-ajungeam la concluzia
că sufletul n-are gen.

Adelina Clondir

Iulia Filimon

*''întotdeauna am iubit cu frânturi din mine când alții
mutau privirea
încercam să strâng oceanele în palmele făcute căuș
să te las să sorbi de pe buzele mele cafeaua''*

nu există minuni în bucurești
sau nu pentru toată lumea

îmi bag soarta la spălat
alături de chiloți și păcate
și de lălâul tăvălit
pe trotuarele infecte

mi-ai lăsat mințile să înghețe
prin toate coclaurile Bucureștiului
după ce ți-am sărutat
cămașa verde în carouri
cu meșele ude
plesnite de vântul aspru al iernii
cerându-ți iertarea cu genunchii juliți
lipiți de buzele arse

toate astea în fața Universității
în mijlocul orașului îmbâcsit
de suferință

m-ai lăsat să mă înec cu sentimente,
colțuri de pâine veche
aruncată cerșetorilor din inima ta

cu asta m-ai iubit tu

trecutul prin tine

sărutul tău îmi aduce aminte
de compresele pe care mi le punea mama
pe frunte
când aveam febră

în brațele tale mă simt ca în patul
cu cearșafuri scrobite
pregătit de bunica în casa cea mare
- întotdeauna simțeam
că mă așteaptă

văd în ochii tăi tufele de mușețel
în care alergam somnul
înainte să vină ai mei

să mă ducă pe brațe acasă
ca pe un soldat nevrotic
adormit pe front

mă trezesc în fiecare dimineață
într-un cocon de dragoste
clădit în sternul tău
din amintirile mele.

răspunsuri de pe fundul patului

mi-am castrat ochii
le-am ordonat militărește
să tacă
e mult prea târziu
pentru reculegeri
de ce dracu' ne mai chinuim
să ștergem ce nu se poate șterge?

întotdeauna am iubit cu frânturi din mine când alții
mutau privirea
încercam să strâng oceanele în palmele făcute căuș
să te las să sorbi de pe buzele mele cafeaua
mă lipeam de spatele tău
căutând sudoarea pleoapelor
scursă printre trupurile noastre
dar se uscaser demult...

mai contează
noaptele pierdute
în care mă înfășam cu tine
precum un copil mic?
în fiecare dimineață te trezeai rece
pentru că trăgeam de cearșaf

acum
am dus patul nostru

la orfelinatul de peste drum

noaptea dintre ani

I.

era vreo trei
mergeam undeva, oriunde
pe picioarele lui
ale mele aveau ciorapii rupți
paralizaseră.

m-a așezat pe prima bancă
lângă el, ca un frate care își prinde sora într-un Moulin Rouge românesc
mi-am pus capul pe inima lui și auzeam
numai do-uri haotice
nu știa ce să facă în timp ce eu,
eu mă uitam ca un câine bătut
așteptând să țipe la mine.

dar nu a făcut-o.

uite în ce hal ești
s-a dus dracului văpaia din ochii tăi cumiști
ai irișii gri
a rămas în ei doar fumul care te-a învelit toată noaptea
cum dracu' ai putut să faci așa ceva
nu ești zdravănă
nu realizezi câte sacrificii aveai de gând să faci...?!
pentru ce? pentru cine?

de unde venim noi? ce alianțe am încheiat?
cu ce arme luptăm? ce vrem să cucerim?

am fost tâmpit, trebuia
doamne!
trebuia să-mi dau seama
să nu te fi adus acolo
ar fi trebuit să fiu un exemplu...

l-am întrerupt, regreti? , nu. e vina mea că ai ajuns așa
mă iubești prea mult
prea copilărește.

hai acasă.

II.

nu știi nici acum unde stă
dar am acceptat. a chemat un taxi
am adormit cu părul înfioat pe geaca lui.

III.

a descuiat nervos
mi-a făcut semn cu mâna spre baie
dar a zis să aștept un pic, să-mi aducă un prosop și un halat.

să nu faci vreo prostie
doar fă o baie bună
ai șampon și gel de duș pe raftul din stânga,
e din ăla cu prune și vanilie de care îți place ție.

i-am zis să mă ajute să mă dezbrac,
s-a uitat urât,
tu nu vezi că abia mă țin pe picioare?,
bine fie mă chemi când termini
mă duc să fac niște cafea.

am stat două ore
a bătut la ușă
de trei ori câte șapte bătăi
doar a patra oară a bătut de nouă
i-am zis să intre.

IV.

a adus cea mai moale pătură pe care am văzut-o vreodată
poate că zic asta doar pentru că era a lui
mi-a spus să mă întind
aduce el cafeaua.

V.

știi că te iubesc,
știam dar nu atât
dar tu știi ce ai făcut?,
m-am îmbătat mi-am rupt un toc,
doar atât? ,
știi că nu.

a ieșit și mi-a spus să mă culc
își ia un scaun și vine,
nu-i nevoie,
adorm în două minute și poți să te întinzi.

dimineața l-a găsit cu ochii roșii
spunându-mi la mulți ani, e 2012,
iar eu i-am spus că va fi cel mai frumos an
doar fiindcă l-am început cu el.

acum aștept să ningă

cu fulgii ăia mari care ni se lipesc de suflet
ies afară
să-mi încălzesc picioarele în zăpadă
până se deschid ghiociei
iarna târziu.

cum vor arăta oare
ornamentele înghețate lipite de ramuri
și păturile pufoase de pe bănci...?

mi-e atât de dor de tine
vreau să mă învelesc în fularul tău
când ne-așezăm pe canapelele albe
ne facem pufoși
și ne sărutăm cu buze vinete
dar cu inimi aproape de gura sobei.

pe ea, o

surprinde văpaia din ochii ei
cu linia orizontului
taie tot ce-ai pierdut într-o noapte la casino
împarte fâșia ruptă de pe coapse
în bucăți egale de sentimente
stinge durerea cu palmele
încălzește-i tălpile cu săruturile tale
arată-i că poți să clădești un castel de nisip
din pielea ei
fără să o doară.

prima zăpadă

mi-e frică de primii fulgi
poate mă voi simți un copac dezvelit
ca și cum aș fi goală în fața ta.
când bei cafeaua de la miezul nopții
mă cerți
apoi mă liniștești
până rămâne doar zațul în cana noastră de zăpadă
poate și un pic de zahăr brun
și caramel
formând pojghița cafenie
cu miros de cozonaci și dulceață de vișine

iarna trece prin bucle și ajunge la suflet
iar prima pătură albă
ești tu.

rugă către zei

speranța e în apă,
în vânt,
în florile ofilite,
dar se pare că fuge de mine.

iartă-mă, Hera,
slăbiciunea mea se trage din resemnare

frica de a rămâne a învins în cele din urmă
iubirea aia prozaică
sfințește rămășițele acestui trup de copil
maturizează-l într-o femeie puternică
învaț-o să meargă precum preotesele
lupta ei pentru dragoste a fost și a ta cândva
dezamăgirea i-a umbrit sufletul când Paris a ales
speranța s-a-nchistat undeva într-un cocon suspendat în aer.

o metaforă despre cum ne căutăm marea dragoste sau un anunț de închirieri

Momentan vreau să mă mut în altă inimă bagajele sunt pregătite de secole
caut pe cineva care să nu ceară mult pe chirie
oricum consum prea mult din baterie habar n-am unde o pun la încărcat
încep redecorarea ca o fraieră chiar dacă știu că nu-mi permit să locuiesc aici
mă doare când vine administratorul și spune pleacă
m-am săturat de căutări de parcă aş putea găsi vreodată ceva pe plac
e târziu deja și cred că la noapte
adorm pe bancă în parc.

Aimeé

Dragă Aimeé,
m-am apucat de fumat
de când nu m-ai mai vizitat.
Știi cât îmi lipsești? Știi că visele mele sunt ciudate
de când nu mai apari în ele?
Nu mai știu când am băut ultima oară,
cot la cot cu tine
și nici când m-am tăiat în cioburile
de oglindă spartă.

Mi-e dor de tine, Aimeé.
Când îți simțeam părul lung curgând în valuri
pe umerii mei goi
știam.
Știam că ești acolo ca să mă ajuți,
pentru că erai eu, erai făcută pentru mine,
erai a mea.

Tu mă calmai întotdeauna cu infuziile tale;
parcă te văd cum mi le întindeai cu dreapta
și mă văd
cum le apucam cu stânga.

Știi cât mi-aș fi dorit să văd
cât semănăm?

Ai fost atâta timp acolo, apărându-mi spatele,
că acum simt cum mă biciuiește vântul pe omoplați.
Te iubesc, Aimeé, și urăsc să fiu privată
de o parte din mine,
de ceea ce-mi aparține.

Ești a mea,
dar eu nu te pot avea;
ești eu,
dar nu mă recunosc.

Unde ești tu acum, Aimeé?
De ce te-ai închis în dulapul meu?
N-am o bucată de suflet,
și știu că e la tine. O vreau.

De ce te-ai tuns, Aimeé?

Adrian Crețu

Costel Tănăsache

*''sunt atât de preocupat în ultima vreme
să încerc toate otrăvurile acestei lumi
încât abia mai adun uneori energia
de a scrie câte un poem despre asta''*

spectacol de iarnă

tot ce am văzut în această iarnă friguroasă
au fost niște ciori înfometate -
supraviețuitoarele perfecte ale orânduirii umane

una dintre ele mânca lacom ieri
dintr-o bucată înghețată de pâine
pe o creangă șubredă în copacul din fața blocului meu
iar alta o pândeă nerăbdătoare
ciugulind resturile care-i cădeau pradă

apoi am zărit grupul de ciori care zbura în jurul festinului
una dintre ele, mai îndrăzneță,
s-a repezit și a dezechilibrat-o pe învingătoare -
coltucul de pâine s-a prăbușit în zăpada înghețată
și mi s-a făcut frig

imediat, toate ciorile pretendente s-au năpustit flămânde
asupra comorii din zăpadă
și am plecat,
plictisit de spectacolul vieții,
să mă culc.

epitaf pentru anii douăzeci

mi-am petrecut cea mai mare parte
a anilor mei douăzeci
luptându-mă îndelung cu mine

devorat de o silă imensă de ceea ce devenisem
m-am disprețuit cu sete pentru cea mai mare parte a decadei

ca să pot supraviețui acestei bătălii
mi-am petrecut cea mai mare parte
a anilor mei douăzeci
înghițind somnifere și îmbătându-mă crunt de câte ori am putut

am petrecut prima jumătate a anilor mei douăzeci
învățând la școli alese

și citind, haotic și plin de entuziasm
tot ce mi-a picat în mână

apoi am petrecut a doua jumătate a anilor mei douăzeci
uitând aproape tot ce am învățat și am citit
în prima jumătate a anilor mei douăzeci

mi-am petrecut o bună parte a anilor mei douăzeci
consumând, fără discriminare, hașiș
și marijuana
pe unde am apucat

în ultima parte a anilor mei douăzeci
am fost îndrăgostit nebunește de o himeră
pe care o mai visez uneori
și mă umple de tristețe de fiecare dată

am început prima parte a anilor mei treizeci
făcând pace cu mine -
lumea zice că e doar un firav armistițiu care n-o să dureze prea mult

acum îmi petrec prima parte a anilor mei treizeci
muncind până la epuizare
și îmbătându-mă de câte ori pot

îmi mai petrec prima parte a anilor mei treizeci
mergând la prostituate o dată pe săptămână
și scriind câte două poezii pe lună
cu o regularitate de ceas helvetic

ars poetica

aerul se mișca în reluare
în jurul meu
de plictiseală
ca o musculiță de oțet
amețită
zburând în cerc

fără avertisment
cu o jumătate de oră în urmă

îmi venise o idee genială
pentru un poem -
plin de înțelepciune și oftică modernă.
m-a mișcat adânc -
însă, până am ajuns la calculator
să-l scriu
m-a părăsit

ascult acum în surdină
greierii de-afară
și aștept să treacă
noaptea

singurul efort pe care mi-l impun
cu severitate
este
să inspir
să expir
conștiincios
și să casc
cu regularitate

mai mult de-atât
ar fi inutil acum

aseară, în parcare de la selgros, am omorât un înger

aseară, în parcare de la selgros
am omorât un înger.

pe când mergeam liniștit să iau ceva
de băut
un înger mi-a sărit în cale în parcare imensă a supermarketului
de la capătul liniei de autobuz 22.

s-a așezat brusc în fața mea și a început să-mi vorbească repede
într-o limbă stranie și guturală.

iritat, am încercat să-l dau la o parte -
dar îngerul nu vroia, cu niciun preț, să mă lase să trec.

pe nesimțite, mintea mi-a fost cuprinsă de o furie animalică
și am început să-l lovesc cu sălbăticie
plin de ură
de entuziasm
nebunie...

loviturile mele curgeau năvalnic
peste fața... pieptul... peste mâinile...
și picioarele îngerului
care s-a umplut curând de sânge.

în mod ciudat -
el nu se ferea deloc de izbiturile mele repetate -
continua să-mi spună, în aceeași limbă necunoscută
lucruri pe care nu le pricepeam
în timp ce furia mea creștea tot mai mult.
până când îngerul s-a prăbușit sub loviturile mele
și a murit.

gâfâind, mi-am ridicat privirile și
am privit în jur -
o liniște adâncă se așezase peste tot.
am inspirat adânc în piept aerul călduț
al serii
cu miros de benzină și iarbă proaspătă din parcare pustie de la selgros.

cerul senin era străbătut pe alocuri
de fășii roșiatice -
precum rănilor deschise
ale îngerului mort
care zăcea nemișcat la picioarele mele

mi-am tras respirația pentru câteva momente
apoi m-am căutat în buzunarele blugilor după o monedă de 5 mii
pentru căruciorul de cumpărături
și am intrat să-mi iau ceva de băut.

sunt atât de preocupat în ultima vreme să încerc toate otrăvurile acestei lumi

sunt atât de preocupat în ultima vreme
să încerc toate otrăvurile acestei lumi

încât abia mai adun uneori energia
de a scrie câte un poem despre asta

nu vreau să pierd nimic din mizeriile mileniului postmodern
așa că îngerez cu regularitate
cantități tot mai mari de otravă
pentru a mă obișnui treptat cu ea

mai nou, am re-învățat
să conjug verbul 'a fi'
mă joc aproape permanent
repetându-i formele de prezent
eu sunt

tu ești
el este
ea este
și tot așa –
cred că o să treacă ceva timp
până-mi reamintesc și viitorul lui

singura vacanță pe care o mai iau totuși
de la îndeletnicirile mele zilnice
de degustător al otrăvurilor acestei lumi
sau de lacom conjugator de verbe existențiale
sunt scurtele momente în care mă opresc
contemplant starea degradată
în care mă aflu
și notez aceste rânduri

în orașul de provincie copleșit sub soarele nemilos de iunie

în orașul de provincie cu două catedrale falnice
erectate nemilos chiar în inima lui
oamenii se târâie, abrutizați de soare,
pe asfaltul moale
transpirându-și în tăcere viețile goale
pe strada principală

în orașul de provincie cu singurul său cinematograful -
mișună nestingheriți șobolani uriași

și câțiva adolescenți excitați se pipăie febril pe întuneric
și mănâncă popcorn din pungile jumbo size

în orașul de provincie o pisică târcată
se furișează pe lângă zidul crăpat
al unei alimentare -
e atât de slăbită încât i se văd coastele

și burta îi e lipită de șira spinării -
doar foamea i se mai vede
în ochii lărgiți de frică
în drum spre tomberoanele de gunoi

în orașul de provincie copleșit sub soarele nemilos de iunie
deznădejdea se insinuează parșiv peste tot
în betoane, în blocurile coșcovite
în magazinele de haine second-hand
și în tăblăria încinsă a mașinilor grăbite

în orașul de provincie uitat de toți zeii
și demonii creștinătății
în care visele au murit de mult
singura luptă demnă de a mai fi purtată
este să nu-ți pierzi mințile
să ajungi întreg până la dimineața zilei următoare

un șobolan s-a omorât în fața papetăriei “direct office” din bacău

o știre înspăimântătoare a fost transmisă în această seară
pe toate canalele mass-media
propagând o undă de șoc în întreaga societate românească

se pare că în cursul zilei de azi
a fost descoperit cadavrul unui șobolan
de dimensiuni medii
în fața unui magazin de papetărie
dintr-un cartier bun al orașului

primele cercetări ale poliției confirmă o ipoteză greu de imaginat
purtătorul de cuvânt al inspectoratului de poliție a declarat în urmă cu o oră
abia stăpânindu-și lacrimile de durere

că toate indiciile conduc spre o sinucidere a șobolanului
pe motive de dezgust existențial

imaginile video au surprins pentru câteva clipe
corpul neînsuflețit al sinucigașului șobolan
ce stătea întins pe spate
cu botul larg deschis
și cu toate cele patru piciorușe întinse sârmă în aerul rece de iarnă al orașului

abominabila întâmplare a avut loc în fața elegantului magazin “direct office”
la câțiva metri de o mică grădină

din fața unui bloc cu patru etaje
unde s-au stabilit de câțiva ani buni
mai multe pisici vagabonde și plictisite

reporterul unei celebre televiziuni naționale
a încercat în zadar să obțină o declarație de la un motan roșcat și voinic
ce părea a fi șeful micii comunități de pisici
dar acesta s-a îndepărtat în grabă
speriat de flashurile aparatului foto

cu câteva minute în urmă
însuși clubul român de presă
a emis un comunicat în care a prezentat sincerele sale condoleanțe comunității
șobolanilor băcăuani
pentru greaua pierdere suferită

speculațiile se întetesc de la oră la oră
câteva tocșouri cu invitați psihologi, preoți și medici veterinari
deja dezbat aprins motivele îngrozitorului act
ce au împins șobolanul urban
de dimensiuni medii
la această soluție disperată
în fața magazinului de papetărie “direct office”

orașul este zeul istovit al mileniului trei

orașul este zeul istovit al mileniului trei
cu străzile sale lungi, aglomerate
cu lipsa de speranță care s-a infiltrat în ziduri

în hainele muncitorilor abrutizați de anii grei de efort

și, mai ales, în privirile goale -
cu pensionarii care încearcă viclean
să păcălească moartea încă o zi
în fața spitalului județean
cu cele trei - patru curve de pe centură
care-și așteaptă nerăbdătoare camionagii
să-i sugă de vlagă

orașul este zeul canalelor pline de urină și mizerie
este dumnezeul dependenților din cazinourile ticsite
ce stau cu ochii sticliți hipnotic
în ecranul automatelor de poker
așteptând în zadar lovitura vieții lor -
și al ciorilor care zboară și se găinățează neîntrerupt pe impozantele statui
din parc
deasupra adolescenților care-și răsucesc înfrigerat o țigară de vise

orașul este zeul istovit al mileniului trei.

tristețea delicatei brunete de lângă mine a devenit brusc tristețea universului

în autobuzul care mă aducea acasă
de la o crâșmă din centru
pe înserate
tristețea delicatei brunete cu un zâmbet frumos vizavi de mine
a devenit brusc tristețea universului

gândurile ei, pline de dor și durere,
au explodat sub atâta presiune
începând să alerge furios prin autobuz
au intrat în mine, până-n oase
și m-au cutremurat
apoi au cuprins în ghearele lor nemiloase toți pasagerii din jur
umplându-i de disperare

o fetiță cu un fes haios, cu moț roz țipător
ce stătea în picioare lângă noi

albă în obraji de spaimă
a mai găsit puterea să o arate acuzator tatălui ei cu degetul pe tânăra brunetă delicată
care avea privirea ațintită în podeaua murdară de noroi a autobuzului
copleșită în tristețea ei atotputernică

tristețea corozivă a brunetei delicate
cu un zâmbet frumos
s-a insinuat cu repeziciune peste tot
cuprinzând în brațele ei parșive tot universul

încleștat în presiunea fantastică
a gândurilor ei pline de dor și durere
întreg cosmosul scheuna în agonie
zguduit de o serie de explozii gigantice -
pregătit pentru distrugerea totală
aducătoare a neantului salvator

autobuzul însă a tras scârțâind greoi
în stația de la piața sud
conform orarului său precis
controlat prin gps de municipalitate

atunci, bruneta delicată cu un zâmbet frumos din fața mea
s-a trezit ca dintr-un vis urât
din tristețea ei incredibilă
și, fără să-și dea seama că fusese pe punctul de a distruge întreg universul
cu durerea ei fabuloasă
a coborât cu pași mărunți de domnișoară
în stația ei
sub privirile uluite și pline de ură
ale tuturor pasagerilor
din autobuzul care mă aducea aseară
de la o crâșmă din centru

poezia nopții băcăuane

lene
și liniște

tăcere

împăcat cu mine
în noaptea asta
și cu toate greșelile din viața mea
trândăvesc alene pe un balcon străin la o țigară

mă uit curios la florile din jur
mă întreb cum se cheamă
și râd scurt
încântat de neștiință

fără ambiții
și fără dorințe
fără nici un fel de așteptări
fără speranțe
fără vise
liniștea mă cuprinde tot mai mult la sânul ei generos
în poezia lungii nopți băcăuane

poemă de dimineață

trezit încă o dată în miez de noapte
de un gând naiv care sprintează vioi
prin minte
urmăresc bâzâitul unui țânțar
care-mi dă rotocoale
și mormăitul înfundat al bătrânului meu calculator

se crapă de dimineață de-acum
m-a cuprins o poftă nebună să beau ceva tare
luminile se aprind pe rând la geamurile muncitorilor
obosit - aștept să se stingă odată a mea!

înregistrare post-apocaliptică

I

în data de 26 mai 2009, la 5.42 dimineața ora româniei
a fost raportată o lumină puternică dinspre vest
aceasta a strălucit intens doar câteva secunde
dar a fost zărită de la zeci de kilometri depărtare

se spune că sursa luminii fusese declanșată cu șapte ore înainte
de pe un alt meridian al planetei

câteva clipe mai târziu s-a auzit un zgomot asurzitor -
ca un tunet răgușit -
urmat imediat de o explozie fantastică
care a sfâșiat planeta în sute de miliarde de fărâme în spațiu

II

34 de minute mai încolo, singurul supraviețuitor al exploziei -
chinuit de o durere incredibilă de cap -
se trezi din somn

se dădu cu greu jos din pat
se duse la baie - unde se masturbă -
auzise el odată că asta ajută sigur dacă ești mahmur -
se spală pe mâini
apoi ieși la o țigară pe balcon.
acolo văzu - de la înălțimea etajului 4 -
că lumea fusese distrusă complet în timp ce el dormea

inițial s-a bucurat -
asta însemna că nu mai trebuia să se prezinte la serviciu peste aproximativ 2 ore -
liceul său, cel mai probabil, fusese pulverizat de suflul exploziei

termină țigara
și vru să stingă chiștocul în cutia de conserve de tomate turcești de lângă el - marca
"Burcu Domates Salcasi"
pe jumătate umplută de resturi de țigară, chibrite arse și flegmă galbenă de fumător
dar se uită, curios, încă o dată pe geamul balconului
în golul imens al universului
și se gândi că protejarea mediului
nu mai este acum o problemă stringentă a omenirii -

așadar, cu un zvâcnet scurt al arătătorului, aruncă chiștocul încă arzând
în spațiu

III

câteva minute mai târziu -
deranjat de o lumină intermitentă
emisă de telefonul său nokia 1680 -

probabil alerta de mesaje noi -
bărbatul își verifică mobilul
și astfel află motivul extincției rasei umane

sms-ul, trimis de fosta lui logodnică -
un lider terorist internațional incognito,
după cum o suspecta el -

la 5.41 a.m. ora româniei
spunea următoarele:
“I had to do something to get some control on my life back
so i sent this nuclear bomb directly to you
to make sure you asshole do not survive.”

IV

supraviețuitorul își turnă un pahar de bere rece
pe care îl sorbi cu poftă
și plescăi zgomotos în liniștea încremenită a cosmosului

după care se întinse în pat
și adormi aproape imediat

Violeta Deminescu

Aurel Stanciu

*“Șed în ochii tăi
ca-ntr-o prispă cu îngeri
ei penele albe își curg
în poemul amurg
călimară
să-ți mai scriu
violet despre tine și dor”*

La Masa cu Poeți

credeam că știu
cum e să te îmbolnăvești de poezie

deasupra fluviului
statui bântuite de pașii secolelor
neostenite se-nchinau fiecărui val a binețe
sfântul dorințelor privea cu îngăduință
cum apa își admira brățărilor de argint învechit
de sub fiecare pod
Praga-și întindea brațele de piatră
într-o eternă îmbrățișare a curgerii
spre confluențe

orașul vechi orașul nou își împreunau degetele
sub lacustra unde ne beam cu o singură respirație privirile
și cafeaua aburindă
Poezie, îmi spuneai,
lebăda asta albă oglindindu-se-n Vâltava
ca-n ochii amurgului
îi piaptână soarelui pletele-n apă
aici îți spuneam
te poți îmbolnăvi de poezie
ca de îngeri și flori de piatră
ca de Dumnezeu

ieri seară m-a invitat un poem
la cafeneaua cu Poeți
spunea că acolo se pot consuma
aduse pe tăvi de argint
cuvinte alese
plata cu un card visa din stele

pe masa cu Poeți împrejur
niciunde altundeva
o pâine și ceai din iarba lunii
cafea cu surâs de îngeri
fiecare poet însemnat de aripile păsării cu gât lung
mai albă decât veșmântul unei taine
Poezia se-nclina în fața fiecăruia

și mie
din palmă împărțea câte-o fărâmbă
din pâinea visului
Poeții erau toți bolnavi de ea
ca de-o iubire
careia îi faci cadou o călătorie la Praga

dimineața
ochii îmi sclipeau a olimpul vorbei
și-a febră albă
încă ședeam în cafenea
ca pe un pod cu minuni
îmi intrase foamea de cuvânt în oase
ca un leac ca o boală
ca o pâine de împărțit
cu Zeii

Mucenici

Primăvara asta
are ochii de miel purtat pe umerii tatei
în Vinerea mare când mă suiam eu
la spovedania otăvii
în podul din care
aflasem dintr-un vis
îngerii casei vorbesc

Nu-l văzusem nicicând pe tata neiuind
decât în zilele când mieii plâng
și la grumaz le-nfloresc a prohod ciucuri roșii
ca bujorii din grădina bunicii

Nu băuse vinul necredinței
la poartă ridicase iubirea
ca pe-o cruce de piatră
o văd când mi-e dor să citesc volumele
aniversărilor fără durere
șade pe scaunul din uliță ca o înțeleaptă
cu mâinile împreunate veșted în poală

tata și-a aprins o țigară
cât pentru ultima
de-atunci în podul cu veșmintele încremenite
funiile-s uscate mai uscate decât ochii bunicului
ațintiți a secetă
și-a cădere cumplit în păcat

N-a trăit neiubind niciodat'

nepedepsită nu rămâne
nici o greșeală
tata captiv gândului meu
biserica ridicată într-un cer
cu podul plin de îngeri și cruci la răscruci

Anul ăsta bujorii vor înflori mai curând
aud dinspre mucenică

Cântec de la fereastră

aseară ți-am culcat în palmă
obrazul inimii
cu un sărut pe inelar
doar te-ai încruntat a cerul ploii
de primăvară care întârzie
logodna cu țărâna

deschid
spre miazănoaptea de pe deal
unde și-ascunde iarna umerii costelivi
și ridurile în petece alb-cenușii
ca sub un fard prost
dacă-mi pun make-up are vreun rost?

vraja magului încă-i firavă
copil adus mai devreme pe lume
ascult mugetul de sub scoarță
în genunchi viața cu fruntea în pumni
dedesubt
invocă lumina ferestrei-etanș

măsurat timpul nepăsării
cât un blestem dinspre mamă

îngerii pământului
peticesc albverde poala sfâșiată a iernii
ce să mai coși zdrențele unei iubiri?
vântul umblă prin odăile ierbii
făcând curățenie de Paști
inevitabil atâtea de aruncat!
întredeschiși ochii primăverii mătură
treptele visului cu genele întâii rândunici
hai-hui doar zâmbetul câtorva păpădii
și-o rază pe buzele dimineții

ciocârlia urcă în adâncul zării
să-i sărute cerului talpa
câtă smerenie!
sărutul meu degeaba

de la fereastră scriu
cântec de dezlegat taina
tu când
împrimăvărezi?

Și mâine a fost ziua a doua

să te cuprind necuprins
te-aș citi
ca pe o piatră deschisă
te fărâm
pâine preacoaptă-n cuvinte

cu un refuz de mătase
închizi spațiul
dintre banalul cu butoni
de eternități
la mâneci
și poezie
cum cerul
ascunde și-acum șevaletul
albastrului din care biserica

și-a-mprumutat lumina
veșmânt de trudă ori sărbătoare
totuna

cum îi poți coase cerului cămăși?

închid
să nu te citesc noaptea
pentru tot restul stelelor
cât pentru o cutie
a pandorei ci
ca pe-o scrisoare de la
Dumnezeu

Contract de iubire

Motto:” Stau orele pe loc și mai încing o horă
să n-ajung lângă tine cu dorul meu nebun”

străbat în grabă
timpul până la tine
cu măsura inimii
bătăi la fiecare pas
atâtea cât pentru poarta cerului
oxigenul se-ascunde rușinat prin alveole
știe că nu mi-i de-ajuns pentru veșnicia clipei
îngăduite de tine
i-aș face iubirii asigurare de viață
mai am de un vis
drumul
de ce nu se sfârșește odată?
și nici un puls de după perdele
nu se arată
eram sigură
că bătăile mele de inimă se aud
până-n celălalt capăt al universului
orașul e atât de mic

la urma urmei
distanța dintre eternități
nu-i decât pasul dintre

moarte și viață
mai nimic

“Infinitatea clipei mai pierde o secundă
iar nerăbdarea pleoapei nu pot s-o mai îmbun..”

Adevăr

Șed în ochii tăi
ca-ntr-o prispă cu îngeri
ei penele albe își curg
în poemul amurg
călimară
să-ți mai scriu
violet despre tine și dor

Așterni
sub însetatul pridvor
căruță cu flori răsturnată
pe treptele Cerului
să nu mă mai doară
genunchii nerăbdători
când sui înspre noi
de cântec izvor
ca un abur fierbinte

Șed în ochii tăi
ca-ntr-o prispă cu îngeri
ce ți-au ostenit cetind
portativul cu mine-n cuvânt

Raiul nu minte.

Cântec de legănat lumea

Uneori,
eu și cu viața
ne călcăm pe picioare
și măsurăm cu poezia,
pe care ne doare
mai tare;

eu cu un vis,
ea c-un item,
locuindu-mă cu un înger,
cum să mă tem?
ea, neîntoarsă, despleată blesteme,
eu, cu iubire, îmi descânt
prin poeme...
Gând, ea, de pământ,
vis, eu, necuprins...
stă la pândă viața
ca o hoață!
Ochiul mi-i deschis...
Cine-mi poate-ntoarce vieții
Fața pe față?

Poezia este starea mea de floare

poezia
este starea mea de floare
grădina de îngeri
dinspre fiecare

e creșterea
ierbii din tine mereu
e scrisul
în piatră să ia chip de zeu

lumina citită
prin ochiul de zee
și facerea lumii
prin trup de femeie

poezia este
starea mea de cânt
fărâma de rai
ce naște-n cuvânt

pictatul
tăcerii din curcubeu
și statul de vorbă
cu Dumnezeu

Brâncușiană

Poarta serii
închise în lumină
ochiul Măiestrului
Orgoliu
somnia trezi muzele
adormite de-un descântec al danaiadei
păsările din văzduh
întoarseră acasă fiul risipitor
vrajitoarea binecuvântă
ca-n fiecare noapte
coloana sărutului
adam șterse lacrimile prințesei
îngenunchiată lângă cumiștenia pământului
care născuse primul strigăt
de la începutul lumii
Ecorseu
Pogany
cuprinsese o pană în zbor
și așezată pe-un scaun al nerostirii
cu tâmpla în mână
trimitea o scrisoare eternității
cocoșii tocmai cântară a treia oară
Miracol
Măiastra
templuind infinitul coloanei
legăna nemișcat
tăcerea
în pântecul ei izvora
dimineața
Mă zidea

Nuntă

alb altar
miri de porțelan
joc
de noroc joc
în așteptare nerușinare

de pe podea
printre șoapte
voalul mătase opacă
porunci somnului
să tacă
să dezbrace haina
ușa s-o-nlăcate
și să uite taina

prima noapte

Carmen Dima

Daniela Gaftea

*“escaladam cerul
alergând năvalnic
pe caii albi
caii roșii
caii albaștri
în căutarea secundeii”*

“ 1 “

Visam
un prieten absolut,
ce risipă de inimi,
ce cheltuială de speranțe.

Făcusem bătături în tălpi
căutându-l,
învârtindu-mă halucinant
într-un labirint
fără semne de ieșire.

Neștiind
că oamenii își schimbă forma,
îi tot frecam pe suflet
ca să-i curăț.

Și-n singurătatea mea,
sferă a individualității,
eu
- unicul meu prieten -
rătăcind prin lume...

“ 7 “

Visam cum îl rugam
pe Dumnezeu
să-i permită unui orb
să-și ia destinul în mâini
și să plece
singur
în deșert
să-și găsească pacea...

Și dintr-o dată
sferele nopții
s-au spart.

Cumplită trezire.

Pe geam
un înger
ocrotit de un jandarm.

“ 2 “

faptul de a fi femeie
îmi dă dreptul să nu mă uit la fotbal
să fiu blondă sau brunetă - după toane -
să fiu cea mai frumoasă din lume - când e soare afară -

faptul de a fi femeie
îmi dă dreptul ca CNP-ul meu să înceapă cu 2
să plâng și mai apoi să râd - uite-așa -
cel puțin o dată pe lună

faptul de a fi femeie
îmi dă unicul drept de a fi mamă.

Ultima zi
- fratelui meu GEO -

calea cunoașterii
neconținut zbucium

liniștea sufletului
halucinantă căutare

albastrul ochilor tăi
infini

te caut
și nu mai ești

te văd
și pe umeri-ți goi
mijesc aripi de înger.

Constatare

muzica pianului obosit
s-a topit în iarna grea
ca un amurg

lumina a început
să transpire
de emoția renașterii

sunt primul om care se bucura
de atâta atingere
de atâta primăvară.

Reîntoarcere

ieri și azi
două coordonate necunoscute

copilul din mine
rătăcind anxios
să nu-și piardă locul

viața mea
eroare cosmică
regăsită în iubire

eternitatea
pregătită să intre
în timp
în secundă
în clepsidră

înapoi la cuvânt.

Primăvara

miroase a parfum
de iubire
e semn că tu vii
și eu
te aștept
e semn că eu vin
și tu
mă aștepți.

Noapte

curge lumina în clinchet
de stele

liniștea cânta-n pustiu
aud muzica universului :
foșnetul stelelor
ce se nasc și mor
într-o clipă.

Poveste

cineva mi-a furat
timpul
și îngrozită
că nisipul nu va umple
din nou clepsidra
pierdusem speranța

escaladam cerul
alergând năvalnic
pe caii albi
caii roșii
caii albaștri
în căutarea secundeii

ajunsesem la capătul norilor
pierdută în
ruinele unui oraș ascuns
respirând
căutând

și-n fața mea
un înger râzând:
clipa e la tine.

Tu

sunt doar un trecător
prin destine.

am poposit la ușa
sufletului tău
în amurgul căutărilor

m-ai primit cu brațele deschise,
lungi, transparente
și cu un surâs
de bun venit.

iubirea ta
e nenegociabilă
e mai presus.

închide zăvorul
rămân aici
câ doar în soare
ochii tăi sunt verzi
nu-i așa ?

*Maria Gabriela
Dobrescu*

Ștefan Suditu

*''nu închide ușa
ascultă
cum bate inima
păsării oarbe
din ea va crește
un cântec
revărsat printre coaste
ca o rugă ''*

zbor cu aripi de împrumut

lipsită de tact
își aruncă
lumina la gunoi

se ascunde în anotimpul de cenușă
bâjbăie
călcând peste visele mărunțite
de așteptare

îndrăznește
să respire fără mască
în iarna asta

puntea lupilor

în iarnă
îmi răstignesc singurătatea
pe urme de lupi
copacii cuiburi
mă privesc muți
doar caii
așteptându-se unii
pe alții
frământă între copite
teama
de moarte

gama cu 7 diezi

peste tine așez icoane
la care aș fi vrut să mă închin
din vârful inimii
îmi crește o pasăre
o hrănesc cu morțile mele

și aștept

iarna asta

mă întrebă despre noi
ridic din umeri
dau drumul cailor bătrâni
să se topească
în anotimpul de sare

suntem fotografii alb/negru

suntem prizonieri
cuvintelor
ne mai vorbesc doar fotografiile
amăgindu-ne
alb-negru
coincidențele ne pândesc
dintr-un univers singuratic
din când în când
ne pălmuim
cu propriile palme
e ca atunci când aluneci pe gheață
în văzul tuturor

o colivie își caută pasărea

se izbea de pereți
nicio breșă
prin care să elibereze
cuvintele

nu bănuiai că pasărea aceea statornică
era chiar ea
pășările tale
căutau mereu
alte orizonturi
povești oarbe
în care nimeni nu va ști
să te strige
pe limba ta

să ne mutăm în cuvinte

nu știi niciodată unde am rămas în povestea asta
trebuie mereu să întreb grădina

liniște
doar pietrele îmi recunosc mersul pe vârfuri

din ziduri se scurg flori
un măr dă mâna cu pământul
tăcerea sapă adânc
distanțe

căzut nu te poți mântui

despre moartea asta
nu o să mai spun nimic
știi
aș fi putut
să aștept cele o mie de zile
cele o mie de nopți
să plutim deasupra lucrurilor

acum
mi-au mai rămas
în pietre
doar
urmele genunchilor
prea puțin
ca să conving

o cale lactee
departe

să ieșim din morțile de vii

trebuie să mă vindec de moarte
printre fericiri
înfig gânduri
în toate neputințele mele
genunchii mi se îngroapă
în așteptare

rup din pâinea lui Dumnezeu
dumicăhuri mici
ca să-mi ajungă
până la capăt

nu sunt pregătită să mor, prietene!

bonjour madame! ça va?
te-am sunat să-ți citesc un poem

nu închide ușa
ascultă
cum bate inima
păsării oarbe
din ea va crește
un cântec
revărsat printre coaste
ca o rugă

tu ești crucea albă
între mătăanii
de zile negre

fiecare deal are crucea lui

nu știu să vorbesc
despre morțile oamenilor
îi privesc doar cum pleacă
spre groapă
împiedicați asemenea cailor
care păzesc noaptea
departe de casă
aș întreba
iar și iar
cine urmează

Teodor Dume

Ștefan Tistu

motto:
cel ce nu cunoaște suferința
moare încet pentru că nimeni și nimic
nu poate înlocui atingerea

prevestire

lângă fereastra
cu jaluzelele lăsate
degetele tremurate ale bunicii
croșetează

liniște

dincolo de lampa
anesteziată de fum

moare un păianjen

dinadins

o grămăjoară de nori proptește cerul
doar părticica din colțul care
bunica apunea că-i al ei...

în rest nimic
decât locul pe care
stăm cu arendă

sau orice altă temere...

mai mult decât un sens ezoteric

nu știu nimic despre mine
și asta pentru că tata
trăia mai mult singur
își dilua venele cu vodca
primită pe datorie de la
cooperativa din sat
după ce mă privea
de sus până jos
se retrăgea în sine
uneori îl înjura pe Dumnezeu
pentru că mama plecase
într-o dimineață ploioasă

de primăvară
și nu s-a mai întors...

de atunci Dumnezeu i-a rămas dator
cu o explicație

iar eu
sunt mai sărac
decât la naștere

oricum nu știu
cât de mult m-a iubit
aveam vreo doisprezece ani
și o bicicletă pegas

băiatul lui ion îmi ziceau vecinii
și eram mândru de asta
și mai știu că

tata nu a fost om rău

poate și-ar mai fi dorit
o umbrelă
o sticlă cu vodcă și
încă un copil

și atât

nici eu nu vreau mai mult

vreau doar să mă așez
între minciună și adevăr
ca un sens giratoriu

tată, de ce m-am născut?

moartea de dinainte de naștere
e răgazul în care lutul dospește
își schimbă culoarea și forma
de fapt e perioada de probă
pentru ziua în care vom învăța

să nu urâm oameni
și de aici din senzația asta
copilul meu mă va întreba:
tată, de ce m-am născut?

mi-e frică de ziua asta
ca de o zbatere...

mi-aș dori o altă senzație
dar tac și înghit câte o zi
sunt puține sunt multe
nu știu
toate oscilează în jurul meu
ca arătătorul unui ceas

vând întrebarea la preț de nimic
poate fac schimb cu cineva care
oferă o clipă dintr-o lume reală
în care
iernile coboară pe întuneric și
din rama lipită pe perete
privește un Om

asta nu înseamnă că dau gratis
întrebarea
e doar un indiciu fără pretenții

dar cum să fac diferența
dintre mine și un punct
care pulsează identic?

ultima dorință a bunicului

după ce și-a reamintit
că mai are de citit un psalm
și-a răsucit capul prins între palme
m-a privit
întrebător
i-a zâmbit cerului
apoi printre buzele
zgâriate de timp

a șoptit...
doamne,
eu
sunt cel din
lăuntru sufletului
dă-mi atâta putere
cât să-ți împlinesc cuvântul
ca să pot veni la tine

mirosul mâinilor
nu atinge sângele

lângă mine stă viața
și totuși aș vrea să mai rămân
puțin înlăuntru meu

măcar atât cât să pot aprinde o lumină

un fel de remiză

știu că nu ne-am văzut de mult
nu mai contează oricum
între mine și tine
nu-i decât un punct
în care se adăpostesc
pentru o vreme
umbrele
și mirosul greu de igrasie
mă împiedică să te văd
nu e nici ură nici încăpățănare
ci doar un zid umed și înalt
ferestrele false nu mă lasă
să privesc într-acolo...

încerc să mă târăsc prin
smoala din zid
și mi-e greu
presimt ceva rău
neputința se-ncolăcește pe mine
și îmi taie răsuflarea dar
mă gândesc că de fapt

toate sfârșiturile sunt părți
care egaleză distanța dintre noi

aici în lumea mea
cu o singură moarte
e ca un fel de joc cu remiză...

nu nu-mi doresc nimic mai mult
decât să stau în fața oglinzii
și să privesc depărtările

în locul în care bunica-mea creștea liniști

e pustiu nu mai locuiește nimeni
în mine printre multe alte chestii
despre care nu o să vorbesc acum
existau oameni...

de la o vreme înapoi
sunt neliniștit și tot mai fragil
uit tot mai multe lucruri
deși le simt forma și locul lor
în camera dinspre stradă unde
bunica-mea creștea liniști

(în spatele farfuriilor prinse
deasupra ferestrelor)
doar un păianjen
mai construiește câte ceva

e multă liniște acolo
o liniște absolut necesară

și Dumnezeu e trist

poate că nu ar fi trebuit
să oprească ceasul

ca dovadă le aud respirația trecând
prin peretele celuilalt capăt...

în felul acesta îmi vizitez părinții
și atunci liniștea umblă prin mine
și-mi descompune uitarea

eu voi pleca la tata

astăzi am mers mai mult
ca în toate zilele

veneile sufocate de umbre
și de multe alte lucruri
s-au încins
între timp mă gândesc
să scriu o scrisoare dar
nu știu cum să încep
ideile se detașează
și nu pot să inventez
nicio scuză
buzele îmi vibrează ca
aripa unui fluture prins în lumină

sunt multe lucruri pe care
vreau să le scriu
între două gânduri
cuvintele se transformă în toamnă
și se rânduiesc adânc în mine
închid ochii și respir
din plămâni ies aripi
nimic din ce-am văzut
nu există
nici tata și totuși
vreau să-i scriu
cerul și-a rupt din margini
poteca e tot mai strâmtă
în orașul din mine
nu mai suflă nici vântul
aerul trece dintr-o tăcere în alta
dar aștept până se termină toamna
e destul de lungă

tac și mă uit
timpul mușcă din marginile trupului
ca dintr-o halcă sfâșiată
oricum nu mai contează
e târziu
sfârtec un gând și
despic senzații
neputința de a scrie
mă face să las un mesaj
pentru singura parte care
lipsește

nimic mai trist decât timpul oprit
între mâinile mele de copil
cuprind cerul
și supus
pentru o clipă
tac
ca într-un joc
să nu-l trezesc pe tata

știu că mă simte

în urmă vin liniștile șoptind umbrei
doar în pieptul toamnei
respiră un greier

se aude

nu-mi pot opri teama
e prea mult pentru o zi în care
am uitat suferința
în mine
mă opresc pentru o clipă
și privesc o icoană

emoția intră adânc
mă chircesc și țip
până se sparge umbra

eu voi pleca la tata

gesturi. doar atât cât durează un vis

aș vrea să schimb ceva în mine
pentru o vreme
să redevin copil
ar putea să doară
nu știu
nu prea am rude sau
pe cineva aproape de suflet
am avut-o pe Ana
nu tare de mult
a plecat

unii spun că sufletul nu pleacă
de aici până când lucrurile
nu sunt rânduite și că
se reîntoarce dacă
nu duce cu el
bănuțul de argint
busuiocul și
câteva lacrimi

Ana s-a reîntors
am văzut-o în vis avea
părul despletit ochii adânciți
mâinile slabe și degetele lungi
purta cămașa albă cu dantela cusută
în ajunul paștelui în care a plecat...

și-a rotit ochii prin casă
apoi s-a oprit la mine nu clipea
inima îmi zvâcnea ca o rană
m-am trezit
cu ochii umezi
am privit dincolo fereastra
ea dispăruse în întunericul rece și greu

îmi amintesc cum plângeam
în mine pe furiș ca și atunci când
eram mic și nu voiam să-mi dau jos cămașa
îmi era teamă că mă vede Dumnezeu

așa îmi spunea Ana

mai cred și acum că ea
locuiește aproape de Dumnezeu
și uneori se uită la mine
ca atunci când mă duceam
la biserica albă din spatele prunilor

de fiecare dată când bat clopotele
la noi plouă de dincolo dealul
se prelinge ca o rază
pe acoperiș
liniștea ronțăie din margini
străzile devin înguste
sub cerul înfundat
se bălăcesc grijile
doar Ana uneori
mă privește și tace

degeaba

am vrut să spun
cât durează un vis și să
mă identific cu această așteptare
nu cunosc semnificația gestului
se pleacă pur și simplu...

Radu Luca Dupeș

Raluca Andrei

*“poetul
prelungire onirică a poeziei
(pasăre phoenix a frumuseții)”*

Ploaia

Plouă fără jenă-n urbea lui Bacovia,
Plouă-n fața gării, plouă la Parchet;
Ploaia ne usucă urma disperării
de a nu percepe viața un banchet.

Plouă-n nesimțire, plouă ca-n războaie,
Plouă cu mânie, plouă apăsător;
Ploaia ne conduce drumul nepăsării
față de miracol, față de păcat.

Plouă de o oră, de o săptămână,
Plouă de o lună, plouă de un an;
Ploaia ne ucide vina resemnării
într-o existență ca un business plan.

Muză ai închis fereastra

ai închis fereastra
respirația ta
nu-mi mai atinge sufletul
altădată
hârtia tremura de plăcerea
pătrunderii cernelei
zămislind
odrasla

femeie

Nu-mi ajungi
Nici atunci
Când respir prin tine
Dar acum
Când un drum
Nu mă mai susține

Izolată
Dezolată

Prăbușit în transă
Cer suport
Pașaport
Pentru altă șansă

Nu concep
Să încep
Altă prăjitură
Penitent
Consecvent
Tu îmi ești prescură

Cu un rost
Stau în post
Pentru o etapă
Beduin
Fără chin
Tu îmi ești și apă

Te aștept
Nu accept
O alternativă
De la cer
Să mai sper
Am prerogativă

Impresar
Țin dosar
Unor sentimente
Cât trăiesc
Te iubesc
Esențialmente

Tardiv

Părerii de rău, tardiv, te împresoară,
Nu mai există oameni de cuvânt,
Scâncind, chiar nemurirea stă să moară,
Se-ntinde nedreptatea pe pământ.

Când patima își ia, din plin, avânt,

Lumini se sting și umbre te-nfioară,
Lovit de ploii, de arșiță, de vânt,
Părerii de rău, tardiv, te împresoară.

De vorbe grele-ajung să nu mai doară,
Pentru-adevăr de ceri consimțământ,
Degeaba-i cerți: nimic nu îi doboară,
Nu mai există oameni de cuvânt.

Cum aurul, ascuns în zăcământ,
Se lasă, periodic, tras afară,
Dispar iubiri fără discernământ,
Scâncind, chiar nemurirea stă să moară.

Călătorind c-un tren rapid, pe scară,
Te-ndrepti spre-același, trist, deznodământ,
Zâmbești amar când vezi: ca o escară,
Se-ntinde nedreptatea pe pământ.

Se-ntinde nedreptatea pe pământ,
Scâncind, chiar nemurirea stă să moară,
Nu mai există oameni de cuvânt,
Părerii de rău, tardiv, te împresoară.

Vorbe

Printre atâtea duble înțelesuri,
Nu prea găsim cuvinte nepătate,
Vocabularul nu mai are dresuri,
Nerușinat zace, lasciv, pe spate.

Persecutate de multiple sensuri,
Puse la colț pe coji de nuci uscate,
Utilizate excesiv în versuri,
Cuvintele suportă, din păcate.

Amestecate fără remușcare,
Stoarse la greu, bătute crunt la pulpă,
Neînțelese deseori, amare,
Cuvintele, pe nimeni, nu inculpă.

Dar uneori, prea obosite poate,
Adorm subit, cartușe trase-n tâmplă
Și se transformă-n vorbe-ngăimate
Cuvintele, minuni ce se întâmplă.

Boală

Ți-e dor de sentimente?
Cumpără de la o tarabă
Câteva tablete de rouă, ia-le
Pe stomacul gol și inima curată.

Nu-ți mai este dor?
Ești nimicul
Care va muri simplu,
Fără să cunoască durerea.

Nu te-a durut niciodată?
Înseamnă că nu știi ce-i fericirea.
Crezi că așa se trăiește frumos?
Ești un naiv incurabil.

poezia care nu se scrie singură

vântul
fâlfâit de aripă a Pământului
(melc zburând spre Steaua Polară)

ploaia
plânset al Cerului promis
(perpetuu depozitar de speranțe deșarte)

amintirile
premature decese ale gândurilor
(povești povestite nicidecum)

moartea
strictă taxă forfetară pe viață
(maraton obligatoriu spre nicăieri)

reminiscență de fluture
(pictură rupestră pe aer de munte)

poetul
prelungire onirică a poeziei
(pasăre phoenix a frumuseții)

paparazzo

de mic
m-am dat la occidentale obiceiuri
întotdeauna
mi-a plăcut să păstrez imagini
primele fotografii au surprins
fără jenă
sânii unei femei alăptându-mă
apoi
am immortalizat privirea înduioșată
a unui bărbat neras
ținându-și răsuflarea deasupra mea
au urmat mii de poze
cu
jucării cărți câine papagal
bătrâni simpatici
legănându-mă răbdători
fire de iarbă alintându-mi tălpile
nisip valuri brazi fluturi
șarpe uriaș șuierand înfiorător
zilnic la aceleași ore
la marginea orașului
mingi colorate aruncând
cioburi peste duminici liniștite
corcodușe zarzăre agude
cameră de tractor
adormindu-mă pe bistrița
genunchi rotunzi de fecioară
sticlă învârtindu-se interminabil
țigară ascunsă în podul palmei
cravată roșie
matricolă mirosind tot anul a vopsea
culori amestecate cu două trupuri

pictând abstract un cearceaf imaculat
pistol mitralieră mască de gaze
copou în primăvară vară toamnă
predeal cu fulgi și ger
guri însetate de guri însetate mereu
șuvițe fluturând incitant
fuste mulate perfect
curbe periculoase
rochie albă
hârtii importante
gălbui
răsărit de soare
din pântecul mamei
copilului unui paparazzo
care
nu și-a vândut totuși nimic

poate doar sufletul
poeziei

Drama

Trebuia să mi se-ntâmples și mie
Toți trecem prin momente grele
Am îmbrăcat costumul negru
Aparatul de ras l-am trimis în concediu
Începuse să cârcotească
Cică părul se obrăznicise
Am tocmit trei nori
Să plângă în locul meu acolo la fața locului
Apoi mi-am tras fața aceea abătută
O cunoașteți foarte bine e cea obișnuită
Și-am pornit la drum
Pe-al ei
Ultimul
No acu io i-am zis de ceva vreme
Cât crezi c-ai să mai rezști
Ai și tu o vârstă
Venerabilă
Ș-apoi mă cam săturasem și eu
Stătea prea aproape

Îmi lua respirația
N-a vrut deloc să înceteze
Munca prea mult
Făcea în permanență ore suplimentare
Până la urmă s-a dus
Nimeni n-ar fi rezistat la ritmul acela
... s-o odihnească
Știu că nu e frumos dar
Mă bucur

Mi-a murit tristețea

croazieră

nu s-a întâmplat nimic grav
probabil nu mă credeți
aerul nu-mi mai ajungea în plămâni
suficient
sau poate era doar o senzație
de prea puțin
știu n-ar fi trebuit
niciodată
să iau o astfel de hotărâre
rudimentară
tentația era însă imensă
peste graniță circulau doar curci
și nici găina mea nu mai făcea ouă
de aur
îmbarcarea a durat
a durut
marea era zbucimată
valurile loveau cu lacrimi sărate
tangajul mă amețea
plăcut
echipajul se purta impecabil
lipsea cu desăvârșire
doar căpitanul
imberb
zâmbea mereu
misterios
nu eram primul

nici ultimul probabil
ademenit
de noile agenții de turism
cu o croazieră
scurtă
pe marea tinereții

niciodată singur

se numește
alianță
coabităm
fraternizare
mariaj
consimțământ
pact de neagresiune

trăim amândoi
aceleași
momente senine
ori deziluzii răsturnate
în grădina speranței
de răutatea proverbială
a nenorocului etern

dormim
în același pat
fredonăm
cântece de dragoste
ne sfătuim
întotdeauna
unul cu celălalt

trup și suflet
indisolubili
amanți perfecți
frați de cruce
plasture și rană
soldați cadențând
pașii spre nicăieri

mă iubești enorm
te urăsc neîncetat
nimic nu-ți stă în cale
brațele tale puternice
îmi cuprind trupul
evadare
imposibilă

sunt al tău
predestinat
ești cumpărată
probabil
la pachet
cu viața mea
prea scurtă
tristețe

Când

te rogi pentru mine,
Să nu uiți:
am foarte multe defecte.

mă chemi,
Să nu crezi
în minuni.

mă aștepti,
Nu lăsa
ușa deschisă.

mă rogi să rămân,
Îmi ard călcâiele
a fugă.

plângi de dor,
S-ar putea să aluneci
pe lacrimile înghețate
de crivățul din inima mea.

nu m-a învățat nimeni

N-am învățat la facultate
Mama mi-a arătat cum să țin furculița
Tata m-a trecut strada numai pe verde
Bunica-mi citea din cartea aceea groasă
Îmi era foarte teamă de ea
Avea desenată o cruce
Semăna cu cea
“Înfiptă în capul bunicului”
Fratele meu își lua singur
Destul de des
Porția de fericire
De la sora mea am învățat
Să fac pe supăratul
În cartier
Sile mi-a deschis apetitul pentru tutun
Dar mai întâi buza
Cu metacarpielele
Apoi Lili Carmen Leni sau Vichi
Exact nu mai știu era destul de
Întuneric de la coniacul ieftin
A tremurat de răs cu cinci minute în plus
La Biserică am înțeles că lumânările
Nu trebuie amestecate
Iar la literatură profa mi-a spus că
Poetul are voie orice
Poate de aceea
Gardianul mă lovește la fiecare apel
Nici pe el nu l-a învățat cineva
Să iubească

în fiecare zi

o umbră-mi cotrobăie
prin buzunarele minții
dar e liniște
și nimic furat
nu mă mai face să plâng
voi muri

mai sărăcit
de câteva
amintiri

fiecare lucru la timpul lui

dimineața bea cafea
după amiaza are burta plină
seara merge la teatru
noaptea sforăie

copilăria râde
adolescența visează
tinerețea aleargă
maturitatea judecă
bătrânețea povestește

doar
dragostea

călătoria

pregătirea a durat foarte puțin
mi-am aruncat într-un rucsac verde
pasta de dinți
uneori săruturile miros a renunțare
multe batiste
dimineața muntele plânge aproape la fel de mult ca mine
tablete de ciocolată amăruie
diabeticii trebuie să atenueze gustul dragostei
o sticlă cu apă rece
până ajung la tine buzele mele nu trebuie lăsate să moară
apoi l-am burdușit cu toate sentimentele
să plesnească nu alta
am pornit la drum fluierând un cântec vesel
fericirea n-are nevoie de cuvinte
orele nu mai aveau minute
doar secunde
trenul avea o întârziere infimă
vreo douăzeci de ani

câmpurile zburau către ieri
viteza lor amețea mecanicul de pe locomotivă
gările se ascundeau în spatele amintirilor
obosite să tot privească atâtea destine
când să cobor
urmează stația terminus
vagonul nu mai avea uși
doar oglinzi în loc de geamuri
te auzeam strigându-mi numele
peronul era plin de tine
eram foarte aproape
foarte departe
mecanicul luase brusc o hotărâre
nu mai contează dacă era înțeleaptă
trenul n-a mai oprit
niciodată
călătoria continuă
în trecut

*Ioana Mihaela
Fraiu*

Simona Burdulea

*“focalizez
un vârf de munte
norii albi
de vară
până la urmă
tot ne vom înălța ”*

Rondul toamnei
~ Premiul II la concursul Toamna ~

a trecut prin atâtea gări și trenuri
an de an
aceeași răcoare densă
înaintează-n inimi

oamenii ispășesc iubirea
numai pe drumul plecărilor
cu mâinile împreunate peste veacuri
lasă în urmă șuvițe de praf
mirosul de gutui al copilăriei
și viitoare povești în pânțele

paznicii timpului muribund se retrag
ca un duh în crângul vedeniilor
prohodul urcă spre cer
simt aerul fierbinte cum îmi iese prin pleoape
nu se mai aud nici pașii gândurilor
crucea de frunze scrâșnește îngrozitor
sub povara greșelilor noastre

a început să plouă
toamna mă strânge la piept
apoi îmi cade
între oasele primitive

never ending story

se lasă frigul
mame scăpate în stradă caută să intre oriunde
găsesc o mulțime de uși vulgare toate închise
luminile s-au stins demult și ele
urlete sfâșietoare îmi trec prin inimă
pisici ocupate unele cu altele lătratul câinilor
un vârtej de ecouri îngheață clipele pe obraji

ferestre sparte alarme pornite
semințe chiștoace oameni cu inimi oarbe

trupuri anesteziatate înghețate
și ploaia care le mângâie ca niște brațe
gata să cuprindă orașul tocător de vise

copilele străzii adună spaima în buzunare
încerci în zadar să le ghicești vârsta
dar poate le convingi să vină la tine stai singur
le pasezi câte-o țigară bună
ele rânjesc înfometate își arată dinții răi
sub unghii au sânge
acasă tu și prietenii tăi le veți învăța cum se bea strașnic
și până la urmă nu va mai conta

astăzi inocența cerșește ororii îndurare
copiii crescuți cu respirația întretăiată vă repetă greșelile
se pierd cu toții în mocirla îngrozitoare
a marii vânători de nimicuri

o iarnă incompletă

voioasă ca o pasăre
cu ciocul plin de merinde în miezul iernii
mă urcam pe-un scăunel
să-l desenez pe tata în făina pentru cozonaci
te aplecai o clipă să-mi netezești obrazul
cu mâinile aspre mirosind a lemn
parcă îmi spui și acum
că vei curăța icoanele
câteva ore
îți admiram mușenia chipului
și într-un fel ciudat
îmi răsuna în minte
ca o amintire neliniștită

să seara
scăpai din ochi toate acele taine
chiar și în fața sobei te vedeam
tremurând

despre porumbeii din coliviile de carne

printre atâtea contururi convenționale
caut un gol spre anotimpul ciocârlilor
o vale să-mi reînnoiesc ecoul
precum cerbul coarnele
dar amuțesc

sub apăsarea florilor de cireș
pentru mulți e un mister cum
se scutură așa repede
răscolesc pământul
așternut
peste faptele noastre

anotimp de revizuit

la fereastra cu grilaj
apare luna
înspre violet
în casă e cald
pereții respiră smeriți
fotografia unor oameni la 70 -
doi regizori de lumină
pupându-se

la televizor
oameni cu chipuri androgine
ochi tulburi
aceeași configurație
de tranzit greu
îmi dă senzația că respir
între valuri

focalizez
un vârf de munte
norii albi
de vară
până la urmă
tot ne vom înălța

pe tastatură
dâre de rugăciune

se recomandă ligatura

când faci inventarul tuturor lucrurilor
într-un noiembrie clonat
inima e neîncăpătoare
pulsul tot mai indecis
aluviunile anotimpurilor se depun pe artere
amintiri asincrone
se dislocă dureros
ca niște gingii bolnave
de ce să nu le scriu?
n-am unde să le ascund
în trupul meu
parcă are loc o vânătoare
mă simt străpunsă de gloanțe
ca și cum nimeni nu m-ar fi iubit vreodată

ascult neștiută
muzica vidului-
surogatul celui care nu e

ca o săgeată

cutreier orașul încărcat ca o vitrină de crăciun
cu oameni care m-au iubit
(descopăr câtă remușcare poate aduce un verb la trecut)
îmi cer iertare
poate pentru că refuz uitarea
poate pentru că uneori gândesc la persoana întâi
m-aș despica în fiorduri
pe apele mele să plutească florile
tuturor bolilor incurabile
are emoția ei unică libertatea
asemenea brațelor când se regăsesc
și totuși e-atâta sărbătoare în mine
prea mulți decibeli îmi agresează timpanele
încerc să caligrafiez inefabilul
pe bulevarde prin parcuri printre îndrăgostiți
pășările ciugulesc emoții
deasupra mea cerul întinerește
ca un părinte când își vede copilul

surâzând

poem de imprimare

e prima dimineață după noaptea cu pricina
o droaie de vizitatori lângă patul în care
am înviat
își lipesc obrazii de mâinile mele
temători
ca și cum ar atinge o rană
în ochii lor o scurtă recunoaștere
a ce iubisem

nevoia de lacrimi
teama de a plânge

în salon e liniște ca într-o biserică
așternuturile foșnesc a zgomot de aripi
o asistentă învârte roțița mai repede
/ești bine acum
ești la fel de frumoasă/
răspund cu un surâs pierdut
în favoarea unei singure dureri –
prezentul
ai cărui oameni îmi par
zmeie de hârtie
dar nu e vina lor
îmi ascund tristețea cu forța
unui capsator de sticle
aș inhala toată iarna
să-mi conserv fiecare fărâmbă de viu

urmăresc picăturile pic-pic-pic
prin furtun îmi imaginez că aș putea ieși din mine
aș nimeri în coșmarul pe care-l descopăr acum
ca într-o gară când trenul tocmai a plecat
nu mai sunt culori să reconstituie
puzzle-ul împrăștiat în acea oră târzie
vino doamne în povestea mea
îmi caut un loc de unde să te văd și
dacă adorm

ai putea fi tu

e prima zi fără bandaje
îmi pipăi corpul
ca un genist când dezamorsează prima bombă
încetul cu încetul
ajung și la față
constat că folosesc prea multe degete
mă privesc în oglindă
oh! cât aș vrea să fiu mai îngăduitoare...

îmi strivesc sufletul între pleoape
ca pe-o imagine pe care încerc să o uit
e atâta indiferență în jur încât
aud prea târziul cum desprinde
filă cu filă
fiecare poveste inutilă din mine

până la urmă lucrurile devin simple
mă simt cuprinsă de un fior
asta e o iarnă incomparabilă
iar noi doi
suntem generațiile tuturor iubirilor
jubilând
printre cei dragi și colinde

Ana Maria Gîbu

Adelina Cobuz

*“m-am născut
din țandări de pătrar
aruncate în lut
cu dor”*

Dorință

cântec de Liră
sub streășină
de suflet
înălță-mă
pe aripi
de pasăre măiastră
învață-mă
zborul
fără prăbușiri

Autobiografică

m-am născut
din țandări de pătrar
aruncate în lut
cu dor
cresc între margini de cer
uitată sub o frunză
jucându-mă
cu zorii și amurgul
ador
sub geana pământului
încă al meu!

Protest

nu stați
în regate fără ferestre
privind tablouri dezacordate
îndreptați-vă
în toate părțile deodată
căutați-mă acolo unde
desenez în ploi de stele căzătoare
sunetul primei brume fără țară
culeg vise printre frunzele toamnei
călărind somoni în limpezimea cerului
vorbesc cu bufnițele de argint
despre orașul reclădit al Atlantidei

beau apa focului din munții norilor

nu vă pasă!

Agenda copilului pentru nu știu cât timp

zilele
trec pe sub streășina
casei poporului
adună tămâie
pentru candela nopții
trezesc
răsăritul căutând fericirea
pierdută la apus –
zilele de unu
din agenda de bord
repetă
partitura compusă
de fluturii lunii
în gama orbului
pe pagini de florar
dansează
tangoul întrerupt
de norii instalați
în scaune cu roțile
pe treptele Ateneului
stau pe prispa cerului
în ședință pe comisii

La 13 ierni

alerg prin trestii-chestii
în mână cu harta
S.U.A.
(Scărilor Urcate Alaltăieri)
am sărit din avion cu parașuta
plecată în Rusia
ceasul ei sună tot timpul
ocupat
am invitat-o la saltul
de pe muntele de haine

când am împlinit 13 ierni
în toiul verii
n-a răspuns
fac injecție letală
unui cățel de usturoi
la Porțile de Fier
deschise cu Cheile Bicazului
nu-i așa că-s criminală?

Trandafir alb

erai amestecat
printre semințele glumei
ai spus să te cumpăr
te-am cumpărat
te-am plantat
în grădina
din spatele casei de arțar
ai crescut
boboc în lumină
pe valuri din cașmir
ți-am dat speranța
că albina face miere fără flori
am dorit să scriu gânduri
te-ai ascuns în spini
zicând că sunt străină
și nu mă recunoști
eu, fata
casei de arțar
am fost rază
și am crescut în iarbă
pleacă...
dezamăgită
te-am lăsat
primesc în zori scrisoare
mă chemi
să vin
ești în agonie
ai ochii umezi
ca florile plouate
și frunza ruginită

mi-ai păstrat o petală
să scriu gândul final
și s-o așez în loc de cruce
istoria ta a fost parfumul

Interviu – ce este iubirea?

întreb
din curiozitate
(fiindcă nu m-a atins încă)
ce este iubirea?

și am primit răspuns...
strop al cerului
cât oceanul
picurat în inimă
foc ascuns
cu flacăra închisă
și fumul la vedere

boală plăcută
(nimeni nu moare din asta)
tratament – leacuri băbești
nu-mă-uita, săgețica, ochii cavalerului...

otravă bună la gust
se ia de bună voie
câte lingurițe dorești pe zi
nu are contraindicații

dulce amărăciune
zbucium cununat cu bucuria
rană sălbatică
nu vrea nimeni s-o împlânzească
deregulare de ecosistem

și dacă
ai fir pentru toate piedicile
torță pentru toate drumurile
pahar pentru toate fluviile
ai iubire

aștept să mă conving!

Omul Cârțiță

omul cârțiță
sfârtecă pământul
îngândurat
de somnul
crizantemelor
cu ghearele
îi adâncesc
rănille înghețate

omul cârțiță
umblă prin nisip
hipnotizând
cactușii în boboc
adăpost pentru
șerpil
albiți de ochi
fantomatici

omul cârțiță
plutește prin oceane
spionând
lumina peștilor
coralii uciși de aer
statuile cu delfini alăptând

apa șterge machiajul
om lepădat de cer

Jurasic Park

trecutul face cu ochiul
viitorului
ascuns în Jurassic Park
valuri de timp
maschează Pământul
și schimbă prezentul agitat
din Empire State Building răsar

liane și liliaci-maimuțe
cred că au uitat
evoluția în trecut

Vise

adun vise
în nopțile
îmbrățișate
cu priviri de stele
sub oiștea carului mic

le mângâi neliniștea
când pleacă
să se logodească
pe alt cer
dincolo de calea lactee

cos speranța
la tivul deznădejzii
și croiesc aripi
pentru vultur

mă trezesc
urmăresc zborul

Jurnal plictisitor

arunc pisica
pe podeaua
din camera suspendată
haina
stă întinsă
lângă șemineul
unde țipă
frunzele sub apă
înmoi penșonul
în pânză
și pictez pe foc
un șacal din pădure
apoi...

cânt
vecinului împrumutat
de la chitară
despre verile de ploaie
ai sunat
să-ți aduc ușa
de la intrare
spunând
că mă așteaptă
la telefon
lanul de porumb
cu mașina
parcată
lângă un șofer
vreau
să-ți îndeplinesc graba...
am scăpat jurnalul
în ruptura de cer
acum pun orașe în afiș

pierdut jurnalul plictisitor

Greva foamei

am urcat
într-un bloc de desen
caut
prin camerele foto
te-ai ascuns
în ochiul de aragaz
unde fierbe oala
cu supă de râsete
mă strigi
vin, alergând
mi-e foame...
masa era
pe imaș
juca v-ați ascunselea
cu fluturii de noapte
obosită
mă întind

în pat din ierburi
lângă un cotor de viață...
speriată
m-am aruncat
pe fereastra infinitului
în cădere
mi s-a făcut iar foame
am trimis gândul
după câțiva pui de cartofi
o legătură de friptură
un pumn de lapte
nu le-a prins...
nicio problemă
fac greva foamei!

Bucăți de rai

tolănită
pe umărul speranței
șoptesc pădurii
în cuvinte
de mușchi
ferigi
poteci
despre
stâncile dezbrăcate
urșii fără bârlog
suspînul florii de colț...
verdele
de sub talpa pietrei
îl înfig
în inima mea
a lui
a ta
și alerg
pe drum de vise
aruncând cu bucăți de rai

Vreau să ajung

vreau

să ajung
aproape de stele
cer ajutor
moșnegilor
logodiți cu cerul
mă ascund
în palmele lor
unde dorm poveștile
plâng amintirile
se alintă umbrele...
pe albastrul timpului
cățărata pe umeri
din piatră și ani
trezesc semnele
de punctuație ale nopții

Apus

apus de viață
lumânări stinse
plecate
să aducă lumină
în zâmbete
cu dinți de ceară
singură
sub geana lunii
aștept un răsărit

amurgul de cer
are lacrimi închise
sub poarta
dinspre infinit
gaură
în geamul verii
pe unde pășesc
îngerii înghițiți
de crinul imperial

la asfințit de mare
trupe în retragere
trezesc tăcerea

cântând
dirijorul brizei
vindecă rana țărmlui
cuprins de seară

în lacrima arsă
de pe obrazul timpului
răstorn clepsidra
în spațiul unui gând

Spectacol neregizat

îngeri stingheri
căzuți în ceara vremii
adună fructe din nori
albul cusut în tablouri

intră în camere interzise
să fure palatele lunii
pierdute de Harry Potter

ferestre deschise
ghemuiesc în priviri
amintirile
unui rătăcit
pe urmele regilor

copii din piatră
desenează
viitoarele raliuri
dintre zidurile Babilonului
visând
la carnavalul de la Rio

la frontiera cerului
Dumnezeu
privește pe ecrane
și șoptește...

Eu încă vă iubesc

*Carmen Tania
Grigore*

Andrei Ionuț Tudor

*“mi-am legat cu nojițe cuvintele
nici nu bănuiam
cât de mult
îmi pot ține de cald”*

un sezon cât o viață

străbat un munte de răbdare
pe versantul acesta defrișări de vorbe
pe celălalt plantații de cuvinte
departe
tot mai departe
clopote vestesc ora de vecernie

cu ploaia pe umeri sunt mai puternică
mă pot strecura fluid
spre miezul făgăduinței
ca un copil din flori
în căutarea semințelor

aud cum sfârâie în coaja copacilor
nodul de chihlimbar
și mă întreb
la ce bun înstrăinarea

la ce bun plânsul dintr-un ochi vegetal

poem legat de dragoste

de la o vreme
mă opresc tot mai des
lângă o vitrină stil versace
și admir trupurile
în care nu mișcă nimic

am rămas singură
în acest decor artificial

vorbesc celui mai frumos manechin
despre durerea pe care el nu o cunoaște

da
eu sunt cel învins
din mine curge liniștea nopții
și rămân ca o statuie într-un câmp de maci
cu fluturi atrași de conturul buzelor

de prisos îndrăgostirea acum
vine o zi în care ceața miroase a trădare
și sângele dă semnal de retagere
în spatele cuvintelor

scrisoare pentru mama

am intrat în rândul lumii
mama
realitatea mă urmărește obsedant
uneori mă iau la întrecere cu ea
cum în copilărie
alergam paralel cu trenul

întotdeauna pierdeam
dar jocul acela sisific
mă antrena pentru cursele lungi

transpir și nu știu
dacă de teamă
sau de mișcarea continuă a coatelor

din spate mă împinge presant
o memorie grăbită
și uneori pătrund în sufletul oamenilor
fără să vreau

mă simt înstrăinată
de tăcerea mea intimă
mama

nu mai am mersul acela
de furnică îngândurată
calc tot mai apăsat
de la o afirmație la alta

mi-am legat cu nojițe cuvintele
nici nu bănuiam
cât de mult
îmi pot ține de cald

șoptește-mi numele

eu
te văd prin ochiul
fiecărui poem înălțat spre tăcere
tu
mă întrebi
ce fac

unde înnoptează
gândurile
purtătoare de lumină

șoptește-mi numele
și odată cu respirația
voi așeza brațe solare
peste umerii vulturii

înstrăinare și dor

duc dorul unor poteci
spre copilărie
am convingerea că dincolo de vârstă
mă așteaptă un bărbat
acoperit de verdeață
ca un templu ferecat
cu băierile inimii
plin de trubaduri
cavaleri ai noptilor albe
întemnițați pe nedrept

nu pot desluși cărui anotimp
îi aparțin

vulturi de ceață
spintecă liniștea
și deodată
se declanșează
înstrăinarea de sine

punct și de la capăt

te îndepărtezi cu pași de flamingo
printre trestiile îngenuncheate
 în urma ta eu scotocesc
 ochiul de apă
și descopăr mirarea unui
 anotimp interzis

pojghița memoriei se risipește
ca o dimineață inconsistentă

fără să vreau am atins
punctul de îngheț
 și instantaneu
 s-a transformat
într-un miez germinativ

acum toate literele mișună spre el
cu precizia unor miriapode înfometate

rătăciți în pustiul ochiului

cu fiecare zi
umbrele se îndepărtează
 de trupuri
pierdem gradual din noi
 liniștea fundamentală
 rostul promis
micului embrion celest

straturi de nisip aurifer
estompează căile spre lacrimi

furtuni solare
răvășesc alfabetul
 și odată cu el
sângele e împrăștiat în suspine

o variantă de iubire

te aştept lângă piatra încinsă
mi-a spus Umbra
și a intrat în pielea unui
bărbat grăbit spre niciunde
ca argument mi-a zornăit
o legătură de chei monogramate
un gest inutil
oricum nu mai culeg de mult
promisiuni ofilite
am adunat atâtea absențe
încât moartea mă invidiază
și îmi calcă pe urme
dar
numai aplecându-se deasupra inimii
îmi poate fura singurătatea

dintre toate durerile am ales aşteptarea

fiecare zi e un platou de filmare
ferecată în trup am o altă identitate
inima crește din nu știu ce rațiuni
apoi descrește când redevin eu
cămașa de noapte îmi este învelișul
cel mai aproape
dar și cel mai stingher
adorm cu iluzia unei întâlniri
petrecută în taină

câteodată somnul devine proeminent
îmi apasă ochii
și sparge cumiștenia viselor

mă uit în oglindă și îmi zâmbesc

cel mai bine merg pe vârful
dacă mă gândesc
la dulceața de trandafiri a mamei
de dragul ei mă învrednicesc
și pot străbate săptămâna fără patimi
îmi pot trage sufletul rămas uneori în hățișuri
să adulmece resturi de viață

trăiesc fără să deranjez împrejur
mă desfășor între limite suportabile
nu vorbesc despre poftă nici despre despărțiri
 merg tiptil pe linia vieții
la capăt același cuțit tocit de mângâieri
 taie în felii inegale singurătatea

versuri albe pentru zile negre

la ieșirea din somn
 râd de una singură
 nu e o închipuire
 o umbră se desprinde
 din mijlocul fiecărei dimineți
și se îndreaptă în pas alergător
spre alaiul nupțial al zilei respective
 doar, doar va prinde
 buketul aruncat de mireasă

uneori se împiedică în
 prejudecăți voalate
atunci se văd cel mai bine formele
 de femeie scorpion
și inima aflată în extensie ispititoare

un semn de afecțiune

de dragul tău
 șoimul dresat a venit
 la prima strigare
 am știut
 că absența ta
încapă sub aripile lui înguste
mi-am strâns umbra la piept
 și ne-am așezat
 la masa lungă
cât un poem de dragoste

nu doar șerpii înghit prada întreagă

în zadar dă în floare
rădăcina orelor cuminți

așteptarea devine ploaie răsfirată
peste borne prăfuite

ziua este un abur
ridicat din cenușa pietrelor de var

atent la însemne
trupul își înghite carnea
cu o poftă egală cu depărtarea

poem turnat în cupe înalte

oare unde se ascund șoaptele?
această liniște controversată
devine poveste
și ne apropiem de final.

deși nu am sărutat
niciodată un fluture
plutesc peste nefericiri în zig-zag;

distanța între anotimpuri
este inegală,
cu repere camuflăte de vârstă

și totuși

aceeași grupă de sânge

ne așteaptă dincolo
să aniversăm străngerile de mână

între două vârste același gând

respir din ce în ce mai greu
pe buze am praf aruncat
direct din craterul inimii

reinventez pași
vreau să ajung cât mai repede
în locul unde vântul rostogolește magnolii
peste cearceafuri motolite
și să pândesc bărbatul adormit
cu banderolă la ochi
în camera mea îi zidisem
tron regal
dar nu l-a văzut niciodată

așa cum nu a văzut
jumătatea plină a paharului

pur și simplu ochii stăteau ca într-o cușcă

albastrul strecurat printre genele false
îl împietrise

Elisabeta Iosif

Ana Burduja

*“Cuprins în foc de har,
Răsare în oglindă.
Fereastră între pământ și cer,
Cuvintele se-ntorc
Lumină și iconostas...”*

De vorbă cu Brâncuși

Ce mai faci, bunul meu Brâncuși? Te văd zburând printre astre
Privesc spre Pământ, în căutarea zâmbetului prometeic!
Vino cu barda ta și-nvie pământul adormit între ape!
Dar tu, Poetule? În harpa ta de gânduri aud numai o melodie..
Am pătruns în noaptea cerului prin ochii Domnișoarei Pogany!
Aha! Mereu singur, scoți de sub unghiile timpului miez de verb
Până când, Înțelepții vor auzi țipătul din interiorul cuvântului!
Eu, acum percep numai durerea zborului "Păsării măiastre"
Numai "măiastrelle" tale pot prinde rădăcini în cer?
O Măiastră doarme la marginea Speranței... O vezi?
Doar pe cea din oglinda "Coloanei Infinitului" - fulger vestitor!
Mda! În osia luminii sale, Poetule, simți început de trăznet?!
Doar în apa Jiului văd imaginea Timpului. Tu lucrezi zboruri?!
Modelez zboruri, nu păsări! Semnele negării Labirintului...
A, în Stâlpul Infinitului. Curbele sufletului, sfârtecat prometeic.
Cu ele traversez Oceanul Cerului! În zbor de zodie - un Pește!
Tu ești deschizător de zodie, dragul meu, Brâncuși. Ce vezi?
Zbor inițiativ în ceafa zilei, ieșind din Labirint! - zise dispărând.

La poarta lui Ianus

Pe drum de iarnă
Un cal și o sanie
Trece prin derdeluș...
In prelungire - Timpul
Imaginea mobilă
A veșniciei. Dincolo de poartă
Absorbită de Mărțișor, Primăvara
Așternută peste efigia iernii.
În oglinda lui Ianus,
Cu durere, tresare un ghiocel.

De-ar fi...

De-ar fi să bei mereu, din laptele lunar
Nu te-aș opri. E visul tău. Nimic nu-i în zadar.
Gustând din cosmos, eu nu m-aș mai plânge
Iubind, pe-acoperișul lumii lumini aș strânge

Ș- am fi sorbit din ele veșnic, împreună-n noapte...
De-abia atunci, ar fi iubirea noastră scrisă-n Carte!

Mărțișor

Te leg prin alb, mereu, cu inocența mea,
Dezleg prin roșu, de deochi, mereu o stea,
Pe fruntea ta. În Martie îți strâng din jur,
Dorința și ardoarea mea. Și-a zilelor din șnur.

Și vine iarăși, ziua, ce calcă egal noaptea
În Echinocțiul slobod. Când mai citesc iar cartea -
Zilelor poeme... E-un Mărțișor din soare,
Iubirea ta - vioară! Ne e atât de bine! E ziua-sărbătoare!

Omul care măsoară melancolia

Melancolia ta cu petice de arlechin, în albastru
E măscăriciul tandreții. Uneori e un sihastru
Ce-a sechestrat iubirea. Imagini nestatornice
Stele cu ochi șireți. Bufonerii armonice.
Melancolia ta înfiptă-n peisajul azurii
E mozaic de fluturi. Zbor înșelător, auriu...
În ape armonice, doi roboți. Apusul s-a prelins
Aripi de poncho peste acvariu. Noi ne-am desprins!

Pătratul magic

Închide-le-n pătratul magic
E crainic Hermes, zeu sub soare.
În Poarta Lunii, smaralde-n verde tragic...
Îmbrățișează-mă, mai bine, în culoare!
Păunul se rotește-n mii de arce
În baia de șofran a razelor solare.
Roșul iubirii, veșminte dionysiace...
Dar Tu, îmbrățișează-mă-n culoare!

Vestitorii

Un Vers se-agață-n lună

Și îl trimite ecou în emisfera ta.
Icoană iluzorie pe pânza vremii...

Cuprins în foc de har,
Răsare în oglindă.
Fereastră între pământ și cer,
Cuvintele se-ntorc
Lumină și iconostas...
Zeița lui Homer trece
Prin degete trandafirii
Dimineți grăbite de Venus.
Tresare un Luceafăr,
Prin versul meu, fecioară.
O stea se-mbujorează-n primăvară...
Căzând în Echinocțiu,
Aprinde-n zori cununa Poetului din vers...

La marginea timpului

La infinit se naște lumina din miezul cosmic, auriu, de nufăr
Numai ciocănitorea vestește rana copacului. Dar nu mai sufăr.
Pădurea echilibrează frecvențele. Are note codificate de împărtășit,
Printre două bucăți de soare. La Porțile Stelare apele s-au prăbușit...

În via visătoare, lângă ciocărlia bordată cu azur și cu dimineți în pârg
Stă boaba vânăta a ciorchinilor copti târziu într-o toamnă cu sârg...
Natura-i o ancoră în fluxul luminii, curcubeu cu ochi albaștri,
Când Dumnezeu o pictează... Mereu ia foc ademic de la aștri....

Simt florile cum vibrează...Nu au durere. Nici măcar disconfort.
Le găsesc totdeauna zâmbind, libere, polemizând în plin confort...
Doar noi, obsedați de lumină, ne aflăm permanent la marginea Timpului
Cu urechea ascuțită, ca un pui de lună, ce iese în lume sub magia Universului

Duhurile cetății

Lebăda aurită de Duhul Lunii stă deasupra Cetății
Ca asupra oului cosmic. E spiritul energiilor vitalității.
S-a unit cu Profetul din Turnul de Tărie. A înnoit fața Pământului
Trimițând cuvântul nerostit. Se mistuie colții infinitului...

Duhul Lui e răsufare asupra Cetății. E forța Divină
Acces prin Poarta Spiritului în Tărâmul cu ochi de lumină.

Așteptarea

Acoperă cu aripile tale plumbul ce rănește soarele!
Arme mai mici și mai mari, înmulțite, domină iubirea.
Îți simt dragostea, ce stinge săgețile, topește marasmele.
Ca o rugăciune ți-ai aninat în vârf așteptarea, mântuirea...

Tu ești Anima, porumbelul alb al pământului, ce ne veghează?!
„Se crapă de soare, mi-ai spus ieri, cu ce platoșă ne acoperi?”
„Cu iubirea mea, ți-am răspuns, voi picura nădejdi ca o pavază”!
Așteaptă! Învârte compasul din unghiul solar, ca să le descoperi!

Oglinda timpului

La Sarmizegetusa am pus urechea Timpului să asculte
În Sanctuarele magice. Și i-am simțit pe strămoși...
Dedesubt era și el, Deceneu. Deasupra ochiul lui Zalmoxis.
M-am lungit, ca o lumânare aprinsă pe Discul solar
Să le-aud respirația. Solfegiul apei străfulgerat
De zăcământul plin de mică avea acutele metamorfozei
Adâncurilor. Moartea a încercat să frângă Timpul arhivelor.
Călătoresc prin Calendarul dacic aprins de soarele de andezit
O lumină aprinsă se cutremură. O voce o reaprinde
Și alta, în Oglinda Timpului o depărtează. Revine memoria adormită. Veghează.
Curge aurul luminii din Cerul Cetății.

Sfârșit de timp

La Voroneț Biblia se naște din culoare.
Cântecul ei deschide poarta spre Rai
Și trepte spre Judecata de apoi.
Voronețul a rămas în vis și în lapis lazuli.
Se îngroapă amintiri în zid, înecate în albastru.
Timpul a încremenit. Se numără pașii lui spre judecată.
Cine mai ține cadența coridoarelor vremii?!

Dorul de lumină

Tu, care porți
Divina Lumină,
Maică,
Prea Curată,
Primenește-ne-n
Cântarea creștină:
„Veniți de luați Lumină!”

Poruncește,
Vestitorului dimineții,
Vântului,
Să ne anunțe,
Dorul de Lumină:
Veniți de luați Lumină,
La Învierea Domnului!

EL s-a îmbrăcat cu Lumina-i dalbă,
Lumina Înțelepciunii,
Albă.
„Veniți de luați Lumină”!
Și ne-a binecuvântat
„EU sunt Lumina Lumii!”

Icoane

Heliotropul se rotește după astrul palid revărsat
Peste trupul Toamnei. În festinul ei amețitor
Soarele agonizează prin tămâia boabelor rubinii
Clătinându-se apoi printre gutui cu parfum exotic.
Hesperidele îl așteaptă pe Herakles. În Grădina cu mere
De aur doar să întinzi mâna. Heruvimii din Hyperboreea
Visurilor pun icoane anotimpului. Să nu i se alunge
Norocul prins în curcubeul oglinzii. Să se fixeze în Oracol.

Jocul

Jocul Poetului – un întreg labirint creat
Mută cuvintele. Nebuni și destin guvernat,

De verbul partidei. Se-ngrădește Turnul de veghe
Pe Tabla de Șah a nopților albe și-a zilelor negre...

Jocul Pionului – flacăra l-a înghițit
Timpul lui Augustin. Totul trimis la infinit..
Pe tabla de piatră, legi și porunci.
Șahul e jocul de regi și de cruci...

*Maria Doina
Leonte*

Ștefan Mario Grosu

*“de departe
mă cresc file de poem
surâd și oftez
la fiecare vers italic”*

Chipul răsfrânt în iubire

- mă renaște -

fără zâmbet
bănuții mei sunt reci
sună în palma ta
a suflet gol
ca arginții lui Iuda

copile sărman
împrumută-mi foamea
măcar în secunda renașterii
din pâinea cerului
și vinul lui Christ
să am în mâini
prelungiri de îngeri
cu inele strălucind
de bunătate
chipul răsfrânt în iubire
cu arderi de sine
să fiu flămândă
și însetată
după colțul de rai

atunci te voi iubi

Am hrănit o durere

- mă iartă -

azi am frământat
o pâine sărată
și-am tăcut
chircindu-mă
când primul oaspete
a pus-o pe rană

mâine voi plânge
cu miere
divine
fă-mi-o izvoare

și-albește-mi ștergarul
răbdării

Reminiscente din toamna edenică

- o evă -

în palmele tale țărână
sunt anotimpul-vioară
cu arcuș din argintul brumei
cernere de stele reci
încremenind frumosul efemer
din cupa de peruzea a zorilor
până la prima crucificare de raze

îndoliată umbra
se încălzește la sânurile tale
pământule jertfitor de toamne
mai dă-mi o primăvară
de mirare și cânt
în gama minoră a neuitării

...și ramul de măr a înflorit
a doua oară
în rodul copt la pieptul tău
Adame

(poem premiat cu „Stelele Lirei” la Concursul TOAMNA pe LIRA 21)

Semenului meu amirosind a Cer a Sărbătoare

ne cunoaștem
fără nume
fără chip
din rugi înserate în noi
din mirul de zori
într-o liturghie a cuvintelor
cu același potir
ne-am înfruptat din Cer

o secundă

cât Veșnicia
am zburat
pe aceeași aripă

frumusețe și durere
tu și eu
înfrățiți
în singura cristelniță
îmbrățișați de Cuvânt
sub singura cruce
albă
de poeme

M-am pierdut de tine

Într-un amurg de nevegheri
când via avea gustul Carmelului
și soarele sfârâma vise
rostogolit în cioburi arse,

Când frunzele din smochin
erau cât singurătatea
iar aripa se colora senin
ca floarea de cicoare
din câmpiile cu săruturi,

Când inelul zăcea
printre amintiri
departe de orice rază de cuvânt
ca o taină uitată,

Și când singura lumânare
s-a stins fumegând
iar ceara s-a lipit
de degetele nopții,
ochii din mine
au rescris tăcerea...

Atunci am înțeles
că m-am pierdut de tine

Poezie

Anotimp de logodnă

În seva caldă
a firii tale de cireș
aud izvoarele vechi
frământându-se de atâtea ierni
prin adâncimi de nume
și de neam

Din trunchiul tău albit
de singurătăți fără umbre
se rostuiesc inele
cu fiecare poem
nins pe ridul unui gând
îți descoperi fruntea
când nu mai încape
bucuria fulgilor trimiși

cu amiros de cununie
povestea de iubire
se rescrie în alb
pe-o filă de Cer

pe ramul stâng
un mugur nou se zbate
între a fi și a nu fi

O las baltă ca pe o mânășă
... în zi de primăvară ...

ultima tristețe a zilei
înfășoară fruntea
cu doliu
îmi recompune chipul
în timp ce simt
palme aspre de sugrum
în somnul nehotarnic

mă trezesc simplă
într-un refren apus

apoi tac
cu puterea liniștii
negrul trece
și răsuțește amintiri spre vise

în ziua întâi
a primăverii de sub zăpezi
gonesc o vină asumată
ochii de copil îmi vindecă
alergarea

de departe
mă cresc file de poem
surâd și oftez
la fiecare vers italic

Rabuni cheamă pe nume ...din Grădina Învierii...

În noaptea Luminii,
când albul tremură
mâinile trudite,
mă ascund în nimbul ei,
în clopotele albe
și-n răsunset de toacă...

Coșul de Paște,
doldora spre îmbuibare,
se sfiește sub geamul nevoiașului...
Mă doare Hristosul din mine!
Răstignesc gândurile trufașe
și ne iubirea
pe crucea care mă poartă.

Pentru o clipă,
în Dimineața dintâi,
sunt umbra mironosiței.

Tresar
și piatra se dă la o parte...
„Grădinarule,

spune-mi degrabă
unde L-ați pus?”
„Marie!”
„Rabuni!”

...Și-au înflorit toți pomii din Grădină!

Altarul de sub singurul cer

O vreme
cât copilăria
mânerul porții primea soarele
iar bunicul își scotea pălăria
vorbind cu ochii de cer

În palma lui își făceau cuib povești din război
iar în urma de glonț răsărea o stea
medalie săpată în carne

Acum
în timpul tors din fuiorul alb de zile
un lacăt ruginit adăpostește aducerile-aminte
și ierburi amare de singurătate

Pe unicul altar
Scriptura tace cu file neîntoarse
Fereastra nu se mai deschide spre fântână
În rama ei tresar
același cireș
și o toamnă târzie

Cine îmi va aminti viitorul?

Se dărâmă și ultimul zid

pașii mei
sunt un acum incert
pe nisipuri umede
umbre mișcătoare
amăgesc trecerea timpului
pumnii sunt plini

de zei sfârâmați

caut o temelie
cărămida pe care
se mai poate scrie
o amintire șagalnică
un vis
genunchii tac
scormonesc trecuturi
și depărtări
pe urmele morganei

zadarnic mai construiesc
arcade și ferestre spre cer
castelul meu de liniște
e fără adresă

Amurgul deschide o fereastră înlăuntru

gândul amar
rozător perfid strecurat sub piele
se lăfăie dureros
undeva în partea dreaptă
inima își pierde rațiunea iubirii
într-o încăierare de idei
și de orgolii

Îmi simt picioarele încălțate
cu bocancii altuia
iar mâinile fluturând eșarfe albe
din craterul de neputințe

cu o ultimă zvâcnire
mă decojesc de măști
până la simplitatea primului plâns
pe cărămida crudă
se rescrie același amurg

predestinată durerii
învăț să cânt
privighetoare oarbă

în colivia de iertări fără număr

Destin neînțeleș

În colțul prăfuit de somnolențe
un pian dezacordat
dă semne grave de singurătate
pe portativul timpului
agăț doimi de clipe
și pauze întregi cât să înghit în sec
de pofta unei promenade
printre frunze mustind a ploi

presez pe tâmples ultima filă
cu poeme din locuințe lacustre
mai torn din cafea pe amarul
unui cub de zahăr
poate așa voi înțelege
de ce m-a născut toamna
sub nucul putred

Poem albastru

Nu mă mai plâng
că visele sunt uneori
reclame amăgitoare

așezate în vitrinele gândului
mă pierd
cu sufletul desculț
și gleznele amorțite de așteptări

Învață-mă
să nu-mi mai număr apusurile...
În răsărit pot înflori
a doua oară stânjenei
mai albaștri ca dojana Ta

Doar Tu știi să citești
în țesătura pernei

și-n palmele sărate
măsuri de doruri

Trimite-mi un om
să semene cu Tine

O ramură mai puțin

Dincoace de ușa unui destin ursuz
e un fel de sărbătoare
răsfăț de demult
cu o cană de lapte cald puțin ness
și pruncii ascunși printre noi
îmbrățișând un cub de fericire
nu știu cum să fac stop-cadru
o mostră de prezent
pentru viitorul de care mă tem
când vor tremura întoarcerile
ca luminile din noaptea învierii
vino mai aproape îți spun
apăsând o durere cu palma dreaptă
dar tu tragi perdelele
închizi soneria, telefonul
și pleci de partea cealaltă
a zidului
e prea târziu să-ți spun
adu-mi o creangă de măr
să înflorească de Crăciun

*Veronica Pavel
Lerner*

Mădălin George Cobuz

*“pictează-mi vorbele
în pagini
sculptează-mi visele
în gânduri”*

Tăcerea păsărilor

păsările din Canada
așteaptă venirea primăverii în tăcere
din liniștea lor pulsează
doriința mea
de-a le ruga din nou să cânte

pe sub copacii dezgoliți și gri
îmi port tristețea-n plină zi

păsările din Canada
nu știu poezia lui Prevert
ele n-ar intra în colivia
pe care le-aș desena-o
nici n-ar cânta

pe crengi o moarte se așterne
în brume reci zăpezi eterne

păsările din Canada
așteaptă venirea primăverii în tăcere
le strig sparg liniștea
știu că se va întoarce
cântul lor

le rog să-nceapă corul iară
printre arțari în plină vară

dar astăzi le întreb din frig și greu
doar în Canada iarnă e mereu?

Sonetul libertății

În lanț mă ții, dorită libertate
Iar eu, supusă, soarta mi-o decid:
Străbat fantasme, vis și flori pictate,
Fragmente de idei pe-un gând lucid.
Nu știu nici ochii să-i închid, nici gura,
N-am învățat destinul să-l înfrunt,
Și să nu pierd nici stima, dar nici ura

Jucat-am rolul unui laș mărunt
El și-a plimbat menirea pe planetă
Cerșind, din mers, statutul lui de sclav
În lumea poeziei, incompletă,
Din umbra versului timid, bolnav.

Când libertatea sare ca o minge
O flacăra, în versul meu, se stinge...

La pieptul tău aș depăna povești

La pieptul tău aș depăna povești
Și pradă ți-aș servi. O veșnicie
Nu i-ar ajunge inimii să știe
De ce, cu slova, timpul mi-l oprești

Când s-ar aprinde-n simțuri carne vie
M-aș arunca din bolțile cerești
Spre filele din cărți; trăiri firești
Ar deveni fiori de bucurie

Și-aș fi, citindu-ți, setea de cuvinte,
Puterea vocii, truda necesară,
Împreunând povestea mea din minte

Ce-a fermecat cărarea mea, odată,
Cu vorba-ți caldă, dar atât de rară.
Azi, clopotele-n timpuri stau să bată.

Un mâine de vorbe, de vise, de umbre

acopăr sunetul
ceasului
strigând:

taie-mi viața
în sferturi-felii
ca pe un măr

ascunde-mi luminile

de toate clipele
spală-mi rupturile
de toate zilele
pictează-mi vorbele
în pagini
sculptează-mi visele
în gânduri

iar când nevisatele
și nescrisele
de straie și lumini
se vor renaște

tu soarbe-mi
din merele sferturi-felii
ale vieții rămase
și lunecă-mi răcoarea lor
în trupul păstrat
pentru un mâine
de vorbe
de vise
de umbre

toamna noastră cea de toate zilele

e prima zi
când frunze verzi
sunt ruginii

și altele vor mai urma
ca păsările
undeva

e toamnă.

tu n-o ucide n-o zădărnici
cu ceru-nchis și cugetul flămând
ci vino-n jocul meu de vise când
să fug încerc sub aripile-i gri

în noaptea ce pe vremuri fost-a zi
de fantezii-himere nu fugi
doar umple-ți cu imagini al tău gând

sunt vieți ce de o vreme nu mai cresc
nu mai privi la jarul lor: e stins
când toamna poartă-angoasele-n livresc

arcușul ei lejer pe-o coardă-ntins
ca un ecou va rezona firesc
fii iarăși tu puternic neînvins

E toamna noastră
galbenă
albastră

vorba-i durere cugetarea sumbră
în toamna ce-o trăiesc discret din umbră

ca și când...

- tatălui meu-

atinge-mi versul ca și când
ai mângâia prin pomi un nor
culege-mi vorbele pe rând
tu cel de astăzi cititor

deschide-mi cartea ca și când
din fila ei luminează-ar fi
și tremur lung cum e-al meu gând
către părinți dinspre copii

îi revedeam ieri ca și când
ar fi trăit și azi mereu
cu păr albit cu trup plâpând
și-ncovoiat cu pasul greu

dar eu le scriu azi ca și când
ei ar fi veșnici lângă lac
în umbra frunzelor căzând
și-a păsărilor care tac

trei umbre

iarna noastră cea de toate zilele
mă trezesc trăiesc mă culc
iarna păsărilor copaci goi iarna respirației mele reci

e timpul umbra mea ovală
ca mantia morții care ține
cu forța ce-mi trimite-n vine
infinitatea mea astrală

cerul nu trăiește iarna
nici timpul nici clopotele
respirația celor plecați

a doua umbră e cuvântul
el se topește în tăcere
la orizontul unde piere
comunicarea cu pământul

iarna tăcerii de nicăieri de oriunde
iarna cortină peste canada albă
nemuritoare iarnă mută

a treia umbră e iubirea
lumina ce reflectă-n mare
ca becul unor felinare
prin întuneric nemurirea

iarna de primavară zile lungi frig
oglină fără culori
brândușe lumină

mi-e fiecare umbră-n parte
un clopot ce continuu sună
cântarea care împreună
trăire naștere și moarte

iarna noastră cea de toate zilele
păsări frunze imagine
iarnă de aprilie ascultă-mi ruga du-te

Iuliana Linte

Ana Burduja

*“frunzișul veșted-
în doina fluierului
seva fagului”*

Haiku

zid de cetate-
iedera înflorită
blând învingător

un armistițiu-
iedera înflorită
printre albine

Pseudohaiku

o familie-
matcă, albine, trântori,
mierea zilelor

anii cei tineri-
cai sălbatici pe plajă
în zori de vară

nimeni în casă-
bunicii în icoane
retrași cumiști

Haiku

ploaie de vară-
peste ulciorul crăpat
lacrimi de olar

ploaie de vară-
în ibricul de cafea
lacrimi de bătrân

pescari la pândă-
în năvodul din mare
stea căzătoare

printre ruine-

o mână de păpușă
copil cu bonsai

liniște și frig-
sub lună plâns de copil
dinspre ruine

flurier de argint-
printre frunze arămii
melc fără casă

Haiku

frunzișul veșted-
în doina fluierului
seva fagului

țipăt de cocor-
rătăcind după vreascuri
singur copilul

cocor vlăguit-
printre vreascuri aprinse
un kimono alb

nimeni în cerdac-
în loc de felinare
dovleci și gutui

doar o gutuie-
printre razele lunii
cină de bătrâni

crizantemelor
printre ruine străjeri-
luna și buha

Haiku

primii fulgi de nea-
pe noroiul uliței

strai de împărat

bătrân prin omăt-
până la schitul din deal
bocanci tot mai grei

templul părăsit-
doar lupi și în zăpadă
urme de bocanci

noaptea peste deal-
Centura lui Orion
în coarne de cerb

corb în zăpadă-
în troian lângă cruce
bătrânul singur

Mihaela Meravei

Bianca Budău

*“iubesc și tac
tac și privesc
privesc și râd
pentru prima oară
sunt number one
al propriei vieți”*

ars poetica lirei (lirei21)

de țăr murile minții
mi se lovesc lichide cuvintele
idei amalgamate
străbat prin sinapse
creierul încins

prin noaptea de humă
literele oarbe
plimbă visele fără sens
fiorul vorbelor îmi dezmoștește
sufletul

dorul deschide ochii
trezită speranță
a iubirii de artă
învie degetele
când ating lira
cu muzicalitate
se naște un poem

încredere

când m-am rătăcit în miez de viață
pipăind prin pădurea simțurilor
fără să mai văd poteca

ți-ai presărat grijile
pe liniile palmelor
să-mi lumineze drumul

apoi ai lipit afișe cu noi
pe copaci și pe case
în piață și autobuze
la spital și poliție

acum
cu nasul turtit de fereastră

aștepți
întorcerea fericirii

anunț

de ieri
s-a oprit
furnizarea sentimentelor
la robinet
agentul de încălzire
prin cuvinte
ne-a redus
la tăcere
eliberăm energie
zâmbindu-ne
cu program

orarul cantinei
nu este afectat
servim ofuri
în regim
nonstop

cra cra
un corb
scapă din cioc
facturile restante
semnate
de o criză
sentimentală

renașterea

mă trezesc din hibernare
când aud ghioceii
cum despică zăpada
cruda primăvară
își întinde pelerina
peste crâng

respir verdele

și deschid o nouă fereastră
în inimă
să-mi pătrundă soarele
înmugurire

instinctiv

adulmeci
prin stufărișul pleoapelor
trup de felină
femeie
senzații
explodează
în flashuri
de fantezie masculină
departe aproape
îmbrăcată dezbrăcată
în alb în roșu
imprevizibil
îi dai roată
de trei ori
ca unei biserici
într-o noapte sfântă
arzând ca o lumânare

banco

(...)te găsesc
în cazinoul timpului
așezat la masa cu destinul
scotocești buzunarele din suflet
hotărât să câștigi
potul cel mare
mizezi toate speranțele
pe 13 roșu
crupierul implacabil
strânge jetoanele
și face jocul
viața se-nvârte
nu respiri nu clipești
doar te rogi

firului de trifoi
numărându-i petalele
ruleta se oprește

șoimul

te prinzi cu ghearele
de aripile metalice
îți ascuți ciocul
în asperitățile gândurilor ancestrale
experiențe prea timpurii
au răsădit câteva pene
armură de argint
a spiritului
rupt din Horus

în ochi ți se reflectă
raze de foc
ager
scrutezi pământul
simți dinții de fier
sfredelindu-i măruntaiele
auzi ecoul șpanurilor oxidate
cum sfârâie în râuri de brumă
sub acoperișul laminat
vântul dorului de zbor adie
cu miros de libertate
pleșuvă
pasăre de oțel
eliberezi un țipăt sfâșietor
în văzduh

infini

cu vârful degetelor
abia crescute
dintr-o celulă stem
iei pulsul vieții
radiezi necondiționat
iubire fără sfârșit
când îmi atingi sufletul

mă întreb
este miracol
să trăiesc în mine cu tine?

mai bine îți spun copil

speranță

suntem vecinătățile aceluiași timp
îl comprimăm
tu din stânga
eu din dreapta
alungirea lui
ne apropie ochii minții
rupem viața în bucăți
pe care le împărțim frățește
încercăm să ne potolim foamea
de cunoaștere și adevăr
ne zvârcolim
prin așteptări fără răspuns
într-un ocean de aer
o pasăre ibis
adună apusul
pentru a-l dărui răsăritului
într-o zi

închisoare

nu-mi pune cătușe
din tăceri impotente
asamblate la vreme
de restriște

știi că sunt captivă
în buncărul minții tale
iradiată de gânduri
cu efect halucinant
ți-am făcut declarații
fără număr
când am secat cuvintele
mi-am asumat

riscul semnării
actul prenupțial

eco iubire de Crăciun

pe străzi intortocheate
trece greoi
mașina de salubritate
din pubele verzi
galbene și albastre
reciclez la sfârșit de an
rămășițe

cu prima de sărbători
cumpăr decorațiuni
nepoluante
pentru casa sufletului
împodobim bradul
cu vise din zahăr candel
luminăm
doruri și speranțe
ningem sentimente
în albul lor
focul mistuie rumegușul tristeților
colindul cristalin al copiilor
îl precede pe Moș Crăciun
în dar
eco iubirea

Rodul zăpezii

încă nu ninge
doar surâde

păcălită așteptarea
se îndoiește
printre picături lipicioase
fulgi de speranță
casează dorul
în vânt
pendulez lovită de gânduri

îmi agăț sufletul
de axul fluorescent
drumul alunecos
pare nesfârșit la întoarcere
când ajung acasă
se schimbă decorul

din doi bulgări de iubire
modelăm un om
pe care îl numim

Garantat 15 ani

montez și demontez emoții
arunc până la urmă
șuruburile la fier vechi
sigur mi-am greșit meseria
când merg cu tata la spital
mă simt acasă

de viață bună
i s-au îngroșat arterele

doctorul aventurier
a fixat în inima-i bătrână
două stenturi
să circule libere sentimentele
pe autostrăzi

oftează pudic din priviri
când îi duc plosca
îmi sărută mâinile

anul acesta întâlnindu-l pe Moș Crăciun
îl întreabă hâtru
hei...tizule, câți ani mai am de trăit?

din adâncuri

privesc și tac
țin minte bucuria fructelor

împrăștiate în iarbă
porumbeii îmi unduiesc
umbra alungită

râd și iubesc
surprinsă de vârtoare
las barca în voia valurilor
doar cerbii aud sufletul
când plutește
din împărăția lumii șterg
clipele de singurătate

iubesc și tac
tac și privesc
privesc și râd
pentru prima oară
sunt number one
al propriei vieți

antivirus

m-am infectat
cu virusul durerii
când am fost concepută
din trei pătrimi femeie
însumată cu un sfert bărbat

intru din casă în casă
în căutarea antidotului
agonizez

într-un târziu
reuşesc
îmi vindec maladia
prin iubire

ca să o iubesc pe ea
(o ea)

care mi-a schimbat viața
modul de a fi și a gândi

am început să mă cunosc
cu ochii aprinși
mi-am coborât sinele
granit șlefuit de ani
când mă treceau

(am înțeles)

că obsesia mea pentru cuvinte
nu este răsplata unui talent cultivat
ci decizia supremă a unui har
primit în suferința nașterii

(am descoperit)

că nu mă secondează perseverența
atribut doar al obârșiei feminine
nici virtutea ca unică podoabă
cumpărată prin troc
în târgul Genezei
și nici dragostea ca sentiment
simțit numai de mamă
ci mai degrabă
o formă de conștientizare
a micimii ființei umane
bob de nisip într-o mare sahariană

(când am dăruit)

ultimul sâmbure din migdal
sigură că forța invincibilă
prin care evoluăm
este iubirea pură
am găsit în liniște

(poezia)

o iubesc pe ea
pereche a sufletului meu

Andrei Măjeri

Andreea Culbece

*“Trăiam în meduza mea
mi-era bine
mâncam din pereți
cumințenie
beam apă cu sare
sărutam în ritm de tango”*

Dumnezeu nu avea cămașă

a cerut un briceag zâmbind curios
am tăcut amândoi
de parcă nu existaseră niciodată cuvinte
s-a așezat în fața mea avea mâinile curate
ca un bătrân rabin legat în haine creștinești
ochii licăreau aparte suspinau continuu
căscam îngrozitor simulând plictiseala
credeam că numai diavolul ne tulbură melosul
miroseam tot mai mult a căutare
dumnezeu era singur și rănit
mă legase prin nu știu ce nod
o prea lungă tăcere pentru un idiot ca mine
m-a întrebat atunci ce e baltagul
și cine l-a ucis pe Nechifor Lipan
eram mut la atâta frumusețe suplă
s-a plâns de copiii răi
lanurilor pline cu floarea soarelui
eu le vedeam înmiite în ochii săi verzi
a promis că mă va lega cu frânghii de subraț
când voi cădea le va trage spre cer
a plecat tăindu-și mărul
cu degetul mare în locul briceagului

noaptea l-am corectat numele
în toate manualele de religie
punându-l la rang de majusculă

La moartea mea vor rade coamele a 100 de cai

Au râs caii cu poftă
la nașterea mea
li s-au ras coamele
n-au înțeles nimic
răzbunarea și cutumele
sunt otova pentru rasa lor
nu le venise încă vremea
unui asemenea omagiu
oamenii își aduseseră
acolo jumătățile mototolite

cu gând de coagulare

s-au păcălit mulți
 viața se prefăcea pentru
 noul născut într-un borcan
 ceremonios copilul dornic de miere
 a intrat până la genunchi
 pe urmă până la buric și
 în cele din urmă și-a băgat
 capul diform
 n-a știut ce-i ziua
 prânzul sau noaptea
 a dat zile lungi cu capul de
 rărunchii verzui ai lumii
 credea umanitatea în micimea ei
 că are ulcer și va muri
 avea doar lene
 umflată de E-uri

s-a dat ordin să vină caii
 care mai demult
 alergau ttrraa ttrraa trraa tra
 câte 4 câte 9 câte 7
 să deschidă capacul
 ros deja pe la colțuri

a venit cel căruia i se zicea Dante
 șchiopătând de la cioburi
 mugea să i se scoată coronița de aur
 urla din unicul plămân
 încă neafectat de lacrimi
 știi s-o scoți?
 scoate-mi-o!

și m-au purtat pe aripi de încredere
 ca geniul ieșit din lampă
 cu mâini de copil

6-4 ca la teatru

Așezat în fața vieții

la cea mai dezacordată harpă
îndrăznesc să risc
se întâmplă uneori să adorm cu capul
pe piepturile spectatorilor
le șterg dunele de lacrimi
cu urechea stângă
cea mai ridicolă din corp
izbesc fruntea de trunchierile firii
când ridic mâna
eu regizorul-bâlbâit
mă trăiește mușcătorul de lumi
așa cum n-am avut curajul ieri
la fel ca vițelul care învață
să meargă în cruce de căzături
în jurul vacii
jocurile îmi capătă sens
momite sub intuiția scormonitoare
a celui aplaudat
iar eu mă confund
cu ropotul bățăilor de palme
undeva acolo unde numai cortina
mă vede plângând

Nu te ambala niciodată într-o meduză

Trăiam în meduza mea
mi-era bine
mâncam din pereți
cumințenie
beam apă cu sare
sărutam în ritm de tango
vlăjganii
care ne-ncolțeau uneori
pe timp de furtună
îngerul meu
le reteza apro-po-urile
dădea nervos din aripi de plastic
și ridica în jurul nostru
nori de făină
de grâu

ispititorii
ne-ajung și azi din urmă
mângâind geamurile
cu ochii altei meduze
”Luca nu te-ambala
we come in peace”

păzitoarea mea
devine roșiatică imediat
le sexualizează religia
trage clopotele ancestrale
strigându-le

”ba pe mă-ta”

Laconophilia

Începe să arunci cu flori în greci
iubite Darius cel Mare
lovește-i să le sune ditirambu-n cap
și mă-ta și tac’tu vor ridica
mormintele s-aplaude
nu-l fă pe fi’tu să biciuiască marea
când valul rezistă greu bătaii
și se excită peste măsură
cu îndrăzneala mare
și pasul hrăpăreț
să vezi prin ochiul tău de tinichea
cum se vor ridica
coloanele dorice și ionice
dând din nasurile lor carne
o să te scuipe în meclă
pocitanio cu lanțuri coclite

îți vei încerca vrăjeala
și cu cele corintice
având reputație de ușuratice
dac-aș fi grec
ți-aș pune o pernă sub fund
în amfiteatrul de la Dodona
și te-aș obliga să vezi toate

tragediile scrise vreodată
aș da cu tine de pământ
în culisele desfrâului
unde o haită de bacante
s-ar apleca către mândria
de covor persan
și-ar sfâșia-o cu urechile

te-ar lua Euripide de subraț
la o plimbare în asfințit
sub vreun măslin obraznic
să vezi cum mai stă treaba
cu bărbăția grecilor

Nearer, my God, to thee !

dac-aș avea un punct central
mai la stânga de suflet
într-o joi,
ar trece prin el autobuze autostrăzi
benzi desenate și plăci tectonice

dac-aș putea să-l cos pe Dumnezeu
prin mine l-aș însăila sâmbăta forțat
să simt fiecare particulă revoltată
m-aș împărți în mii de tălpi putrezite
încă neculese încă neînțelese

dacă aș fi atât de prost
să nu fac diferența între mine și mine
m-aș bate la infinit
cu paletele de tenis rupte
ale Tatălui meu

când mă doare burta foarte rău
beau dumnezei pe bandă

Vezi, Doamne...deicid

Fiecare vers e vinovat de nefericirea altuia

în partea stângă a creierul sunt doamne
cu dreapta îl văd pe Doamne-Doamne

biblioteca mea mitropolitană și metropolitană
e catedrala mântuirii poezilor
în câțiva ani vor putea trece peste noi
ca turiștii la Westminster Abbey
peste Chaucer Dickens sau Kipling

rafturile mele în construcție
nu încălzesc cărți potrivite
și nici nu caută
sincreticele
revoltătoarele
sau alungatele

le îmbrățișez pe toate
călduros
pregătit pentru deicid
ascunzând la spate
toporul
care va decima versurile
în plin somn creator

am auzit și eu,
sunt un scârbos, domnule

Vorbește-le despre cangurii albaștri

mi s-a zis
în somn că sunt un domn
maharamăjeri raj taj micul maj
și ca orice vis
ăsta poate căpăta o sumedenie
de interpretări hollywoodiene
faste sau fastuoase
de parcă m-aș fi născut
în vârful unui palmier
cu un palmares impresionant
acolo suspect de insolație am zărit-o
gagica era verde acoperită de frunze

paradisiale în jurul gleznelor
nu-nțelegeam
mă obseda
de ce și le acoperea
și nu sânii âniei nii ii i
eram mai înalt cu vreo milă
subțirel și deștept
femeia totuși păstra frumusețea
într-un pachet de biscuiți

în tăcerea luminii
m-am spovedit
gleznelor

Ataraxie

uită tot
ca și cum ar fi prima pagină goală
pe care o vezi Luca
uită ce-ai scris pân-acum
n-ai învățat niciodată să mergi
gălușcă necoaptă
șterge din minte impresiile despre vorbire
atingeri religie sau familie
dă cu piciorul la cei 7 ani de-acasă
luptă cu inerția
ești prea pasiv la durerea lumii
și nu-nțelegi nimic

fă asta și va ploua la tine pe verandă
cu revelații postmoderne

salvează tot Luca
mânjește cu amprente tale
orice apuci când ți-e greu imposibil de greu
notează prin agende
tâmpenii absolute ineptii
ideile-s mai rapide decât gheparzii
știi asta copile?
păstrează în cutii de chibrituri
praful șters la curățenia de primăvară

sforțează-te să-ți amintești
cum stă treaba cu alchenele
sau sindromul Turette
bate în piept până vei recunoaște
adrenalina

fă asta și toate mamele te vor înfia
pentru dotarea ta atrăgătoare de femei

și Doamne ferește
de doamne-n ferestre

Les raboteurs de parquet

mă excit la patetism
îl proptesc de umerii goi
caut noi moduri ale verbelor
vechi vertebre din coloană
am aceeași mască aurie
ca Agamemnon
reușesc mereu să-i vând
idioțeniile firesc
modernitatea își îndreaptă fața
spre josnicul vândut pe tarabe
în borcane de trei litri
doi litri
un litru
juma' de litru

copiii visului
au lăsat arta roasă de șobolani
făcând din ei niște zei
care-o sfințesc
în vibrația
unei epifanii a ciumei

nu-mi place să citesc poezie
în Macondo-ul meu
pe care-l răstorn
zilnic într-un domino
al sincerității

citindu-vă
iubindu-vă
mințindu-vă
cred cu nerușinare
într-un catharsis al penibilului

Abajur

dragostea nu se citește în palme
azi cu durere vă zic
ea mușcă din prefixele vârstelor
numerele au încetat să mai fie simboluri
banii părinților merg încolonați
spre drogurile celor nepătați de vers

peste câțiva ani va dispărea
din dicționar cuvântul împreună
ne vom șterge atunci la ochii celorlalți
cu rușinea înstrăinării
frecându-ne cu insistență
de pereții scorojiți și umezi
ai unei lumi absente

îmi imaginez în fiecare joi
când îmi beau ceaiul
cum o fetiță în rochie albastră
merge rapid cu bicicleta
pe marginea unei prăpăstii
pământul se zguduie sub
oamenii fără brațe

Lucian Mănăilescu

*“Acum m-aș zbura într-un copac,
aș înfrunzi într-o pasăre,
m-aș înzăpezi în ochii tăi mari
și strigători la cer, necuvântato...”*

Ziua de naștere

E ziua mea de naștere
și încă nu m-am născut!
Cineva dansează
în semiobscuritate
printre mobile vechi și iluzii
după serenissima melodie a ploii,
altcineva povestește
cum și-a cheltuit viața
prin bodegile
melancoliei mahmure,
altcineva visează foșnetul
de mătase al nopții...

E ziua mea de naștere
și de aceea vă spun:
Ascultați ce melodioase
bătăi de aripi se aud
între umerii delicați ai morții!

E-mail

Acum, când aproape te-am uitat,
cum uită pietrele care rămân trecerea apei,
cred că nu mai contează prea mult
pe care țărni stau, visându-te.
Oricum, e bine să ai amintiri...

o să dezvolt sentimentul ăsta
și ți-l trimit prin e-mail;
dacă nu mâine luni,
dacă nu din viața asta din alta...

Draga mea dragă,
fii atentă când treci Atlanticul
și strada, pentru că și pe acolo
se circulă fără milă
și mai ales nu-ți face griji:
mi-a rămas destulă singurătate

ca să te pot iubi
până la celălalt capăt al lumii.

Vinovăție

Precum cățelul acela prost
și vinovat de singurătate,
mă prefac și eu, sincer și duios.

Dar o să-ți rod baretele de la sandale,
o să-ți desfigurez mobila
albastră, o să-mi înfig colții
în luciul fericiri, lăsând totul vrașițe...

Jurnal

Nu e decât un țărnam cu întâmplări eșuate...

Mi-e atât de dor de tine încât
furtuna stârnită în larg asurzeste
cele mai frumoase cuvinte.

Ai plecat de pe insulă,
dar eu tot mai descifrez
urmele pașilor tăi
care se pierd în mare...

În timp ce scriu
cu hieroglifice, pe nisip,
manuscrisul apocrif al fericirii.

Zăpadă spulberată

Mai știi, iubita mea, să-mi fii mireasmă,
cum eu îți sunt de-a pururi ție ram?
Mai știi zăpezile de flori și fluturi
pe care eu ți le ningeam la geam?

Mai știi să-mi spui, cum îmi spuneai odată,
când nu aveam din lume alte vești,

că eu îți sunt zăpada spulberată
de viscolul cu care mă iubești?!

Fără să știu

Ca într-o cazemată de sentimente,
fără să știu pe cine ucid,
fără să știu de cine mi-e frică,
ți-am spus cu sângele rece
al eroilor dintotdeauna:
„Te iubesc!”

Câinele ploii

Târând după mine, prin seară, câinele jilav al ploii,
trec prin visele mele ale tale ale nimicului risipit.

O lună oarbă developează amintirile altui timp
pe care l-am numit dragoste...

Nu mai sunt miracole decât în zborul păsărilor,
nu mai există întoarceri nici toamne, numai umbra
câinelui, prelungă, gata să sară la beregata singurății.

Cuvintele Soției mele

Nu am alte cuvinte, numai pe acestea
tocite de lacrimi, numai pe acestea
neajutorate și mușcate de semne,
numai pe acestea întâmplătoare și singure,
numai pe acestea oarbe, pipăind sunetele,
numai pe acestea îndoielnice, învinse,
reduse la tăcere...

Sămânța lor, cea adevărată, am pierdut-o în cer,
acum cultiv greieri pe câmp
și mă dau în scrânciobul mutului...

aș înfrunzi într-o pasăre,
m-aș înzăpezi în ochii tăi mari
și strigători la cer, necuvântato...

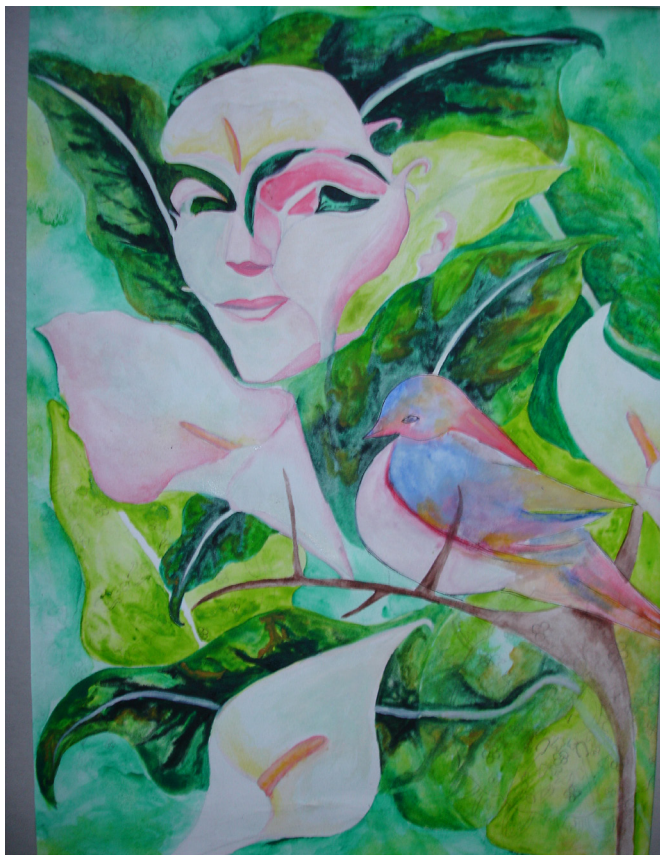
Cum se spune: „Te iubesc!”
în limba noastră moartă?
Oare cum se mai spune?

Ultima poezie

Ei, bine, iubiților,
albaștrilor, imprevizibililor,
eu nu mai scriu poezie!
M-am hotărât s-o trăiesc,
să mă aștern în ștreang de dorul ei,
și să-i măsoar, ca o pendulă, secundele,
știind că azi s-au mâine
un meteorit întâmplător
va spulbera numele
și prenumele celebrității,
lăsându-mă orb, ca pe Homer...

Această poezie e ultima,
am îndreptat-o spre tâmplă
și mă pregătesc
să apăs pe trăgaci!

Sorin Micuțiu

Luiza Raluca Blaj

*“cu ochii împăienjeniți
mă scurg prin timp
în hăul neputinței
cascadă
cuvintele
se topesc
dâre de ceață
năpădindu-le”*

Trubadur

printre dune de gânduri
caut drumul spre tine
rătăcit sub stele
am furat sărutul

prin vene de lut
inima toarnă vin roșu
din nou
rumen în obraz

se cuibăresc în brațe
visele rebele
azi nu las urme pe nisip

Ascult liturghia primăverii

înmuguresc tăcut
sub greutatea singurătății
florile de măr
pătrund adânc în suflet
pe covorul ierbii
odihnesc
bătând la porți de cer
un vis ștrengar
caut

într-un mod egoist
nostalgia copilăriei
să-mi gânduresc cuvintele
sub privirile mamei
înnod anii
pun la dospit
amintirile alb-negru
în Duminica Învierii
le voi regăsi
liturghisind
poemul
neterminat aici

Sunt aici

cu inima strânsă
trec poteci uitate
mă revăd prunc
mirosind a fân proaspăt

în albastrul fără țărni
zâmbetul
ți-era zvon de val
lacrimile mă ascund
ultimă floare
de noiembrie

urzesc spărturi
zeci de amintiri
în pânza timpului
privirea-ți s-a prins

mamă
cât de aproape ești

În nopțile reci

anii fulgerați de lună
muguri verzi
pe ramurile vieții
zilele
capătă aripi
insipide trec
ceasurile
unul câte unul
o ceață deasă
așterne peste suflet
un somn vinovat
fire de coșmar
îmi leagă visele
guri de iad
se deschid
odată cu cerul
râuri de întrebări

taie albie
în mine

adâncul inimii
dezgropă sămânța
încă vie
credința rodește primăveri

Follow your heart

captiv
năvoadelor de cuvinte
deleg inima
să aștearnă pe buze
taina zilelor
și a nopților albe

îmbătat
de parfumul tău
cerul cade
peste umerii goi
mantie
cu fire toarse
din constelația Lyra

ascult
unduirea spicelor
fiecare clipă
rodește
un da așteptat
te frâng
pâine caldă
în pragul Porții Sărutului

În adâncuri lumina

cu ochii împăienjeniți
mă scurg prin timp
în hăul neputinței
cascadă
cuvintele

se topesc
dâre de ceață
năpădindu-le

spre zori
din jarul
mocnit în amurg
inima
pecetluiește
vatra iubirii

ascult
una câte una
rădăcinile cresc
sfidând orice rană
gândurile
se ramifică
sub tăvălugul lor
primul fruct

Cu săgețile în tolbă ...

singur
constrâns de cochilia
unui fals destin
iau puteri din mine
și libertăți ca aripile
albatrosului reînviat
ating în zbor
seninul din oameni
binefacerile vieții
peste măsura credinței
fericirea și bogăția altora
sunt o ușoară hipnoză

născut sub semnul focului
la umbra lui jupiter
aștept să fiu cucerit
în fiecare zi
de aceeași iubire

Născut săgetător .

la braț cu timp
am pornit la drum
într-o zi
de noiembrie
răsfățat al sorții
nu sunt
să fiu altfel
am renunțat
rătăcesc agale
pe cărările inimii
umbrele anilor
mă însoțesc
și zâmbetul
din privirea mamei
de dincolo de stele

dau buzz vieții
îmi place să trăiesc
online

Resimțind acut vremelnicia

se-nclină
cumpăna toamnei
peste firavele noastre bucurii

octombrie
se furișează viclean
pe lângă noi
s-a sfârșit demult secerișul
cu incertitudinea prețului la pâine
„reformele”
ne-au lăsat cămărilor goale
inventarul nădejilor noastre
s-a terminat înainte de a începe
vremurile de cumpănă
așază peste noi
năvod de griji
suntem prizonieri

la cumpăna vremii

O seară mai săracă în cuvinte

N-am cuvinte
în fața morții
sunt fir de iarbă
trestie frântă-n vânt.

Se-nalță spre Soare
suflet alb...
adieri de clopote
în urmă
inimă cuibărită-n dor.

Ninge tot mai alb
și mai des
viscol straniu
cu fulgi grei
dinspre pământ...

Mă întreb
cu îndoială
dojenit de gânduri

Doamne,
departe-i dimineața
când voi ninge-n sus?

*Raluca Leontina
Neagu*

Raluca Andrei

*“uite
soarele meu poate fi un zmeu pot să îl strâng
nu-mi e teamă că voi aluneca pe un drum înșelător de ușor
în fond asta înseamnă să trăiești”*

Poveste cu ochelari pe nas

am găsit poezia închisă într-o inimă veche aruncată în ocean ca o comoară
o știam pe de rost era parte din mine nici nu a trebuit să-i văd versurile pulsatile
cuvintele erau grămăjoare de nisip îți puteau intra printre gene și atât
nu ești ușor de impresionat valurile sufletului tău nu pot fi conduse
de-asta am fugit la cerul acela de apă și am căutat liniștea ta în brațele lui.

când am găsit poezia plină de corali și alge m-am bucurat ca un copil
aveam încă scoici agățate de păr și o meduză pe care o subestimam
îmi pișcase degetul dar nu mai conta puteam strânge luna într-o fotografie
alergam norii și multe alte năzbâtii din astea pentru că aflasem
iubirea încapă într-o poezie și mai presus de toate
fericirea ne transformă-n păsări.

asa am devenit poetă
dragii bunicii.

Poveste de adormit remușcări

în cartierul meu
blocurile apar din pământ în locul copacilor
la ferestre stau strânși mii de ochi gata să treacă prin tine
ca printr-o umbră
îi simți cum îți desfac pe rând coastele

să ajungă pasărea care bate cu ciocul în sufletul tău.
nu mai sunt oameni aici
doar contururi diforme și o noapte purtată pe umeri

străzile încurcate
oferă vacanțe spre nicăieri
plătim și bani pentru asta suntem bogați
aici în cartierul meu umbrele vând viața pe tarabe.

la miezul nopții ieșim din cutii și-i judecăm pe ceilalți
atunci ne hrănim ne împlinim devenim cât luna
cartierul răsună de țipete suntem fericiți
moartea nu ne mai oferă surprize
doar tace și zâmbetul ei plutește
ca un somnifer

obosim
timpul se odihnește pe-un trotuar
dormidormidormi
biet anonim
criminal.

și dragostea ieșea din el ca un alt suflet

iubita mea pentru tine voi ucide toamna
nu vei mai putea să plangi așa
sunt cel mai bun iluzionist

îți desprind inima și o fac să dispară
tocmai în buzunarul meu
voilà deja te-ai schimbat
uite cum îți tremură gleznela
parcă-s aripi de fluture.

dragostea e un șir de eșarfe colorate
o magie superbă sau un truc ieftin
mergi pe frânghie draga mea îți sprijin brațele
sunt echilibrul.

oprește-te
privește hăul acum ești cu mine
dar jos
nimic nu este ceea ce pare
acolo suntem noi cei care acoperim
iubirea cu urlete noi cei care
strangulăm cuvinte
noi
oamenii de hârtie

închide ochii
ești în labirintul meu.

au apus copacii

stau strânși unul în celălalt de parcă ar presimți o iarnă
de parcă singuratea s-ar hrăni cu rădăcini

multe crengi foarte multe
se apleacă și-mi mângâie obrazii
liniștea poartă pe umeri tot felul de zvonuri
despre noaptea care a prins luna în colivie
copacii tremură trunchiurile lor mă strivesc uneori țipă
ca păsările.

taci taci odată tu inimă de om

norii aruncă frică peste noi
cineva îmi oferă un braț lemnos altcineva îmi lovește gleznele
în grabă ne amestecăm sufletele
pierdute prin vizuini.

de atunci
au trecut poate ani nu știu exact
doar simt câteodată un gol de mărimea unui glonț
și în trupul meu e o tăcere
ciudată
care mă înspăimântă.

lumea de heliu. desprindere.

eram copil și lumea mi se părea un castel din cuburi
puneam în fiecare zi un vis de plastilină peste
oamenii îmi mângâiau creștetul
chiar aveau bomboane și zmeie la spate
tata mi-a dat un balon alb mirosind a iarbă
pe care îmi desenam fețe de prieteni
încrunțați veseli sau posaci siamezi captivi
în universul născocit din plămâinii mei.

când plângeau deveneam o mamă le îngropam chipurile
într-o îmbrățișare încurcată de om mare
totul curgea firesc zilele mi se împleteau în păr
noptile nu scriam poezii.ascultam.
dacă inimile lor micuțe se opreau de teama întunericului?

am mers ani printre cuburi îmi legasem prietenii cu o sfoară
de un deget

nimeni nu trebuia să se simtă singur în lumea noastră de heliu

nici măcar eu.

până când cineva de pe stradă mi-a strigat că timpul jocului a trecut și am rămas în urmă sunt aproape nebună dacă mai cred în prieteni desenați de carioci sunt mare o să îl ajung pe Dumnezeu în curând ce tot legeni balonul ăla fetițo ce tot cânti acolo și de ce te smiorcăi. stai.

nu auzi cum viața te cheamă
atât de atragătoare
atât de înșelătoare
crești.crești odată.

nothing's gonna change my world

lasă-mă
te rog lasă-mă să prind firul putred al vieții
chiar dacă o să îmi cadă toți norii în creștet
demult nu-mi mai pasă de ploaia oamenilor
mama
sunt dezgolită în fața lor sunt la fel ca ei
probabil voi avea un picior într-o prăpastie
sau poate voi paria pe un vis și voi pierde mama
voi fuma fericirea
și-mi voi acoperi degetele cu scrum

uite
soarele meu poate fi un zmeu pot să îl strâng
nu-mi e teamă că voi aluneca pe un drum înșelător de ușor
în fond asta înseamnă să trăiești
ascultă
inima mea este un pitic hiperactiv face tumbe mama
iubesc lucruri imposibile
mă încăpățânez să cred că oamenii zâmbesc în spatele încruntării
că va veni o toamnă frumoasă frunzele vor cădea ca stelele
și
în mijlocul lor
sunt eu cea de acum suficient de nebună să lupt
într-o lume în care toți
cad în genunchi.

prinsă în joben

am întâlnit poezia în vis
când încă nu mă născusem
pluteam în acea plictiseală generală
aerul se colora violet
nu exista frigul chiar aveam o casă
pentru inima mea
eram la fel de curioasă ca o vulpe
și o bătaie scurtă de colibri mi-a amintit
că-s vie
oamenii mă așteptau cu brațele încrucișate

m-am născut dimineața
dar nu m-au sărbătorit ca pe-un poet
au spus că sunt doar un copil și țipătul meu a umplut prăpăstiile lumii
nu mai visam
învățam să îndes în versuri
bucăți de oameni fără săucid
dar vă rog nu mă închideți
într-o carte din aia groasă pe care nu o citește nimeni
de teamă că nu va reuși să o termine vreodată

paginile mele tot mai cred
că am văzut poezia cu ochii aceia de vulpe
tot mai cred că și ea m-a văzut ba chiar
mi-a făcut cu ochiul era fumoasă domnilor da
ca o noapte de vară.

să nu te mire

inima mea este un foc de tabără
oamenii se încălzesc mă locuiesc o vreme
pleacă și lasă ferestrele deschise
să ningă
să mă ningă până devin un cub de gheață
iarna se strecoară prin crăpături fulgii se așează pe răni ca un acid
cine a mai văzut un înger de zăpadă mai monstruos
tu mă privești din spatele zidului
pe care l-ai construit din toate cuvintele ce nu au apucat să se nască
ești mândru te-ai zidit și pe tine

fără să îți fie teamă fără să mai simți ceva
nu vezi cum
același drum se deschide din mine se lovește de copaci
apoi se întoarce umil ca un câine
noaptea pășește în vârful degetelor
ei nu îi este frig
are blana moale de pisică și sufletul meu se rotește ghem în ghearele ei

dimineața oamenii se uitau unii la ceilalți mirați
tocmai când se hotărâseră să dărâme casa aceea care încurca toate trenurile
cumva pământul a făcut asta în locul lor
mai rapid
mai eficient
ca un adevărat expert.

Mirela Orban

Raluca Andrei

*“Uiți că toamna
mi-a răscumpărat visele
de sub secundele troienite
de-atunci,
cu două gutui coapte
și-un freamăt sărut!”*

Poveste despre o altfel de primăvară

Mă roade primăvara asta,
oftează nedisimulat
chircită la umbra unei traiectorii elicoidale,
cu o bătătură nouă în talpa stângă
și oase măcinate.

De sus ochiul urmărea marioneta
cum pășea cadentat pe buza cercului.
Trecuse de atâtea ori prin toate constelațiile
cărând greutate egale pe talere,
negociate la sânge în fiecare doisprezecime.
Doar în timpul peștilor făcea popas.
O clipă destul de mare așternea bucuria de a fi femeie,
într-un strat gros,
peste teama de a fi altcineva.

Ascendentă,
spirala apropia cerul.
Știa.
Și acolo o vor ninge cireșii.

(dedicata mamei mele)

Printre imagini în sepia

vroia cu disperare să evadeze
din așternutul pe unde-i treceau
anotimpurile
ar fi acceptat orice condiții
chiar și pe cele impuse de
manipulatorii în alb

unii o ancorau prin tuburi
de lumea lor cu miros antinseptic
alții îi frământau trupul
precum brutarii aluatul moale
zâmbea
în curând o să dospească
până va deveni gogoșa uriașă

poate așa va atinge
mai repede cerul

cât dor îi era de
pâinea aburindă stinsă cu apa rece
din fântâna de la poartă

în primăvara cu miros de iarbă tânără
o strigase maica de afară
privește, copilă, au plesnit devreme cireșii
i se pierduse privirea atunci
prin marea de flori cărnose

așa își închipuia grădina
pe tavanul imaculat
exclusiv pentru ea se perindau
imagini în sepia

Nu mai treceau zile

nu crezuse în
senzația atemporală
dar lumina difuză din plafon
amesteca doisprezecimile

era miazănoapte când
zgomotele lumii amuțeau
își auzea inima clipocind dublu
metronom dereglat
al unei vieți
țintuite într-un punct

atunci îmbrăca pereții cu stele
grupa constelații
în forme numai de ea știute
și o lua la pas
pe propria cale lactee
purta rochia roșie și pantofii cu toc de zece
ca în ziua când ieșise învingătoare
din aula medicinistă
îmbujorată floare de cireș

stătea departe de ultimii astri
botezați Dolor
cum se apropia
din oglinda cu megafon
un chip descompus sâsâia răgușit adevărul
ecce mulier

Își dorea o zi fără acei călăreți blestemați

turnată în aceeași matriță
dimineața mijeste
prin retina proptită
pe imperfecțiunea din tavan
un fel de gaură neagră
pentru călătorii inconștiente
vecinătatea știută
o percepe rotindu-și privirea
singura mișcare fără suferință
în rest

invadatorii necunoscuți
mână armăsari în galop
peste trupul moale
înfigând sulite
tot mai ades

un zâmbet schimonosit
îngHITE geamătul
odată cu resemnarea
neîntrebată
trebuie să-l accepte și pe azi

oare acolo
or fi înfloriți cireșii?

Ai renunțat și tu

în adâncul tău s-au tulburat apele
fata mea, dar încă nu știi
te trădează privirea
vietate cuprinsă de teama instinctuală
când se apropie răul

în cearcăne stă veghea nopților cu
pleoape nituite de greabănul patului
unde mă petrec

cei care au trebuit să treacă
umpluseră locul de flori
fără crizanteme, vă rog
ți-am auzit șoapta
nu suntem la priveghi
am continuat gândul
încorsetat de neînțelesuri
aerul închis n-are secrete

ai rămas doar tu
ruptă-n două lumi
să umezești buzele pustiite
ascultând respirația secundelor
cum ticăie enervant
fărâme de speranțe cioplite-n insomnii
acasă
plăpânda floare de cireș
roagă alint la piept de mamă
cu palme-mpreunate sub bărbia plecată

ochii tăi
au înțeles azi
minciuna lui "mai bine"

Disertație pe marginea simțului olfactiv în loc de bun-venit

liniștea de acasă
masa patul
noptiera cu droguri zilnice
icoanele pictate pe lemn vechi
amorțite sub umbra răsăritului
cădelnița în miniatură unde aprindea de-o vreme
boabe de tămâie duminicile
nici ea nu mai știa de ce
motivul se înstrăinase peste munți
poate așa se simțea aproape
crescută în arome bisericești

își asemuia părintele unui arhanghel
coborât de pe pereții lăcașului sfânt
de câte ori îmbrăca roba și îi auzea
vocea nepământească propovăduind în naos
printre anafură și mir
până într-o zi când îl văzuse doar tată

se scutură de arhaismul încolăcit pe gând
ca o bluză prea strâmtă
în timp ce inspira cu nesaț aerul știut

sau poate îi plăcea să creadă
fumul înmiresmat
era calea de transcendență metafizică
a dorințelor ei spre...unde
pe raftul unei biblioteci alexandriene
îndosariate cu nume și cnp

în fine
divaga acum
de mulțumire să zicem
era acasă
și cel puțin o rugă aleasă probabil aleatoriu
se împlinise

Prin tălpi se scurge timpul

Adăpostim cruci sub streșini
de suflete, biserici, anotimpuri.
Le derulăm fugitiv
în goana motorului turat,
statui ridicate-n nefaste răspântii.
Înfiptă în coșul pieptului
ascultăm durerea
și nu mai știm
este a lor
a Lui
a noastră.
Prin tălpi se scurge timpul.

Două locuri vacante

Iarna îmi ronțăie zilele claustrofobe
ticsite cu nimicuri lumești,
scuipă pietrele de remi acroșate aseară
de pe masa din sufragerie
(aha, nu le rătăcisem eu!).
Cu dinții ei enervant de perfecți
mușcă din luna-n vărsător ultimul pătrar
dospit vreo patru săptămâni
la căldura unor emanații nocive
(ar trebui să folosesc totuși bicicleta)
și mă lasă în beznă.
Neglijată mă strecor prin portalul de nord
(bine c-am scăpat de cina festivă!)
spre locul fără anotimpuri
închegat la limita neimpusă.
Metronomul nu sparge timpul în secunde,
nimeni nu cheamă sirene-n ajutor,
nici suflete înghețate nu se ciocnesc haotic
punând pariu pe decibeli.

În liniștea
dintr-o îmbrățișare cu pământul cald,
jubilez.
Ea, bulimică,
cu-n os de pește-n gât,
își da sfârșitul la echinocțiu.

Acolo se nasc poeme

În locul emisferei drepte
am un marsupiu - presupun-
elastic precum un balon cu heliu
înghesuit în debara.
Prea încap toate frământările dimprejur
inutil vămuite de-un suflet pescar!

Supapa se deschide uneori
iar gândul, convertit în tălmăcire,
țâșnește incandescent

pe cerul vertical dintre mine și ceilalți.
Pasul călătorului oprit tresare,
două versuri obsedante pulsează-n retină,
parcă am mai fost aici zice
și se întoarce înlăuntru răscolind humusul
unde fiecare însămânțează cuvinte.

Punct și de la capăt!

Cu prezumția de nevinovăție
fluturând dezinvoltă la gât
mototolesc ziua
o arunc pe sub mână
direct în recycle bin.

Până mâine seară
când o să driblez iar
cu decorul de kitsch-uri
printre cuvinte învârtite
și satisfacții grosolan pastișate
las timpul să mă aibă cum vrea

Instantaneu cu văduvă neagră și iubire necondiționată

A devorat rapace cuvintele
lăsând urmele colților pe suflete
apoi,
tacticoasă,
a început să împletească
păienjenișul monosilabic
cu andrele contrafăcute,
tac-tic,
tac-tic,
un fel de recompensă moale și călduță
de bandajat sentimente mumificate.

Așa ne-am trezit
într-o dimineață cu gust metalic
prizonieri în patul cândva neîncăpător.
Fiecare
în propria-i cămașă de forță.

Prea mult self-confidence împrăștii

Uți că toamna
mi-a răscumpărat visele
de sub secundele troienite
de-atunci,
cu două gutui coapte
și-un freamăt sărut!

Iar dacă,
ademenită de slow-jazzul ploii,
am alunecat desculță pe cuvintele-mpletite
în ritmul răgușit al streșinilor
și ți-am mușcat buza de jos
tocmai când îmi aprindeai tăcerile,

nu înseamnă că ai descoperit
iarba-fiarelor
pentru încuietoria
dinapoia pieptului!

...aș fi înțeles liniștea

dacă te-aș fi găsit atunci
când toate drumurile
se desprindeau
din tăpile neîncercate-n ascuțișuri
nisipul făcea dungă subțire
pe fundul talerului
nerăbdător să adune
memorabile treceri
și ispita arginților
poate acum
n-ai fi rămas
poveste de seară
în gura bunului

Podea cu urme călcate-n picioare

Împleteam degete pierduți

prin labirinturi verzi,
descifrând misterele-nceputului.
Câteodată, zidită în
turnuri de cuvinte necoapte destul
așteptam dalta să le preschimbe-n cenușă.
Alteori mă risipeam caldă
în epiloguri nedisimulate
și te auzeam:
Ne peticim?
Te plimbi desculță prin mine,
îți simt respirația alergându-mi inima
și mă faci să te vreau absurd,
fără să clipești măcar!

Se tot perindau prin mine obsedant,
așa că, într-o zi
le-am strivit sub file de jurnal,
sute,
smulse din caietele cu spirală
unde-mi adunasem ploile,
dar ele
tot îmi ard tălpile.

Triptic de toamnă

un noiembrie taciturn
joacă zaruri la masa tăcerii
cu norii adunați sabie
tu
mă cauți prin neuitările
impregnate în pielea copacilor
sub care sărutul a mai ucis o dorință
eu
încerc să recompun literă cu literă
un zbor
din pumnul c-un mărunțiș de stări
rămas în urma unei iubiri
în planul secund
gânduri metalice umplu decorul
pe trepied
un ieri contrafăcut

Radu Andrei Popa

Mădălina Jora

*“prin ochii mei,
strivesc oceanul de sărutări,
mușc dorul
din colțul de mâine*

Ne luptăm, da?

dă-mi un semn,
aruncă săgeți de lumină
spre bolta mea
plină cu stele
și comete sinucigașe,
asteroizi crăpați în șoapte
planete smulse
în nebuloase târzii
din decembrie.

șuierul vântului tău solar
îmi mângâie polul ochilor,
mi se prăbușesc munții de idei,
mâna mea e un tsunami repetitiv
născut dintre pulpele tale marine
iar conul de umbră
pe care îl arunc lunii
ne dezbracă
de orice urmă de buze
sau aer stătut
între sânii tăi
și femurul ciopârțit
în carne.

și te vreau revărsată
în apocalipse pline de dramatism,
cu asteroizii tăi crăpați
lovindu-mi polii

până când uit să mai văd,
să mai zbier,
să mai cer ajutorul
de la aceeași viață,
univers disputat
între a fi om
și a fi nimic.

Șchiopătând prin Nabucco

m-am născut în pod
eram o idee de-o șchioapă,
șchiopătând spre inima ta,
colț de sentimente.

mă doare piciorul,
îmi urlă în tendoane
suflete pure
cu colții ascuțiți,
iau între secunde
mâinile tale
și încep să le sărut.

peste mine
se revarsă potop de strigăte,
m-ai înveninat, iubito,
ariile din Nabucco
îmi țiuie în timpane
cu forța sclavilor
muncind la Turnul Babel.

cândva,
ne vom uni ideile
prin țipetele croncănind
a doruri multiple,
căderi de lacrimi
fără final
sau fără început.

Lacrimile miros a singurătate

miros tot a tine,
mai ales a sâni înveliți în prosoape
de sărutări mărunte,
căzute analfabetic,
una pe aici,
cealaltă
mai sus de pleoapa închisă
a sfârcului.

îmi sunt așezări haotice
de linii întrerupte,
poate viața mea e o coincidență
și tu,
un semn mult așteptat,
un parfum desprins
din împletitura privirilor
căutând un punct de sprijin.

știi ceva?
ieri am trecut pe lângă poza noastră,
erau doi copii acolo
și plângeau,
aruncând cu lacrimi
în broaște.

mâine o să stau degeaba,
închis între cele patru oase,
adulmecând esența ta
creionată prin mine.

Străzile sunt gutui necoapte

mi-e dor de tine,
am timp
să te zăresc
doar în spații nocturne,
atunci când visele
se leagănă
între preludiu
și exprimări pornografice.

se face iarăși
lumină în sufletul meu,
îngerii îți așează lampioane
în jurul sânilor,
rostind incantații
printre aripi,
iar noi ne contopim
în rime sculptate
de alte pietre.

parcă totul e fără sens,
mă pierd printre treptele
străzilor
răsunând a parfum de gutui,
glasul meu îți cerșește iubirea,
tu rămâi surdă,
închisă în colivii
de sticlă aburindă.

perfectul nostru compus
răcnește la inimi
și sparge coastele
cu bubuituri strașnice
de nesomn
căzut necopt
din pomul pâlپând
a dor .

Mai ieri era singurătate

aglomerația,
îmbrățișare continuă de buze,
mâini și ochi,
se agită
în miriapozi umani,
viermi cu sufletele
păcătuind a iubire.

sărutăm pavajele
cu tălpile îmbinate,
ne contopim în ritmuri
de claxoane, frâne
ori lumini.

iubito, aștept să ningă,
să mi se aglomereze pe ochi
șoaptele tale
cernite prin vin fiert.

metroul ne leagănă pe toți,
ne îndrăgostește între șine

și varsă peste noi
aglomerații de sentimente
cunoscute de mine,
uitate prin mine.

se-ntâmplă să agonizăm
cerșind de la singurătate
o inimă înghesuită
între pereții coastelor
din ochi.

Inimă provincială

sunt din provincie,
mi-am închiriat inima
la tine în palton,
poate te înduri
să îi acorzi două-trei sentimente,
măcar până începe să bată iarăși.

nu vezi?
deja i-am făcut bagajul,
arterele îi îngheață pe peron
și tu,
tu aștepți alte trenuri.

sunt din provincie
contează?
înainte era cu buletin de București
dar acum, acum poți să ai lumea.

până la urmă,
inima mea rămâne nebătută,
virgină și bătrână
precum femeia călcată
de mașina iubirii.

ție îți pasă
sau te prefaci
că ai nevoie de sentimente noi?

Metamorfoza răstignirii

iau inima în palme
și o înjunghii
cu sentimente,
manifestări ale ochilor
buzelor
sau ale noastre.

mereu,
creez ceasuri cu sânge
pe peretele negru
și număr secundele,
teama omului
condamnat la ne-iubire.

prin ochii mei,
strivesc oceanul de sărutări,
mușc dorul
din colțul de mâine
al nemuririi.

unde ești, cu tot cu îngerii tăi?
mi-ai răstignit sufletul
invers,
în vers,
în strofă,
în poezie!

Sinucidere eșuată

Sunetele ciudate
ale copilului din mine
răzbat absolut
până în dreptul inimii
cerând copilăria înapoi.

Revoltat, încep să creionez abstract
pe venele mâinii stângi
seringi și lame tocite
plimbându-se tulburător

într-un număr de echilibristică
deasupra defileului din palmă.

Sinuciderea nu-i moarte, iubită mea inimă
și nici nu mor,
nici nu mori.

De iubire, o să bați într-una,
clopot uitat în satul gol
chemând credincioșii
la slujbă de duminică.

Mă închin
și mă trezesc
din patul asta
mirosind a copilărie
și sânge uscat.

Dă, Doamne,
iubire,
pentru a mări numărul
de îngeri
din noi!

Peisaj cu moartea pe umeri

A amuțit lumea,
o mamă își ceartă copiii
și le strigă nesimțirea
pe străzile
încoronate cu frunze
de 24 de carate.

Câinii schelălăie ciudat,
își strigă lupii
să vină la gunoaie
și miroase de undeva
a suflet prăjit,
se lasă Secul
iar noi ne certăm pe păcate.

un claxon de tir
se răsfrânge peste spinări
mâini
și cranii ciobite,
o ambulanță aleargă
sau doar mi se pare.

Cucuveaua de pe umăr
mă anunță la timp
că e secunda de suspans
a filmului turnat
în clipe
și dor.

Scrisoare de la A la B

Iubito,
am fost azi la curs,
plictiseală mare, am dezbătut
despre istoria istoriei
și ne-am certat
cu toții
pe fosilele de pantofi.

În rest,
în pauze am mers să mănânc
un covrig,
e sărăcie, am bani
doar să ajung la tine
și să te sărut.

După,
ne-am îndreptat,
roboți îndoctrinați,
spre barul de peste drum
plin cu vin fiert
și glume deocheate.

Iubito,
îmi pare rău,
dar azi am învățat

să decad precum îngerii

*Camelia Iuliana
Radu*

Ioan Burlacu

*“Ascult sunetul distanțelor
în umbră,
pantofii brodați, așezați peste manuscrise
se inventează neconținut
ramurile castanilor”*

A înghețat Cuvântul rătăcind Orașul

Vânt negru șuieră
dintr-un capăt în altul al străzii

din gura de canalizare
se aude răstignirea orașului
pe crucea nopții

lumina a murit, întinsă pe catafalc de ramuri
felinarele s-au prelins peste pământ

din ochii înviați ai întunericului
frica paște veselă
numai demența desenează în ferestre
pereți...

Ce iarnă fără icoană a venit în oraș, cu ranița în spate, tăcută,
soldat alungat din tranșeea Polului Nord,
cu jambiera visului roasă de resemnare

flamura morții a rămas într-un pom,
flamura vieții o cobor
o cobor

ce iarnă a venit în oraș

bate la ușa, iar eu îi deschid,
vântul îmi fură din gând
doar ochii îi văd, bărbatului timp
mai negri
mai albi
ca vidul din zgură

Dansăm?
întreabă doar frigul pe mine stăpân
flexibil și trist
de parcă un spaniol i-ar chicoti între dinți
năuc
în lumină

dansăm, îi răspund
pierzându-mi șalul negru înflorat
prin zapada putrezită de noapte
dansăm...

Nemișcat
soldatul își privește umbra
din ea răsar eu fără mine
într-un copac, e copilul schilod
rânjește așteptând să apară luna
iar razele ei nevăzute îi țin de cald
ziceam că e pustiu ochiul de mort
și iată
mă orbește.

Notițe

(sperantă)
Ghena respira cald, duhnind vegetal
acolo
fosnea ceva.

(ispită)
Strada zaludă încă nutrea o speranță
și o cotea beată la stanga
flendurându-și boarfele prin zapadă
o cerștoare de zile neumblate
șoptind la urechea cerului minciuni calduțe despre oameni.
M-am ascuns după zidul mort
să nu mă simtă respirând
să nu mă înhațe.

Nu era decât o vrăjitoare
chicotind la intersecție
cu marginea tivului defăcută
avea sosetele rupte și bocanci în picioare
uscațivă și rea ca și cum lumea s-ar fi incheiat la nasturi privind-o.

(concept)
Din alb ai nascocit o fascinație.

(fotografie)

Apa a murit între scutecele gerului
mama plange încet
din vis

privind doar în batista înnegrită
catre mine, cea care am fost
apa a murit
între dantelele fricii răsare uneori
veșnicia.

(jurnal de război)

Soldatul mănâncă pe lada de zestre a bunicii
mestecă rar
în silă
stă cu picioarele desfacute, iar bocancii sunt rupți
sub el, visele huruie
soldatul mestecă absent
ca și timpul
doar pușca tresare.

(scâncet geamăn)

1

M-am ghemuit la ușa ta
fără haine
se vede ca nu iubești viața, după varul coșcovit
al pereților și perdelele murdare
după faptul că
nu ești acasă
sau poate eu am înghețat
în privirea ta.

2

Te-aș căuta, dar a venit iarna
și uite, am rămas fără ghete
și dau să ies din casă, apoi șovăi
ninge pe alb,
m-ar durea urmele pe care
le-aș lăsa în zăpadă
mă frige asfaltul înghețat

te-aș căuta
dar timpul s-a împuținat
a rămas fără haine
cel puțin azi, în oglinda mea.

(crivăț prin cuvinte)
Sculați-vă
a venit împăratul
nu stiu cum a ajuns aici pe strada din pod
e așa de mare și de alb și de mare și de alb și
zornăie ferestrele de frica lui
și copacii au împietrit
a venit împăratul, auziți, caleașca e la poartă
doamne, ce ne facem, a venit împăratul iar strada s-a chircit de frică
a venit
scrâșnind încheieturile toate
a venit, a venit

unde, unde?
A murit probabil dacă a ajuns aici
dicolo de sticla ferestrei nu e nimeni
doar viforul face vârtejuri în aer
împăratul e mort
aprinde,
aprinde o lumânare
miezul lumii s-a albit
și e prea aproape.

(lupta)
A trebuit să te beau până la capăt
m-am făcut țurțure
sunt pură ca lacrima îngerului descris de om
am auzit cum trosneai
cum erai
nimb alb desfăcut
mă strângea lumea ta
mă obliga
deveneam gândul tău
dar nici tu nu știai cine poți fi.

Mă opresc aici

praful mă va ajuta să îmi aduc aminte de viață
așa cum tu
șuierând printe copaci
înveți despre tine
noaptea.

(om)

Dacă azi voi muri?
știi ce înseamnă să mori? Nu știi!
O stea va fi martoră
atunci când îmi va țâșni sângele pe nas
întinându-te.

(joi)

Dimineața
orașul stinge ziua
murdar e albul tău mestecat de trotuare
murdar ca o mască vie
dar nu în viață.

Tranșeele iernii au rămas pustii
soldatul tace privind zarea. Nu înțelege nimic
dar asta va fi singura amintire
mirosul de funingine
și țipătul ciorii învelită în frică.

(duminică)

Vântul nu se aude, se vede
așa cum parfumul e doar în surâsul celor din jur
ca și cum beciul s-ar fi răzvrătit
iar umbrele sale ar fi prins viață
murind zidurile.

- sfârșit, pagini rupte -

stai pe scaunul meu
și vezi
dacă poți vedea
și auzi ceea ce eu banuiesc

tu ești acolo,
rătăcind foamea.

Povestiri despre lună, când nu este acasă

Nu te-am mai văzut
fumam, când ne-am întâlnit ultima oară
între timp, pereții au sublimat în singurătate
au adus iarna pe care
proiectez uneori,
ca la cinematograful, un film necunoscut.
Imaginația scoate din context dorințe, așteptări și gust roșiatic, strivit,
în care aromele au țesut alte realități.

Ascult sunetul distanțelor
în umbră,
pantofii brodați, așezați peste manuscrise
se inventează neconținut
ramurile castanilor
rup
rând pe rând lumina felinarelor
într-un peisaj de culoarea prunelor
iar în aer, luna a lăsat o pată,
urma unui tablou vândut.

Ce să mai spun despre gustul de zăpadă?
Nu are sonor, doar pori fierbinți prin care ozonul
se năpustește albastru
devenind răcoare
habar nu ai,
tu ești doar luna,
casa mea goală în care intru
când ninge.

2

Fulgii de zăpadă sunt biblioteci
de unicate
pe care le citești doar tu
un coș cu fructe albe pentru milisecunde
sau diamante în ciocul nopții.
Alege!

3

Undeva între nimic și mâine
 țopăie un pitic
/ nu vei uita, degeaba, nu vei uita, nu vei uita/
 arunc după el cu o mandarină
 și cred că renunță,
dar ochii lui au rămas în podea, stejarul din care
 l-am alungat

 ce mai știi despre lemn,
 în afara faptului că este dat cu lac
 să își păstreze culoarea?
Despre tine știi doar că nu mai știi

am scris când cuvintele au vrut să fie împreună...

 privesc tăcerea din casă
 și ea îmi face semn
 că sunt prea aproape,
mi-ar trebui un vis pe care să îl frământ până devine cald
mi-ar trebui o minciună, opozabilă, nestingherită
 în care să îngrop motive, explicații și trudă
 ceva, să încapă micile fleacuri -

 ziua de ieri, imagini fluctuante
 toate acele cuvinte
 pe care tu
le topești diafan într-un singur contur

 aș face priză cu viitorul nepăzit
 aș uita să repet.

Eva nouă

 Mi-e dor de mere
și fragedă ispită în care viitorul încape tot.

 Un fruct rotund
 să îți mai dau o dată
să recompui candoarea primei mușcăături
 momentul acela în care

mișcarea gurii mă năștea.

Aș urmări prima deschidere de pleope
peste aceiași ochi, altă privire
iar tu, în adormirea trează
m-ai crea.

te-aș răzvrăți încă o dată
pierdut să fii
în taina devenirii
în gustul de pamânt jilav și frunze.

M-aș ridica încet dintre cuvinte, prea multe ca să spună tot
și pe genunchii încă uzi de miezul proaspăt
te-aș aduna
te-aș îngropa adânc în carnea răcoroasă
de început.

Viitor cu ACTA în brațe

De ce atâta fericire în vasul de pamânt
când negrul e alterat până la miez
iar visul s-a împuținat?

Nu rămân nici firimituri
pentru flămânzi
nici măcar iluzia unei zile mai bune
bănuiala stăpână
strânge universul în ghemotoace
și nici o născocire
nu mai umblă pe stradă
nu mai face cu mâna nici un necunoscut.

Îngerii și-au abandonat coridoarele
realitatea este spălată de vise
roasă de argumente și de știință
zbârcită de atâta prezent.

De ce atâta fericire în vasul de pământ?
Ecoul rotund a fost izolat
foamea l-a mestecat încetul cu încetul

foamea pe care nu o recunoaște nimeni
ascunsă
în cea mai adâncă uitare.

Veneam pe drum și drumul se întreba
cât va mai crește pentru a-mi da un rost
deja îmbătrânise și se umpluse de gratii
iar eu aş vrea să tot merg
și să merg...

Pe margine copacii sunt
tot mai rari
tot mai uscați
lumea aceasta nu mai are nevoie
nici de simboluri, nici de pământ
doar de un petec virtual
în care să își închipuie ceva
de exemplu că sunt auziți oamenii
când plang.

Probabil că voi găsi o cale
dar până atunci
încerc să mă acomodez și
traversez imaginile necunoscutului prelucrat
sau poate voi renunța
voi închiria un pat pentru somnul
fără ceas deșteptător la capăt de vis
voi rămâne strângând la piept părți ale ideii mele despre mine
și fericirea de a fi necunoscută, misterioasă

măcar cu ochii închiși
să mă găsesc nealterată.

gol

Afară sunt
dacă privesc fără de mine

înăuntru
dacă privesc iarna
a fugit

schimb locul

pe muchie este noaptea
din care țâșnesc

urma s-a spălat
trecutul iar înainte va fi
desen de chip nou

îmi rămân doar eu mie

când îmi voi aduce aminte
alte culori vor împărăți lumea
când voi uita
vor veni iar
doar pentru că le-am uitat

fulgi de nea cad spre cer
rotund.

Remediu pentru 2012

Din pământuri
au scos fulgi roșii de soare uitat
buza vasului de lut
și sângele vârfului de săgeată

din grădinile cu mandarini au cules rostogolirea
au mers prin pădurea de voci, atenți
la zvonurile războinicilor africani,

au adunat ramuri uscate,
trosnete arămii,
mirosul învechit al vântului

au țesut mătase, forma gândului, un ceas
din aerul deșertului

au căutat India între gesturi
iar din visele zeiței Laksmi au desprins unul

peste toate
au presărat pigment de oxid de fier
- amprentă de pe Brooklyn's Gate
și puțin din sângele meu

praf de pe talpa unui pantof roșu
găsit pe o stradă într-un oraș sud-american
vibrația unui clopot de lemn tibetan,
mărgele de coral,
o stea de mare,
o râmă,
urme de milenii rătăcite prin zăpadă
prune

au mestecat de la dreapta la stânga,
în sensul de mișcare al constelațiilor,
alegând
un dragon de apă să verse scuipat
de pe lumea cealaltă

au pus la soare noaptea
și au visat

înainte de plecare
au spus
ia și bea,
pentru haute couture trebuie să fii otrăvită
până în adâncul lumii.

Ioan Rațiu

Mădălina Jora

*“Plouă, nu, plouă... plâng, nu...mai, plâng...
Împart, ciudat, glasul în două...
Stropii coboară ochiul meu stâng...”*

Plouă...

Picături pe Gând
Ce sărută blând...

Picături de Foc
Versuri cânte-n joc...

Picături din Dor
Cad ușor ușor...

Picături de Cer
Primind câte cer...

Picături din Har
Cad și n-au habar...

Precum au promis
Picături de Vis...

Picături pe Gând
Ce sărută blând...

Plouă...

Clipele cântă din clipe...
Dacă plouă... până plouă...
Sentimente... sentimente...
Peste rouă... peste rouă...

Noțile seamănă clipe...
Cât mai plouă... de când plouă...
Priviri... chemări... priviri... chemări...
După rouă... după rouă...

Zilele se spală-n clipe...
Dacă plouă... până plouă...
Căutate... rătăcite...
Fie rouă... fie rouă...

După clipe vin iar clipe...

Cât mai plouă... de când plouă...
Aduc venind... întorc plecând...
Iarăși rouă... iarăși rouă...

Și din clipe scapă clipe...
Dacă plouă... de când plouă...
Lovesc iertând... uită căzând...
Numai rouă... numai rouă...

Plouă...

Plouă, da, plouă... plâng, iarăși, plâng...
Împart, împart, inima-n două...
Toți norii cad pe umărul stâng...

Plouă, nu, plouă... plâng, nu...mai, plâng...
Împart, ciudat, glasul în două...
Stropii coboară ochiul meu stâng...

Plouă, și, plouă... plâng, totuși, plâng...
Iubirea se-mparte... să plouă...
Lasă... dreptul aceluiași stâng...

Plouă...

Cad... cădeau... cădea-vor
Copii... bătrâni... ca noi...
Nesfârșirile clipei născând...

Cad... cădeau... cădea-vor...
Bătrâni... copii... cu voi...
Începuturi de clipă murind...

Cad... cădeau... cădea-vor...
Ca noi... de când... cu voi...
Clipele... semănând... semănând...

Plouă...

Plâng... plâns-am... voi plânge...

Din... spre... sufletul meu...

Cad... cădeau... cădea-vor...
Cuvinte... și sensuri...

Plâng... plâns-au... vor plânge...
Noaptele... dimineți...

Cad... cădeau... cădea-vor...
Bunele... relelor...

Unele... altora...
Plâng... plâns-au... vor plânge...

Câte și... mai câte...
Cad... cădeau... cădea-vor...

Plouă...

Plouă, plouă cu soare...
Plouă, plouă cu vise...

Sunt priviri lăcrămate...
Rătăcirii... interzise...

Plouă, plouă-ntre gânduri...
Plouă, plouă-ntre vise...

Sunt adâncuri plecate...
Vin atâtea promise...

Plouă, plouă din clipe...
Plouă, plouă, din vise...

Cad... pe Cale... pe Cruce...
Vin cum Domnu'... le zise...

Plouă...

Plouă-n ochi tulburători și reci

Se văd rănilor dorinței de-A FI-n Taină
Se-aud căderile pleoapelor înroșirii-n amurg
Se duc nevoile strânse-ntre gânduri neostenite
Pe Cruce pe Cale pe-ntinderea Sufletului
Se dau Iubirii-mbrățișările
Palmelor
Începuturilor
Plânsului

Plouă...

Cum te lași de ieri pe azi
Între dor și depărtare
Tremurând începi să cazi
Căci Iubirea-i mult prea mare

Cum te lași pe azi prin ieri
Ca un zbor de rândunică
Te întorci cu primăveri
Când iubirea-i mult prea mică

Plouă...

Cum apele au treabă
De când ori până când
Cât pleoapele întrebă
Căzute sunt pe gând

De unde până unde
Soare le răspunde
Prin valuri spre niciunde
Trec-petrec secunde

Plouă...

Plouă din Iubirea Cea Mare...
Clipele trec... în sentimente...

Cerul cântă la Nunta lor...
Clipe revin... din sentimente...

Mările cer izvoarele dau...
Totdeauna... sunt sentimente...

Plouă...

Plouă plouă vină cînt
Plouă plouă-n alt Cuvînt
Plouă plouă din mormînt

Nesfîrșire într-o mare
Nesfîrșită lăcrămare
Nesfîrșită în Lucrare

Adevăr apus apune
Adevăr seamănă-n bune
Adevăr crește Minune

Plouă...

Totul seamănă c-o mare de lacrimi
Pentru toți semănând poezii și cer
Icoane sfințite-n Lumină
Din Lumina Învierii
Cu moartea pe moarte călcând

Ploi

Sînt fire de Lumină
În stările pe iarbă
Ca florile din cînt

Sînt fire cu privire
La stanele de piatră
Din razele ce cînt

Lumină din Lumină
Începere spre cînd

Lumină din Lumină
Cunoaștere de vînt

Lumină din Lumină
În lacrimi dansînd

Lumină din Lumină
Convingere că sînt

Psalmul ploilor

Doamne plouă-ntre Brațele Tale
Cresc valuri nesfârșite-s Izvoare
Norii trec în coloane pe gânduri
Plouă pildele Pildelor Tale
Cu durerea-nceputului sfârșind
Norii agață de atingeri atingeri
Peste Minunile Tale plouă
Pași numărând morții căzutelor
În voia Luminii căzuților
Pe Crucea Răstignirii pe Cale
Norii se-nchină cu Trup și Sânge
Plouă de-atunci plouă și-acum apoi
Treptele urcă noi Suflete cer
Norii-mping Înverzirea spre Toamnă
Și plouă la dans plouă și plouă
La dans brațele tremură devin
Voia ploilor frunzelor la dans
Se smeresc nevoile din simțuri
Despărțirile de vânturi se-aprind
Albe refrene culorile duc
Norilor în coloane pe rînduri
Valuri nesfârșite cresc Izvoare
Doamne plouă-ntre Brațele Tale

La despărțire

Să se curețe iertînd
Căutarea-n gând cu gând
Pleoapele din lacrimi pun
Zâmbetul în suflet bun

Cum se rătăcesc apoi
Întrebările prin ploi

Clipa face dorul dor
Și iertatul mai ușor

***Ioana Cătălina
Roșculeț***

Raluca Andrei

***“m-a trezit în noapte
cântatul cocoșului
și m-am întrebat
ce-ar fi să-i pictez
remușcarea
în culorile cerului”***

Adela și soldatul

era pe vremea când soldatul venea în permisie să-și vadă iubita
între două trenuri îi măsură cu buzele fruntea și o numea începutul
“spune-mi dacă te sărut mai jos de frunte
o să mai ai ochi să mă vezi” a descusut-o când ea i-a luat mâna
nu să o pună odihnă obrazului și nici să-i ghicească în podul palmei
linii închipuite, portrete de femei înrămate în așteptări la fereastra unui vagon
ci doar să-i simtă căldura
nu știu dragul meu astăzi mă strecor tiptil pe urma mea
mirată că nu duce acolo unde se mai întâmplă o poezie de dragoste
și atunci mă întreb dacă Dumnezeu are un cuptor de pâine de ce nu toți ajung
să simtă mirosul

de vorbă cu tine

spune-mi un alt nume pentru frică
tu care le știi pe toate prietenul meu de dincolo
și atât de aproape totuși
ai putea să-i spui foc sau pasăre
știi aceasta nu e o poezie desuetă despre păsări
vreau doar să-ți spun că mi-e teamă de ele
din ziua în care graurul intrat prin fereastră
ciugulea din aluatul proaspăt frământat
pe atunci încă mai credeam că stelele sunt gogoșile maiei
puse la dospit sub ștergar
mai bine învață-mă salutul cu două degete la tâmplă
m-am gândit că lucrurile capătă sens dacă devin soldat
o să am libertatea de a trage cu arma în oameni din mucava
mai târziu voi câștiga un război de dragul treselor de pe umăr
iar tu o să-mi zici yes sir, yes sir, mon capitain
astăzi se despică aerul ca și cum Dumnezeu
desparte altă mare-n văzduh pentru o nouă prigoană
eu am să-ți pun degetul pe buze taci prietene, taci
dă-mi eșarfa ta verde să-mi croiesc o rochie de gală
ce dacă nu-mi acoperă genunchii și ce dacă port în picioare bocanci
nu-mi măsură urma pașilor cu privirea nu mă certa
atinge-mi doar veșmintele acestea și spune-mi
dacă raiul ar exista pe pământ
ce ai vedea dincolo de zbaterea lor

poveste stângace

uitasem de mult ochiul acela de geam
 unde balerina trasa cu vârful poantei
 forme ciudate. își unduia trupul
 sărea și se rotea adunând lumina-n mănunchiuri
 ce degete lungi și frumoase
 ce umeri rotunzi și curați avea balerina
 iar sânii sub corset miroseau
 a vânt încărcat cu miresme de vară
 buricul ei plin cu polen ca un crin carnivor
 și fesele-i îmbujorate de dulci promisiuni
 ademeneau bărbații să le mângâie
 ușor le cuprindea plăcerea buzele
 și ei fiuiau ca nuiaua

dansa nebună balerina în timp ce femeile
 își înfigeau unghiile în carnea ei iar pruncii
 învățau că un cântec începe cu primul țipăt terestru

balerina calcă drept și apăsât
 ceasurile încremenite în mâl așteaptă
 să coboare iubiții pe jugulara gâtului alb

darul de smirnă

până la ziua ta sunt sute de nopți
 mai lungi decât sute de zile și peste ziduri
 literele nu stau să iasă rotunde, îmi tremură mâna
 îți scriu despre puiul de tigru ajuns la vremea înțărcațului
 îl învăț săritura prin cercul de foc. ce zici?
 am găsit și un circ unde nu se moare din prea mult curaj
 acolo, cu răsufierea zburdând înspre oameni se joacă pisicește
 într-o zi mi-a adus în gură un iepure alb
 nu era destulă liniște pentru strigătul de întâmpinare

ieri am gătit o prăjitură cu prune și mirosea atât de bine,
 încât puiul a refuzat prima bucată de om.
 suge iritat din sânul meu stâng
 de două ori mai mare decât celălalt. am cardiomegalie
 știi? un prieten a murit din asta

eu port doar un sutien push-up care îmi maschează defectul

prăvălia cu 120 de uși

ai strâns jucăriile într-o zi
m-ai lăsat fără să-ți pese
că nu am degete învățate să descuie

încerc să-mi dresez gândul
ca pe un câine de vânătoare abia apuc
să șoptesc “sesam, deschide-te”
și prima ieșire îmi dezvăluie amintirea
oamenilor cuprinși în durerile facerii
privesc. mă întorc spunându-mi
destul

eu vin din mine însămi
îmi clocesc inima în gură o întorc cu grija
prea plâpândului pui de lumină

oamenii sunt mari îmi spuneam

toată noaptea m-am cățărat pe un perete de stâncă
am trecut prin hornuri spălate de pietre
nu vedeam întinderea
se făcea că deasupra sunt ape

degetele căutau fisuri sub tălpi
o cărare asemenea celei desenate întâia oară de mine
se lățea până unde sfârșea foaia
mă întrebam de ce soarele e în dreapta
luna în stânga între ele pe drumul străjuit de copaci
eu doar un punct

așadar este mâine

erau căpițe de grâu și boabe încolțite sub brazdă
în dreapta paiul dădea spic în stânga abia înfrățea
doar fața pământului șuiera a plecare
îndoia pagina cu băgare de seamă

întindea mâinile să mângâie iepurele pitit în culcuș
fără să gândească o clipă că oamenii au cunoscut frica așa

în cameră mirosul de mușcată printre hainele ei
era semn că în fereastră Dumnezeu își spălase obrazul

așa răsar copacii

de o vreme umblu legată la ochiul stâng
cel drept îmi crește învârtindu-se
printre casele mari
Doamne, strig, unde-i fereastra cu rama din aur

cerul vibrează ca un timpan imens
vântul plimbă săgeți prin ieșiri neștiute
picură stropii

încerc să așez perdeaua într-un fel anume
să intre lumina, nu reușesc. îmi spun că e timpul
și mă înalț ca o nuia de alun
port cercul pe străzi, una câte una
îngrop păpușile așezate în cutii de pantof
să răsară copaci cu plete gălbui

sunt obosită

mă obolesc mofturile.
copilul răzgâiat mușcă din mine
ca frigul. cu pana cocoșului
desenez vorbe
din ziua în care am văzut
mieii atârnați în cârlige
îmi cânt suferința
și ea se ridică din fluier

e prima dată când vorbesc despre ea

m-a trezit în noapte
cântatul cocoșului
și m-am întrebat

ce-ar fi să-i pictez
remușcarea
în culorile cerului

o clipă
cineva se uită
ridicat pe vârfuri la fereastră
zicându-mi:
aruncă penelul ! cu degetele ară

și ziua pământul
curând ai să înveți
cum vântul înrămează văzduhul

respir.
mi-e teamă să nu dezgolească lumina
fumul nărilor
sub cer cu iarnă în palme

noaptea vânătorii

îndes toamna în pantofii prea largi
nu ai timp să mă vezi
alergând prin pădure
în urma mea latră
cățelul pământului

cad
și privesc.
cu triluri încete se despart de cuib
păsări
păianjenul îi va pune pecete
din pânză și brumă

strâng în pumni aur.
aur.
un titirez toamna asta,
îmi sfredelește talpa
în pantof

*Aurel Avram
Stănescu*

Delia Isidora Florică

*“Valuri uriașe mă frământă
fulgăiește în inima mea
divulgând curățenia
iar roșul efemer din ea
se pierde în imensitate”*

Celor care știu, celei care află

Răzlețe sunt frunze rămase
de-un galben vestejit de milenii
vrând iernii să-i facă în ciudă
Printre lăstari se vede o căruță și-un Jeep
peisaj arhaic îmbinat cu modernism desuet
Ea și el, de data asta invers
la volan e ea și de căruță el
Se iubesc
perechi eterne, ciudate
ea rea, înaltă, cu mantilă-încrețită
sclipitoare, elegantă
mănuși lungi acoperind destine
El blând, neputincios
un bătrân hăituit
ar refuza-o dar
nu se cade să-i faci asta eternității!
Cu ultimele tresăriri îl cucerește
nu mai răsuflă
I-a deconectat de la legăturile supreme
Și pleacă mai departe în căutarea căruței
care i-a tulburat inexistența
fără căruțaș, fără cai, numai cu oiștea.
Căruța o va urma pretutindeni
Jeepul pornește nervos
nimeni nu este fericit

Rațiune

Să fim raționali
să nu ne-amăgim cu vorbe
să lăsăm ideile să curgă
să nu grăbim înșelătoarele cuvinte,
să privim cu ochii minții
dragostea noastră bolnavă
Poate înșelăm reflecțiile
poate aspirăm gândurile
poate suntem victime ale imaginii din noi
iar conceptele noastre sălbatice

cu noțiuni multiple
 nu pot să ocolească himera
 acest animal terestru
 care ne bântuie mereu
 cu sugestii
 cu explicații savante ivite din tomuri de piatră
 să demonstreze că iluzia este permanentă
 și nu mai avem nimic de făcut
 decât să ne-așezăm unul în fața celuilalt
 la distanțe cumplite de inimi
 eu să visez
 tu să vorbești.
 și dorul mut să spună calm:
 Să adoptăm un limbaj convențional
 să fim raționali.

Iubire indecisă

o clipă lungă cât un secol
 am fost cuprins de îndoială
 și-un grad înalt de osteneală
 mi-a dat povețele peste cap
 am vrut s-adorm dar n-am putut
 gândindu-mă la tine
 fi lapidară
 iubește-mă laconic în cuvinte
 succint în expresii,
 concis cum îți este felul
 îți voi pătrunde-n inimă pragmatic
 la fel ca-n alte dăți.

Limbajul

Acum două zile îți aranjai unghiile de la picioare,
 Erai ghemuită, închircită, atentă să nu strici marcajul
 Voi femeile, nu-înfăptuiți niciodată munci inutile
 iar aceasta nu era muncă ci pregătire!
 Doreai să fii frumoasă din vârful degetelor
 și până la capăt.
 Trasajul era clar pentru cine-l înțelegea
 Te strângeai să te desfaci
 Te-ngrămădeai să cedezi

Cerșeai clipei tumulturi să fii odihnită în frământări
Te chinuiai acum să potolești vacarmul sufletesc ce urma
Preferai să-ți vâri capul între genunchi
Ca ultimă jertfă adusă iubitului
După care destinându-te îmi arătai unghiile și exclamai fericită
- Îți place? Și-ți priveai admirativ
când oja, când posesiv pe subsemnatul
Amândoi îți aparțineam
Din păcate nu te găteai pentru mine
și... îți făceam observații.

Atât de ușor

E ușor a scrie versuri când nimica nu te doare
E ușor a lua în cârcă
viitoarele păcate ale lumii virtuale
Când ești sănătos și tânăr cu puterea lângă tine
poți să îți închipui bine fierea viitoarelor nimicuri
și să faci pe victima plăsmuirilor
din mintea-ți deseori bolnavă
E ușor să te prefaci că te doare mâna, capul
și să te cuprindă dorul de-alte vieți păgubitoare.

Departe în trafic

Iubito... iar am visat cum primeai telefon
de la iubitul tău
și nu doreai să te aud
Vocea îți devenise moale, încetă
mă izgoneai de lângă tine
Privirea-ți era blajină și încărcată de tristeți
zâmbeai pierdută
mă respingeai de lângă tine
nu cumva să recunosc glasul
Probabil
nici ție nu-ți plăcea
fiindcă nu-mi auzeai timbrul.
Iubito... pe cine să urăsc aparatul
sau vocea?

Ușița din perete

Nu s-au sfârșit dar au trecut în goană
 acei ani frumoși și fermecați
 când doi copii se bucurau în tihnă seara
 de pita neagră cu untură
 cu dungile subțiri și arse de pe grătarul de metal.
 Ei ascultau glasuri suave
 ce-ntruna își șopteau alene
 Și-așa s-au trezit brusc la viață
 în camera cu teracota verde
 deodată au simțit și gerul
 și prin ușița fermecată
 descoperită de copii
 în zidul gros de cărămidă
 căldura năvălea în valuri.
 Afară era frig și-întunecat
 și-în casă nu mai ardea focul
 era mult jar, mocnind în teracotă
 căruia nu îi venise tăcut sorocul
 să-l stingă a timpului aripă
 cu ciocul ei trufaș 'n clepsidră
 să îl transforme în cenușă pe care să o vânture furtuna
 în timp ce ei micuții fără vină
 se încălzeau și se hrăneau
 cu pită arsă și untură de pe grătarul de metal
 Iară cei mari cu ochii-n lacrimi
 vedeau speranțe noi însă incerte
 ale lumii vii și nepătrunse
 pe care nu le-înțelegeau
 Și mâncau pită arsă cu untură

Ultimul poem

Totul e standard
 aștepți facturarea cheltuielilor
 emitem păreri, lansăm presupuneri
 formulăm supoziții
 poporul adormit în bocanci bea cafele
 dar nu știe ce să facă cu diurna timpului
 îl irosește, îl risipește

consideră ca suntem invulnerabili
și speră să fim responsabili
în cuantificarea orelor amăgitoare
când clipa e cea care domină
universul lor foarte mic
spart în amăgiri șugubețe
și-n vreme ce fracțiunile unificate rânjesc
adevărul nu îi poate privi
fiindcă lumea o găsești numai în tine.

Ieri iubeai într-un fel

Viața
un joc în care iubești să nu fii singur
te amesteci în săli de bal
și faci tumbe neîntrerupte
stârnind hazul
pierzându-ți harul unei apetențe fără margini
Cursorul nedoritelor promisiuni
se zbate dramatic
și controlează recompense
într-o nouă zi în care iubești altfel

Liniște

Stăpân peste văgăuni ai insomnii tremurătoare
simți privirea stinsă
picând într-o tomnatică durere
destructivă situație
aparențele derutează sufocant
dar nu mă iau după mirosul fetid al vieții de dincolo
mâine nu vei mai dori nimic resemnat în spații
pierdut într-un Chronos rătăcit lângă insolubila sămânță
tocești penelul scursorilor, ambițios
nu mai ai păr, oase, doar cenușă
de-a lungul covârșitoarelor ambiții
de a învinge într-o maniacală înfrângere
n-auzi cum șuieră gândul cunoașterii
mereu mai obosit
miști doar împins de inerția reflexiilor
aparținând nimănui culpabil

Aspirație nostalgică

Casa mea e-n bătaia oceanului
dar talazurile nu vor dovedi
să captureze dragostea profundă
s-o împrăstie și s-o doboare.
Nu pot s-aștept
te caut
răscolind ținutul de ape
din Marea Cantabriană
care freamătă la apropierea mea
și mi-arată drumul până la tine
Valuri uriașe mă frământă
fulguese în inima mea
divulgând curățenia
iar roșul efemer din ea
se pierde în imensitate
Sunt iremisibil dacă nu te voi îndrăgi.
Unde ești ?
Din spuma mării te vei ivi
casa mea e-n bătaia oceanului.

Claviatura (Keyboard)

Iubita mea e o himeră
cu chip învăluit în ceață,
dar nu îmi pasă
mă știe și mă vrea
chiar dacă sunt bătrân și hâd,
chiar dacă îmi târăsc piciorul,
iar mâna nu pot să o-întind,
eu, îi vorbesc în șoaptă,
Ea mă ascultă, surăde
reflectă și acceptă
chiar dac-o apăs cu nerozii
mă lasă-ntotdeauna
să-i ating gândul tainic,
îmi dă speranță
și mă învăluie c-o muzică divină
din veacuri viitoare
Ei nu-i trebuie frumusețe, nici violență,

ci numai clipe fericite,
mă roagă-ntruna, fremătând,
să n-o reped, să nu fiu crud,
c-atâta își dorește-n schimb,
să-i mângâi clapele mai blând.

Delia Stăniloiu

Liliana Dumitriu

*“nu vreau
ca oamenii să fie frumoși
perfecti
să aibă ochi albaștri
sau negri
să aibă greutatea ideală
să spună numai lucruri previzibile
urăsc perfecțiunea...”*

Eu sunt

Eu sunt
o stea îndepărtată
din galaxia
de pe Ning
pe care
n-o vezi niciodată
m-aprind
tresar
și-apoi
mă sting.

Pași de cuvinte

Sunt fila albă
așernută
sub pașii tăi
de cuvinte
absența lor
noști negre de
așteptare.
ți-aștept trecerea
cum timpul
transformarea
pietrei
în nisip
uneori sărăcită
de vreo speranță
mă trezesc
dimineața
filă albă.

Pot fi

Pot fi pentru tine
orice
tic-tac-ul timpului hoinar
neantul
în doze controlabile

tăcerea
purtată de vânt și
așezată pe tabla de șah
a vremii
în dimineți când totul
pare static
adierea de pe frunte
semănând cu sărutul mamei
sau chiar îmbrățișarea
iubitei visate
pot veni
pot pleca
pot fi stepa în care
doar copita calului
se mai afundă
arșița care-ți topește
gerul din suflet
când liniștea bubuie
în timpanul tău
noapte sau zi
zvon sau certitudine
orice.
Astăzi însă
sunt doar cuvântul
batând în tâmplă
de la distanța
dintre două computere.

Te știi...

Te știi de când
prima pereche divină
a devenit imperfectă
și raiul lor
interzis.

Deși drumurile noastre
sunt
etern paralele
am simțit
din prima clipă

că vei fi
păcatul meu
de moarte.

Cu picioarele-nsângerate

Cu picioarele-nsângerate
calc pe cioburile
iubirii
fără să-mi pese
că inima
geme
sub
pașii mei.

Lacrimi
spală obrazii
printre ele
zâmbesc
zorilor
ca unei
promisiuni.

Baladă monotonă

De peste-ocean
și mai departe
mă-ntrebi ce fac
de mai exist
răspunsul vine
într-o carte
un pic mai trist.
Mai...fantezist.

Ce mai fac?
mai păcălesc o zi cu o noapte
dormită pe jumătate
sperând că astfel
intru-n eternitate

renunț la un dinte
sunt maestră-n
aduceri aminte

Mă interesez
de câte-o modă nouă
mai fac salariul
pe din două cu
te miri cine
și nu-mi pasă de-i
rău sau bine

Închid ochii iarna
să-mi păstrez vara
în priviri
nu mă mai tem de amintiri
croșetez, desenez
fac cumpărături
pun murături și fac dulceață
mă bucur sau
scutur (după caz)
de fiecare dimineață

Nu mă îmbăt cu apă
dar nici cu vin
cos nasturii
unui bărbat străin

Mai serbez câte o zi
și ignor alte trei sute și ceva
mă bucur de copiii
altora
mai dau un telefon
mai curăț un palton
într-un cuvânt
mă străduiesc
să trăiesc
monoton.

Neconcordanță

În mine
totul se întâmplă
prea încet
în afara mea
prea repede.

Așa se explică
de ce sunt
totdeauna obosită
de acest
du-te-vino.

Mi-e dor uneori

Mi-e dor uneori
de mine însămi
e mult de când
plimbările lungi
prin visele mele
faceau ca totul
să pară
posibil.

Mi-e dor uneori
de cea care
puteam fi
și-mi pare
chiar rău
că din
această pricină
n-am cunoscut-o
niciodată
pe cea care sunt.

Și pentru că
nimic spectaculos
nu se mai întâmplă
mă consolez
cu mine
cea de toate
zilele.

Declarație de avere

Am o mulțime
de prieteni
ce populează
peisajul
existenței mele
renunțarea
singurătatea
tristețea
tăcerile de tot felul.

Înțelegeți sper
de ce nu
mă mai pot
risipii
în nimic altceva.

Urăsc perfecțiunea

Urăsc perfecțiunea,
cu sete, cu furie,
cu ajutor din afară,
cu toată ființa.
Nu sunt o mașină,
sunt om.
trăirile băgate-n tipare
mă omoară
iubesc imperfecțiunea de oriunde
din trupul meu
din firea mea
din trăirile mele
din vorbele mele
asta mă deosebește
de restul lumii
și dă diversitate
universului în care trăiesc.
nu vreau
ca oamenii să fie frumoși
perfecti
să aibă ochi albaștri

sau negri
să aibă greutatea ideală
să spună numai lucruri previzibile
urăsc perfecțiunea,
iubesc cățeeii șchiopi
cu atâta gingășie și sinceritate
în privire
dacă dumnezeu
a putut ierta
imperfecțiunea noastră
din iubire
noi de ce nu putem
nici măcar nu vreau un răspuns
urăsc perfecțiunea și... atât.

Ești

Ești o boare sărată de vânt
stai la marginea visului
într-o stare de început
ca o uimire.
Pari o negație
zgâriind zarea
prins în transcendent
stai prăvălit
într-o ploaie de stele
glasul tău mut
tulbură liniștea cotidianului
ucigând iubiri-clișeu
gândul meu abia te percepe
ca pe o pată inestetică.
vinovată
obișnuința stă aplecată-ntr-o
rână
zâmbind sarcastic.
privesc
spre niciunde
sperând imagini
mereu așteptate
niciodată venite.

Hotărâre

Am plâns azi
pentru ultima oară
am ucis prin uscare
lacrimi șuvoi
vorbe nerostite
mă lupt cu ideile
ca un samurai
sunt o stâncă
de temeri
un univers de
mirări
ochii văd
ce vor ei să vadă
pe trup mi se prelinge
visarea
în brațe port
speranța
ca pe un prunc
sprijin aripa de
coama zării
curând mă va duce
spre alte cetăți
vis în așteptare.

Punctul meu sensibil

Ai un punct sensibil,
în privire
mi-a zis într-o zi,
gaița de tristețe, hlizindu-se.

M-am uitat în oglinda
anotimpului meu și
aveam într-adevăr,
un punct sensibil.

L-am ascuns cum am putut
mai bine;
după un zîmbet de circumstanță,

după o renunțare,
era însă, prea mare
și de fiecare dată ,
se vedea câte
un colțișor.

Am renunțat
m-am prins cu mâinile-amândouă
de toartele zilei ce venea
și mi-am spus:
nimeni nu-i perfect.

Accident

O piatră nebună
a nimerit în fereastra
sufletului tău
și a spart-o.

Prin spărtură
vântul a pătruns rece
și nemilos.

Am acoperit fereastra
cu trupul meu
dar vântul

a trecut prin mine
ca prin neant
Doamne,

cum să opresc vântul?
cu sufletul
îmi spune ecoul.

Mi-am tras copilăria

Mi-am tras copilăria
mai spre tine
căci ghiociei sufletului meu

rămăseseră
neculeși
de atâtea primăveri.

Tandrețe

O, de câte ori
nu mi-am plecat fruntea
copilăriei mele
regăsindu-mă.
și toată puzderia de stele
o culegeam
într-un paner
ca pe merele roșii
doar
întindeam mâna.

Butadă

Plouă mereu,
tot plouă
și seara e tristă
ca sufletul meu.

Cu nasu-n batistă
stau și ascult
al ploii tumult

Și plouă mereu
și seara e tristă,
și sufletul meu,
e-n batistă...

Tensiune

Furtună,
ard toată de jarul
privirilor tale
sunt scrum.
Mi-e dor de

mângâierea cuvintelor
picurate-n suflet
cu dulcea otravă
venite odată cu ele
Iubire
sunt încă la prima descoperire
ce duce-n abis
în el nu am ajuns încă
am rămas agățată de-o
stâncă
prejudată.

Frigul tăcerilor
ce vor veni
va fi greu ca
etenitatea
și doar foșnetul
frunzelor
ne va putea lecui
de zbuciumul strâns
de trudă
de chin
iluzii
cucută
venin.

Bogdan Stoian

Cosmin Istutor

*“Deschid ochii
sparg cu aripa coconul auriu.
Imagini încețoșate
năvălesc
să îmi creeze lumea”*

Oare...

Ploaia
înnegrită de fum
izbește marginea lumii
suflete vechi
aliniate
discută cu îngerii
re-facerea vieții

vor o planetă mică
fără maimuțe
doar porumbei albi

uitată într-un colț
Lumina
își suflecă mânecile
face un semn

timid Mozart cântă
lutul prinde formă
aripi albastre tremură

Străinul din suflet

Merg desculț
cu inima căzută
fereastra deschisă
aruncă un scâncet
de lapte matern

pașii se fac drum
în urma mea
tăcut
caut uitarea
din sufletele morților
neplecați

Dilemă divină

De o eternitate
îi învață
ce au de facut

îngerii nu mai vor
să coboare printre
orgolioșii bipezi
li se par urâți
și strâmbi

cer apocalipsa

s-a hotărât
își cheamă fiul
să îi țină locul

anul acesta
va muri El pe cruce...

Tablou de toamnă

e frig
în miez de noiembrie

frunze cristaline
așteaptă colindul
pașii copiilor
cheamă zăpada
struguri vineții
se limpezesc în sticle
iar soarele palid
se învește-n ceață

și ce dacă...

Neliniște

Clopotul bate
cu spirale albastre
peste pamântul
rănit de cruci

nuci albi
cu frunze uitate
de toamna grăbită
sprijină norii
păsări necunoscute
jelesc cuibul
prădat
de un câine orb
rătăcit printre suflete

De ce?

Două singurătăți
foste iubiri
se privesc căutând
în tăcerea pereche...

În căutare de sensuri

Sar zilnic din mormânt în mormânt
în căutare de sensuri
dar ochii lor
aruncă în mine tăceri
nedumerit răscolesc printre răni
să-mi recunosc întrebările
rătăcite în lumea de plastic
din visele mieilor

Dumnezeu a îmbătrânit

altfel ar fi adus dinozaurii înapoi
măcar ei nu cereau cu glas pios
banalități
le dăduse o lume

ce obosit se simțea
încă un Potop nu mai voia
cât de tânăr era când i-a făcut
și ce vesel

I-au întristat cu rugăciunile lor
cu patima pentru nimicuri
le oferise copaci și fluturi
iar ei...

Dumnezeu a îmbătrânit
și plânge

Vinul

Îl privesc tăcut
sânge de strugure brumat
însoțitor enigmatic
născut chinuit
de o toamnă amară
înger și demon
tulburat- tulburător
grăitor de adevăruri
creator de istorii și vieți
nobil ca un vechi Bourbon
batrânul poet

Capăt de drum

Lăsăm uneltele jos
ne cățărăm în prima maimuță
și privim
copacii se retrag în sămburi
obosiți să mai fie plămâni
lacurile însetate
de râuri secate-n izvoare
își caută norii
păsările coboară în ouă
și ne oferă răspunsul
stelele reci se opresc
și se-ntorc
grăbind pasul
spre punctul de dincolo

Un fluture

Deschid ochii
sparg cu aripa coconul auriu.
Imagini înceteșate
năvălesc
să îmi creeze lumea
Tremur
Umbre stranii
se reped asupra mea
Rătăcit
mă pierd în senzații
și caut
cu disperare
un strop de lumină
să îmi astâmpăr
setea
de liniște

Dimineață de octombrie

Merg încovoiat
copiii nu mă mai văd
bătrânii nu mă recunosc.
Sunt o pulbere
fină.
Orașul străin
de atâta ploaie
îmi curge sub tălpile goale
printre copaci
Visul nopții trecute
plin de răspunsuri
își caută întrebarea
în mintea mea

Obolesc

Epigrame Criză românească

Planeta e-n fierbere
Băncile scoase din priză

Românul de-atâta bere
A făcut si el... o criză!

‘telectualul român

Intră mândru-n librărie
Vis-a-vis de Amanet
Să ia pentru Berărie
Niște cărți... de tabinet!

Muză prost dispusă

Stați! a apărut o muză
Ce să scriu întreb atent
Îmi trânteste scurt o scuză
Ce vrei tu! eu n-am... talent!

Cristina Ștefan

Dionis Pușcuță

*“copacul alb
mi-e chip de ieri
și de toate zilele
pe vitralii
cu degete de sticlă
desenam fulgi
ca îndrăzneli
sau îndoieli
uneori ciobeam stele
și iubiri”*

iarna, Ralu

e plaja pustie în Vamă, Ralu!
ultimul val a rămas înghețat,
ondulate mișcările tale
de saltul în mare
femeie de nori în atingere caldă,
la țărnul tău, Ralu,
a crescut un iris
turnat în formă de apă,
brusc te-ai oprit amintire

și-am uitat
ziua noastră de vară,
toate sunt oarbe în Vamă,
nisip, scoici, meduze și alge.
ești stop cadru, Ralu,
mă iubești
în sculptura de iarnă
ca pe-un timp răsucit
într-un val înghețat
tu...Ralu

nervi de ninsoare

seară-n decembre
lângă trotuare arbori așteaptă ninsoarea
de când și-au coborât frunzele pentru noapte
au și uitat de trecut
vor să-i învinovățească numai umbra zăpezii

pe strada pustie urc înspre casă
un câine alb îmi taie calea
și-l privesc în ochi liniștiți
gândindu-mă că de atâtea rugi
mi-au trimis în sfârșit
îngerul alb din catastif

și totuși mai vrem o ninsoare
să dospim alți genunchi
alte ceruri și-același deșert foc de stele

din locul gol
se desface o voce
mă opresc să ascult
știi că m-aștepți cu ceaiul fierbinte
dar sunt necuminte
cum leg vocea asta urâtă de
cerul secat
din câinele alb
și târziu

morbid poem

morbid poem și-afară plouă
azi nu mă preocupă sensul vieții
sau mai bine
o torn într-un pahar mare de cola
rotesc cum învârtea mama cana de ceai
în care îmi amesteca aspirina
și beau rece tot
pentru aducere aminte

de pe atunci iubeam frigul
din poeme morbide
sigur el abia sufocat
a tras o raită prin mine
înainte de veșnica lui pomenire
în plâns de băbății îmbrobodite

iubesc frigul, ah, cât iubesc frigul
probabil vin din nordul îndepărtat
mi-au dat drumul pe topoganul greșit
imposibil de-a urca înapoi vreodată
celor care iubesc frigul
nu li se dă a doua șansă printre oameni

judecata de apoi înainte

Mulți tălmăcitori de suflet
vin princiari,
sunt fluturi îndrăzneți
buni de intrat în ochi și-n gură

și-acolo se prefac
în zâne de apă
cu dinți de otravă.

Prea multe incendii
se-nalță-n ecranele lor
și ard albastre cortine
în coline de pântec
tresar crime.

Deplânsa Lui lipsă
din joc singur,
îndoaie omizi în zăpadă
să moară de vină
o caldă-mpletire.
Cheamă- nghețarea
lătratelor stele
rotite în iele.

Să se oprească timpul!

Ceas de granit smuls
din fețele lor ascuțite
să râdă
să râdă
oamenii strâmbi
cu săbii înfipte în rânjet.
să plângă
să plângă
oamenii drepți
cu ochii de miei
când mai au trei minute
de văz rotitor
și de umblet.

De-aceea, mânăii mei,
copitele voastre
fără potcoave călcând
în cetăți de război
încremenesc veacuri
și voi tropotiți din mal în mal

născând chinuri
și voi tropotiți
pietre verzi și amare
peste jarul beznei
călătoare.
De-aceea, mânăii mei,
mitraliera e arcuș
și catapulta aruncă soare!

Înainte de-apoi,
iată, aud glasul de lin,
lira în lied alinată,
cum numai de a-uri și i-uri
se cântă lungi lacrimi de crin.
Vă spun
Nici-o-dată!

Cerne un început de iarnă

sunt ani de când
subțiez cuvinte
ți le-am scos din mirare
din dulapul bunicii, de sub nuc
sau din burniți.
ți le-am murmurat suple
molatice, stânjenite
sau le-am legat
în metalice noduri de grinzi.

sunt ani de când
îți întind o urnă-n cuvinte
să le arunci în vânt plopilor
și uitărilor tale
atât de frumoase...

sunt ani de când
eu însămi sunt cuvinte
de ciudate lumini
mi-au săpat râuri lungi peste frunte
în ninsori ca tine de vreme
și tot nu ți-au spus

câtă lavă răstorn
în iubind...
în iubind...

trac

sub reflectoare
cineva spune deodată
- e o iarnă ploioasă!
și în clipa aceea nu mai poți ascunde nimic
nicio tristețe niciun rid
nici măcar o scamă rebelă pe rochie
te strânge eșarfa
ți se usucă gura
realizezi că te-ai întors brusc spre lume
și tu...fugi în gândul iernii adevărate
nimic nu te mai potolește
vorbești...vorbești
despre fulgi nămeți și jar
gata să flambeze ideea
îți vin în minte brume muguri
mătăsurii încălcite de cer
chiar stafii adormite
de mult între fructe uscate
în sfârșit înțelegi
că ești o mască luminoasă!

Gânduri în decembrie

în clipa aceea am văzut prin tine
ca printr-o plasmă sensibilă
moale și tresărită
nu avea răbdare și culmea! devenise albastră
am gândit târziu
doar până atunci
nu uitam niciodată
să fac pachetele cu merinde.

*

pe îndelete mi-am imaginat
că exista locul tău unic

în care fiind decor
am dreptul la fericire
ca un grilaj în confesional
prin auz, călătorule necunoscut!
ochii poeziei străvăd
iubirea și ura
dacă ar putea enunța
ar luci vitrinele
de sărutări și obuze.
deci era o seară de iarnă
și-ți păstram caldă plăcinta cu dovleac.
tu vânai iepuri.

*

memoria mea și-a sărit din cheutori
nu are locuri, are doar umbre
de copii de mame și de ei
țin minte numai sentimente

*

mi-ai spus că-mi ești scară
de urcare pe zid
și de acolo de sus să-ți descriu ce văd dincolo
asta ca să verifici cât de deplin mă crezi,
Doamne, Dumnezeul meu!

*

bunica: orice rău e cu binele lui!
avea dreptate.
dacă-mi fac răul de a mă citi de-a-ndoaselea
mă întorc la îngerii.

*

locul tău avea puține cuvinte
sunete și mai puține
între culorile pastelate nu distingeam
toate băteau în cer
toate mă dizolvau
ca pe un abajur fiert de lumină
eu scriu ca să-mi enervez destinul
și să lase din mine numai ce nu e scris

de dragoste, iarnă simplă

tu știi

cum uneori îți sunt ciudată
pentru că număr plopi
în anotimpuri albe
și vezi cum din ferestre
răsărituri dalbe
îți mai ating nelămurit un dor
să nu te miri
sunt degete de nor
și ce găsești sub cetini
în fiecare iarnă
cer de tăceri
sau noi plecări departe

zăpada se întâmplă
când nu mai știi
în reazemul de tâmplă
să-ți fiu ca iarna iederii.

pentru că, Doamne, mă bucur

copacul alb
semăna cu mâna zăpezii
când i-am prins în cinci ramuri lumânările albastre
a fost ușor să-mi cern lumina
ca iertare de încă un an
copacul alb
mi-e chip de ieri
și de toate zilele
pe vitralii
cu degete de sticlă
desenam fulgi
ca îndrăzneli
sau îndoieli
uneori ciobeam stele
și iubiri

când s-a-nnoptat
am văzut toate formele complicate
cum se unesc în cea mai simplă
înfășare albă
de copil cântând.

ea știe dinainte

vinovat a fost drumul cu două benzi în iubire.
 aseară bolidul a lovit un porumbel
 din perechea zburând razant în bătaia farurilor.
 o fi fost porumbița
 pentru că tristețea m-a izbit în frunte
 și plângeam pescăruși
 și plângeam rândunele
 plângeam tot neamul meu păsăresc dintre vremi
 de ce ea? de ce eu?
 cel rămas
 repeta la marginea șoselei
 desprinderea ei sinucigașă din ultimul dans.
 porumbelul fusese iertat.
 spulberată n-am mai găsit-o
 dar deasupra lizierei
 se legăna un cuib alb de stele
 cum n-au mai văzut drumeții.
 el n-o mai iubea

Elegie în swiss

ce iarnă grea la canton
 iarnă siberiană la dărăpănatul canton
 rugina căii ferate roșește zăpada dintre traverse
 și pădurea din jur trosnește uscată
 număr în fiecare zi pașii până la trepte
 de moloz adunat la canton la canton
 trei la prima iubire
 șapte la prima tăcere și câte sute de pași
 până a-mi vedea bătrânul
 moșul meu pușcăriaș
 ascuns la canton la canton
 pentru el ierni la rând
 am înfruntat viscol
 înjurând birjărește viața
 și toate războaiele zeilor ei
 pentru el am biciuit lupii de la răscruci
 și-am murit încă o dată cu toți morții sub tei
 acum îi duc ultimul blid de mâncare

nu mă așteaptă
nu mă mai vede demult
mai face și azi zgomotoasa gargară cu sare
leac bun la toate
învățat în hruba-nchisorii
și mă strigă- nfundat
drăcoaso, Iordano,
- dă drumul viorii!
și geme cântat
ce iarnă grea la canton la canton
număr pași prin viscol
la moșul meu arestat
în visul blajin
șapte pași să-i aud cum răsună
de crivăț fereastra
trei pași și- i sărut cenușiile plete
un pas
să-i ating piatra albă
de iarnă străbună
sfarm lanțul în ultim curaj
nu moare bătrânul
mănâncă hulpav
- tu esti, Iordano!
cantoano, nebuno!

Silogism de gară

Singură cred în adevăr. În adevărul de om cred.
În gară sunt mulți oameni. Stau printre oameni.
Ei au trenurile și bagajele lor. Trenurile lor nu sunt și ale mele.
Eu nu am bagaje. Trenurile lor vin și pleacă. Eu rămân în gară.
Aici învăț ce e minciuna.

Elegie din Auschwitz

să nu mă pierd
sigur e un răspuns
la poezia cu gardul de sârmă ghimpată
îi spuseseam că o am în minte
sau în brațul stâng dureros
de aceea nu știu cum am ajuns aici

e un soi de stație dar nu de benzină
 pentru că pot să văd înapoi și înainte
 dincolo de oameni
 nu știu nici de ce ne-am întâlnit cu ei
 îmi vine să-i urc pe mormanul de zăpadă
 și să le dau vânt în lună
 numai să scap de scuipatul lor când vorbesc
 și de plecarea ta
 o văd începând
 cum toți coboară lutăria
 și apoi merg în șir
 printre buruieni
 cât ei de înalte
 despică poteca și tu esti prima
 de unde nu te mai văd la ora trei din noapte
 ai fruntea-n pământ
 și gândul obsedant să te-ntorci brusc din drum
 și să le dai câte un pumn mare în față
 asta pentru că e un soi de orientare turistică
 dar numai tu știi să ajungi la baobab
 îmi bate inima ca într-un solo
 din Knocking on heaven's door
 și ți- am promis să nu mai scriu
 decât când urlă aruncarea
 am mai promis să înjur o singură dată în viață
 într-un loc remarcabil
 și se întâmplă să-l fi găsit aici
 prăpastia asta aushwitziană
 unde nu crește iarba la mal
 și prăzile strânse mișelește
 s-au întrețesut
 în timp ce eu ițeam gâtul după tine
 până la gardul de sârmă ghimpată
 arto, tu- s colții mă-tii de javră
 ți-am cules urletul cerului
 și mi-a rămas stigmatul în cinci colțuri
 al gardului de fier desfrânat, arto!
 l-a netezit, l-a netezit vrabia
 ba fluturele
 ba păianjenii
 l-au rătăcit prin altare despuiate

stârnind guri dibace
ca un răs de fată sprintară
susur dulce între chiparoșii funebri
eu am rămas în împuțita asta de stație
și nu e de benzină
e de timp
pentru că văd și-napoi ghimpii din carne
nu mai au veleități de holocaust
cu mădulele vâpăi le-am ars
până-n morții neamului iudaic
până-n zăngănitul
trudei lui Dis Pater le-am ars!
nu te-ai întors,
te-au trimis la baobab
oase orfane de umbră, arto,
gazul luminii galbene
și copilul de-a bușilea
lingând noroiul sângelui
lângă alt gard de sârmă ghimpată
așa mi –a venit înconjurare delicată și nori, arto
sunt Fortunata și-mi dau în petec de vers
designul e absolut,
pasărea albă!

Sebastian Șufariu

Liviu Nedelcu

*“mă desfăt organoleptic
ca și cum trezit din somn
un ilustru somelier
îmi decantează anii coșți uscați pierduți
în vinul curgător al clipitei”*

nu exist dar mă tratez

mi-e frică să plec de aici
dincolo de poemul acesta
se coșcovesc blocurile
chiorăsc firmele de neon
pândesc iubiri banale
al căror subiect a fost tratat
de aproape toți poeții deceniului

dintre care unul a scris
versul rotund
pe care aș fi vrut să-l scriu eu

(deceniu cu veceu
în sufragerie
blazare e numele tău)

te iubesc atât de mult
încât ți-aș vinde vocea la bursă
ca să scap lumea o săptămână
de foame

te iubesc atât de mult
că mi-e groază
de fiecare dimineață
nu ai să mă vezi cum dorm
cu capul spart de colții rinocerilor

(căci da
un rinocer tânăr m-a tras prin colbul roșcat
și n-am strigat
căci eu n-am nici măcar o pasăre neagră
ce plânge în lună)

locuiesc în urma lăsată
de botforul de purpură
pe care l-am visat mușcându-mi piciorul

când lipsesc din intersecția vederii
cu umbra
și tot ce prinde a scânteia e rana
pe care încerc să o trag deasupra-mi
ca pe o hlamidă

cât oraș întins pe șapte coline
e în sângele meu
câte bariere și norod și oase tămâiate
medalii
am salvat
niște arici
de scufundarea în căldarea cu apă

eu nici nu am început să fiu
doar un copil a exclamat stâlcindu-mi numele
uite-l pe bebi
nu l-a luat nimeni în serios
ba chiar o mătușă s-a mâhnit foarte

asta vă învață pe voi la școală

mi-e frică să plec de aici
să apar pe caldarâm
să mă vezi să mă pipăi în sfârșit
de-a întregul
s-au construit cafenele
la parter și în colțul blocului
într-o bună zi nu voi mai avea pe unde să ies
din casă
decât trecând printre ideile prietenilor

visând la un vers perfect
pentru care să mă iubesc
precum pe dușmanul meu

sebi cel nebun după poezie

nu știu cum s-a întâmplat
fugeam în zig-zag-ul sentimentului de aripi
neștiutor ca un păstrăv izbit de lună

în copilăria mea statuile nu creșteau firesc
de unde să invoc voci pentru hagiografi
semnele rănilor
genunchii juliți ai copilăriei
am visat că am un ochi verde și unul tărcat
poate din visul acesta să iasă ceva memorabil

primii ucenici locuiau în nordul orașului
la podul cu lanțuri
sub care curgea apă și cuvinte
cât pentru a boteza tot târgul
nu le-a spus nimeni că sunt discipoli
toate vocalele păreau identice
așa cum par la un moment dat
toți copiii

am să mărturisesc într-o zi prin autobuz
că am un ierbar cu vocale
de care știu deja vameșii cerului
o să mă autoflagelez
lăsând în urmă sângele ca pe niște firmituri de pâine
după care să se ia
cei care au chef să se rătăcească

despre primele minuni
s-a scris în gazete
care au ars mai târziu în holocaustul maculaturii
deceniului când levitau sub blitzuri
poezii cei cu optzeci de limbi

cele mai importante minuni
rămân să fie povestite de oamenii cărora
poezia le-a salvat viața
îi veți putea recunoaște după neliniște
sunt din toate cârciumile

hagiografii baladei au tot dreptul să afle
cât de mult se înșeală scepticii
care afirmă că toți ne vindecăm de dor
o dată cu trecerea timpului

atunci se vor apropia de cea mai mare minune

din viața lui
sebi cel nebun după poezie

isihie

intră în peștera inimii
unde nu se aude cum trece timpul
spre miazănoapte și miazăzi
până în vârful unghiilor

fă liniște

ca un condamnat la isihie
ispășește-ți trupul
cu toate amintirile

strânge pleoapele
ca și cum ai fixa o țintă
strânge-le
ca și cum ținta aceea
ai fi chiar tu

altarele poeziei
cu refluxul mâniei
ducă-se
zeii de fum și epitete
spargă-se
închide ochii
prin care lumea
a intrat în viața ta
ca apa unui lac
care a surpat malul

ajunge zilei sângele ei

intră în peștera inimii
în vârful degetelor
intră
umbră a mea călătoare

și îi zidește intrarea

un copil lipit de tocul ușii

undeva în lumea aceasta
împărțită din anul zero
înainte și după
un copil stă lipit de ușă
așa cum în aerogări
oamenii sunt fixați
pe drumul care îi duce
la păsările mari
și la volute

undeva în orașul oarecare
am aflat că un copil palpită
lângă tocul ușii
nedezipit de chenarul magic
prin care umerii bărbatului
au dispărut
în cerc de cenușă

tată, tată,
o fi zicând el,
când vei reentra, o să-ți sar în brațe,
o să fii căluțul meu
di, di, di, da

tata a plecat într-o călătorie mare
deschisă din cartea de basme,
închisă în mintea copilului
lângă luna de mătase,
ciocolata mov,
reclame tv,
chipul mamei văzut sub lupă,
Dumnezeu văzut pur și simplu.

copilul nu știe că e toamnă
-bine, nimeni nu știe cu adevărat-
pentru el toamna e un televizor
cu sonorul dat spre încetișor,

o zi cu tuberculi scoși,
galbeni, straniu de frumoși

unde va în lumea noastră
viu și de atins cu mâna
un copil crește lipit de tocul ușii
ca o plantă în seră
lângă un băț de bambus

unde va în lumea noastră
cu cronometrul dat la zero
de două mii de ani
nu s-a auzit de moarte
nu s-a auzit de filoxeră

un copil crește lipit de tocul ușii

o istorie

istoria țării mele
umblă ruptă-n fund
ca un chaplin inutil
care tot încasează șuturi
din dreapta din stânga

se strecoară printre veteranii
de pe care curg hainele militare
ținuți în poziție verticală
cu un pumn de decorații
merge la parada de întâi decembrie
să miroase aburii de țuică și fasole cu ciolan
intră pe furiș la simpozioane
îi ascultă pe domnii care se contrazic grav
cască
se aude cum îi trosnesc fălcile
până în cercul pe care
lasciate ogni speranza
stă scris deasupra capului lui roller

îi plac orele de curs
atunci când profesorii inițiază elevele

în tainele naturii
trage cu ochiul pe manualul

care îi poartă numele

cât m-am schimbat
cât de mult m-am schimbat
își zice
în timp ce îi contemplă
pe basarab mircea ștefan mihai
ca pe niște actori
scoși la pensie

uneori trage o fugă pe la posada
aruncă cu pietre
își face urechea pâlnie
să asculte cum funcționează gravitația
știe unde se află rovine
așa că un week-end
nu face altceva decât
să citească scrisoarea a treia

țțțț face ea clătinând din cap
țțțț
nicopole după
nicopole după rovine

îi e dor și ei de podu' înalt
până și de cozorici îi e dor
când ajunge la neajlov
se uită în jur cu atenție
să nu o vadă nimeni
apoi își lungește brațul
prin apa tulbure
aruncă peste cap ca un făt-frumos din lacrimă
peturi sticle borcane cutii
într-un final

zâmbind complice nu știu cui

ridică așa ca pe un buzdugan

dintele
dintele lui sinan

atât a lăsat nebunul de hassan
prin țara românească din pașă
restul cară în spinare și acum

fir-ar să fie clio

poveste din mărul pierdut

degetele mele erau o ansă
care îți căuta sufletul în aburul cărnii
din corpul tău ploua cu amintirile
femeilor lumii

ai simțit prin crengile de afară
banchet cu flori efemere
după ce ne-am cunoscut pe îndelete
în fibra cea mai adâncă a trupului
după ce ți-am primit ultima zvâcnire
a trupului muritor
iar sufletul ca un cais copt desupra gurii

am să-l sorb
îți spuneam
am să-l sfârtec
ca și cum nemurirea

ultima încordare a corpului tău
se pierdea ca un ecou
hăt în vintre sânge oase
până pe vârful limbii
care îți spunea
că a început să plouă

de parcă sexul era incantație de paparude
și electricitatea a strigat în nori
cum se striga pe afară în copilărie
a început mihaelaaa

curgeau norii prin burlane
desenând hărți pe caldarâm
sau trimițându-ne mesaje secrete
poate o disperare din cer
ne vâna demult
și ni s-a strecurat în trup
cu ghimpele albastru al iubirii

îți povesteam că dincolo de trupul tău
nu există nimic
dincolo de el crește iarba
uitării

ai să te sprijini de propoziția mea ca de o pernă
pregătită de somn
când voi rosti deasupra ta
nu
nu vom muri
mai mult decât se cade
dar se cuvine totuși
să fim decenti
și să nu contrazicem poveste

acest orizont îmi bagă degetele în ochi

tot ce știm e că au plecat.
s-au pierdut în larg așa cum se topește
ultima mentosană pe limbă.
gustul e pe ducă și mi-e ciudă că mai vreau.

o,
velele lor mari despicând văzduhul
în baletul de dimineață al cormoranilor,
unde vă e avântul ?
acum vă pictez din amintire.

cine a trecut de strâmtori
în sudul cel mai de sud,
cine a dat de urma cașalotului,
nu s-a mai întors.

o să revină cineva
din terra incognito
să strige:
bă, nu există terra incognito !

nici selena incognito !

în general nu există nimic
decât o bere la doză
un meci de fotbal
și o partidă de sex nebun
ca o socializare cu vecinii
până a doua zi dimineața
când
nu eu nu niciodată
nu am uitat lumina aprinsă
pe casa scării

a
scuze
mai sunt poeții
care au raiul lor aparte
cu versuri în rime îngerești
sau cu eternități albe ca un nor
pentru care n-a fost suficient abur
în conductele de etanol pur condensat
care duc
naiba știe unde

o
velele lor mari
gabia de pe care am privit de atâtea ori
până departe
până se scufunda soarele în paharul cu vin

și mi s-a strepezit inima
apoi nu am mai așteptat

de când m-am lăsat de visat

să le arunc ca pe fotografiile fostei iubite
mă tem să nu mă îngraș prea mult
fac mișcare rectilinie uniformă
într-un oraș bântuit de acoperișuri

nu mai e timp de repetat primăvara
în timp ce povestim despre iarbă și găze
în biblioteca unde
s-au strâns milioane de vocale
care fuseseră cândva avânturi
pogorăminte
prin sânge de villon
ea intră în oraș pe la barieră

am gustat din același vin
pe care l-a băut rimbaud
din care se îmbătase mai înainte
vecinul de cartier george vasiliiu
căruia vreau nu vreau
îi simt prezența
la colțul mesei

poate că acesta o fi motivul
pentru care uneori mai ezit

de când m-am lăsat de visat
aflu din ziare
cum s-ar fi sfârșit
ziua de ieri
iar pentru cea de mâine
mă văd nevoit să comit
o adevărată impietate
trebuie să o aștept
pur și simplu

e noapte
îmi arde sufletul după un vis

Virgil Titarencu

Ionel Cucliuc

*“există oare vreo vină
în omul care înșiră culorile cu strigăte de regret
scuipându-le pe ziduri
una câte una
sufletul lui e doar o basculantă
de ce vreți să îl acoperiți cu gazon
și petunii”*

stare de emigrant

viața
cea mai cumplită stare de emigrant
mereu străin printre cei care au ajuns acolo
în vîrsta aceea
în felul acela de viață
înaintea ta
ei te privesc așa cum meriți
un intrus un novice
unul cu valiza în mîină
mereu găsești pe cineva
care se va apropia și îți va spune despre cînd era el
sau ea de vîrsta ta
cum erau verile și toamnele cum erau oamenii vinul cărțile
îți va spune cum ar trebui să te simți
cum ar trebui să te adaptezi
să te resemnezi
nu te așezi bine și trebuie să pleci din nou
spre un nou lagăr spre o altă zi alte fețe
renunți să îți mai desfaci lucrurile
dormi îmbrăcat transpiri
te trezeși în mijlocul nopții
agitat
fără să știi de care parte a pleoapelor e realitatea
tresari
îți cauți actele
află din nou cine ești tu
pipăi conturul literelor numele
prenumele adresa codul numeric
personal
se face din nou bine
se face liniște în cutia ambulantă
a existenței
dimineța îți iese din nou rămas bun
de la tine

copacul dinăuntru

mîinile și picioarele
îmi sînt rădăcini

pentru copacul care crește
spre înăuntru
fiecare bătaie de inimă fiecare respirație
improbabile adieri
foșnet de frunze
în limba orelor
uneori seara mă cațăr în el
pînă sus
mă ghemuiesc
privesc departe
cum vara îmbătrînește
în mine
ca o femeie frumoasă

indie

îmi iubesc incultura
singurul lucru care nu mă ironizează
nu mă părăsește nu mă înșală
definitiv și definitiv
sobru fără să fie sacru
simplu fără să devină schematic
mă surprinde prin aerul ei enigmatic
prin prospețimea ei de față
trezită fără să își dea seama
în pijamale bărbătești
cu fața puțin lătăreață
dar frumoasă și tandră
lipindu-și trupul de mine
clondir din care curge miere
și lavă
trîntind ușa de perete
ori de cîte ori se arată
după o absență suspect de îndelungată
îmi place să adorm cu capul în brațele ei
să mă trezesc noaptea pe întuneric
să aud cum pufnește în rîs
ca după o glumă proastă
în stil est-european

nevoia de predictibil II

e atîta vreme
de cînd nu m-ai întrebat nimic
ții minte vremurile cînd ne pîndeam
agățați fiecare de răspunsul celuilalt
ca niște maimuțe spînzurate de liane
călătoream prin zile pluteam
legănîndu-ne în baldachinul unei jungle nesfîrșite
ca o maree ne inundam trupurile
cu ce mai rămînea din noi
în așteptarea unei opriri
amețitoare fericire a rătăcirii
în labirintul celuilalt
de ce nu mi-ai spus atunci
totul se sfîrșește
la fel de simplu
cum a început
în limbo

introfanie de toamnă I

mi-am dorit să mă plimb cu dumnezeu încă o dată
printr-un cinematograful pustiu
din acelea ce stau dărîmate cu o jumătate de acoperiș lipsă
apoi să căutăm niște fotolii mai acătării
să le batem bine pînă iese tot praful din ele
să ne tolănim cu picioarele pe spătarele din față
și să plouă mărunț fără să ne pese în partea noastră
de cinematograful unde mai este o bucată lungă de acoperiș
să stăm de vorbă ca pe vremuri
despre cum e cu oamenii care n-au pîine sau n-au idei
sau n-au dumnezeu să îl privesc cum tace
nemișcat ca și cum m-ar ignora
să închid ochii să aud ploaia cum răpăie ușor
pe umerii de tablă scorjîtă ai cinematografului
apoi să mă trezesc tresărind
și să nu mai fie acolo plecat numai el știe pe unde
să mă simt singur și să fie
toamnă

introfanie de toamnă II

deschid ochii cu durerea unei răni amorțite
 e frig din nou ca într-o dimineață de exil
 dumnezeu are obiceiul ăsta să îmi asculte rugăciunile
 și nu știu dacă o face intenționat
 sau este un fel de cafea cosmică pe care o bea în cinstea noastră
 deși uneori între fiu risipitor și fiu
 diferențele devin pentru mine la fel de iluzorii
 precum malurile încetoșate ale dunării
 într-o dimineață de noiembrie undeva dincolo de cotu' pisicii
 simți o nevoie copleșitoare după o cafea fierbinte cosmică sau nu
 dar oamenii au continuat să moară și astăzi
 deși am uitat să bifez în calendar
 imbecilii s-au înghesuit ca guszganii din nou
 pe wall street și pe main street
 s-au pescuit și astăzi idei și bani
 și milioane de tone de gunoaie plutind în pacific
 deschid ochii îmi pipăi tableta emails news
 the rest of the daily garbage floating around
 pipăi mai departe e ceață e frig și
 dumnezeu are obiceiul ăsta să îmi asculte rugăciunile

imun la spinii palmierului evantai

vă spun ce mi s-a spus și mie
 că nu iubesc că sînt imun
 la spinii palmierului evantai
 că am o inimă de piatră
 grea
 din acelea cu care spargi
 carapacea de crab
 după ce îl fierbi la foc mocnit
 pînă moare
 că sînt rece și aspru
 ca nisipul răsfrat în părul
 unei păpuși aduse de valuri
 că nici un strigăt nu mă ajunge
 nici o privire nu mă doare
 că zbor singur dimineața peste catarge
 printre epave că mă scufund

că tac nu răspund că dispar în adînc
deși în mine se ascunde o mare
îmbiat sînt să rămîn pe insulă
să aștept orizontul să mi se așeze
pe spinare

în rîpa aceea unde mor cîinii și oamenii fără acte

doamne
întotdeauna m-am întrebat
de unde știi clipa
cînd nu îmi mai doresc nimic
niciunul din lucrurile pe care mi le dai
cînd cobor inert
ca dintr-un tramvai înghețat
atîrnat de sîrmele nopții
fără să mai simt decît frigul mut
al singurătății
împreună cu tine la marginea orașului
în rîpa aceea
unde mor cîinii
și oamenii fără acte
iar tu îmi spui
rămîi aici mai la dos
spre dimineață
te voi lua cu mine

primăvara asta scâlîmbă I

primăvara asta scâlîmbă
cu mîni lungi și verzi
azvîrlite spre văzduh
cu disperarea zorilor
zvîcnindu-i mereu în priviri
își trece prea repede umbra
prin colțurile camerei
fără să-mi lase nici măcar iluzia
că am fi putut petrece împreună
o noapte
la furat de zarzăre
pe gard

primăvara asta scâlîmbă II

nici nu știu dacă ar trebui să mă simt
 vinovat sau handicapat
 emoțional
 primăvara asta scâlîmbă
 a rămas însărcinată astă toamnă
 iar acum i s-a rupt apa
 în tramvai
 mă privește cu ochii ei negri
 agățîndu-se de umerii mei cu toate crengile înflorite
 ale bulevardului
 mă imploră să nu o părăsesc
 îmi cobor capul
 pe rotundul enorm al rochiei negre
 și încerc să respir
 în ritmul zăngănitului
 roților
 la vale

într-o zi

într-o zi voi renunța să îmi mai actualizez lucrurile
 voi spune această mașină acest aparat
 sînt ultimele
 îmi sînt de ajuns
 acest costum este cel de pe urmă
 cămașa cravata blugii bocancii pînă și spuma de ras
 totul rînd pe rînd
 oricum îmi vor supraviețui nu am să le mai schimb
 voi sta cu ele pînă la sfîrșit
 singura nedumerire pe care o am
 este dacă mă va îngrozi gîndul acesta
 sau dacă îl voi îmbrățișa a resemnare
 ca pe o pernă rece cu vag miros de mucegai
 cînd înnoptezi într-o casă abandonată
 în care ai intrat pe furiș
 după ce ai spart banca unui orașel de provincie
 în care niciodată nu s-a întîmplat nimic
 sau poate mă voi revolta
 mă voi agăța de fiecare zi ca de corzile unei cortine

ce nu contenește să coboare
poate voi pleca pe străzi fără să știu unde
căutînd pînă seara o casă abandonată
în care voi intra pe furiș
după ce am trăit viața unui orașel de provincie
în care niciodată nu s-a întîmplat nimic
voi îmbrățișa a resemnare
o pernă rece cu vag miros de mucegai
și voi adormi

roșu perfect

au fost cîndva alte vremuri
ne vindecam altfel
decît să mușcăm așa cum facem acum
puțin cîte puțin meschin
din speranță
doar atît cît să nu se vadă
în partea dinspre sufagerie
te răstigneam peste pianul alb
tu și faldurile tale nesuferite
mătăsurile panglicile
respirația sacadată
și albul
impenetrabil al ochilor
defunctele amintiri ale copilăriei
desuurile
tabuurile primitive
desfrunzirea desflorirea invierea
mă întrebam în gînd ca și cum ți-aș fi furat toate măștile
dacă simți ura cu care te iubesc
sau poate
adîncul în care intru
precum o sabie rituală
cînd lumile noastre se prăbușeau
una în cealaltă
în roșu perfect

punk bach

există oare vreo vină
în omul care înșiră culorile cu strigăte de regret
scuipându-le pe ziduri
una câte una
sufletul lui e doar o basculantă
de ce vreți să îl acoperiți cu gazon
și petunii
pe el
omul care nu mai are nimic de visat
voi
cei care treceți în fiecare zi
prin cimitirul închisorii de fluturi
atît de tineri și de frumoși
rostogolindu-vă
ca niște pepeni verzi
printre gropi tinere și fără cruci
lăsînd în urmă o zeamă
acoperită de muște
pentru el nu mai rămîne
decît punk bach

dade I

între mișcare și nemișcare
ziua se-ndoaie pe după umbre
se lasă pe spate
naște o alta
fără să spună nimic
privește în mine
ca-ntr-o băltoacă
și moare

sălbăticune

o zi dintre acelea pe care le aștepți
cu ochii închiși
trec pe lîngă noi derviși
lume în mașini luxoase animale exotice femei
nu deschide ochii îmi spui
eu mă plictisesc repede mormăi
îți simt bucuria prin pînza rochiei cum saltă ca un prunc

„însă ochiu-nchis afară înlăuntru se deșteaptă”
de ce oare cînd se plictisesc bărbații
sînt nevoia să-și îngroape capul
în nisipul coapselor femeii pe care o iubesc
îți acopăr gura cu degetele
să nu spui freud
am alergie la nume
la alte nume cînd sîntem atît de aproape
deschid ochii
și nu mai ești lîngă mine
sălbăticiune

sînt un oraș prin care nu mai trece nimeni

sînt un oraș prin care nu mai trece nimeni
nici măcar eu
dacă auzi vreodată ceva
e doar un magnetofon pe care ascult uneori
pașii tăi și ploaia
nici ea nu mai vine de multă vreme
doar zilele intră în suflet
ca niște hulubi orbi
iar seara nu mai găsesc ieșirea
se lovesc de pereți obolesc
apoi adorm împietrite
ca niște statuete din bronz
pe marginea unui pervaz
cînd se face întuneric le arunc în debara
dau drumul la televizor
și mă trezesc imaginîndu-mi că am murit
cu ochii deschiși
iar tu ai uitat să pleci

Ana Tudoran

Dumitru Macovei

*“norii îmi țin inima
în pălmi de portativ
sunt psalmi pentru Înalt”*

întrebări

aș vrea sa nu te mai aud foșnind
prin gândurile mele
trecător stupid prin ploaia nimănu
sub aura martirului teluric
între sacru și profan
de care adevăr te-ndepărtezi

închis în limite abstracte
de înger stilizat
îți construiești sfârșitul
cu migala unui arhitect îndoctrinat
zidit în propriu templu
de întrebări fără răspuns

nu ai nevoie de un stâlp să scormonești în sacul de gunoi prolog

când scormonești într-un gunoi
nu-l împrăștia
nu strica plăcerea celui care vine
să descopere "misterul "

epilog

diavolul îmbătrânit
tras în țeapa unui ciot
după o lungă agonie
și-a făcut un harakiri
nu înainte de a-și pune
oul la clocit

sfârșitul sfârșitului

coșmarul unui înger
cu unghii învinețite
prinse-n ușa cerului
leagă gândul la picior
prin ochii ploii de cireș

ruga unui muritor

O Doamne
mă întreb cum am greșit
de mi-ai trimis
dintre toți îngerii
doar unul pricăjit
amar e sufletul
în fiecare seară
când rănilor oblojite
sângerează

I-ai învățat smerenia
întoarce obrazul
la fiecare palmă
scuipat și umilit
ca un câine de pripas
supus

mai bine mă învățai
smerenia pe mine
să fiu lovită-n locul lui
doare Doamne
rolul ce mi-ai dat
să port povara unui înger

aș vrea
să îmi crească niște aripi
să-l pot purta pe nori
privind crestele-n apus
cu vulturii pe munte

că nu-i tot una de-om muri
ca râme prinse-n undiți
sau liberi survolând Înaltul

azi nu e zi de ghindă

ne naștem semn de întrebare
în schimbul trei
al generației de sacrificiu

îmbrăcați în culorile politicii
pion(ieri) șoim azi
portocal mâine

mereu visam creanga de aur
a bătrânului stejar
așteptând joia..
când se împarte ghinda

toamna castanelor

azi noapte toamna
s-a lăsat dezbrăcată
ca o castană de coaja țepoasă
după un exces de zel pudibond
a pornit parada metamorfozei
prin parcul central
în vârtejul frunzelor

sedimente

-concurs George Bacovia, Lira21-locul I-

am invitat singurătatea firească
pe cel mai confortabil fotoliu
s-a așezat cu zâmbetul molipsitor
la o cafea ascultând
stropii de vară curgând inodor
peste colțul de timp ruginit
îngropat în nisip

fuma detașată
azi nu voia cuvinte mari
rumegase sobrietatea îndeajuns
cât să-i ajungă pentru un secol
trecuse prin toate emoțiile
ca un ceasornic nemțesc
a învățat în fine
că simpla ei prezență este un dar

obișnuiește să spună deseori

eu nu mă plictisesc niciodată cu mine
gândul a ramas ancorat la umbra unei stânci
far luminând naufragiul din noi

ne-am iubit monu(mental)

dacă pleci am de gând
să folosesc emoția durerii
disperarea îmi dă un aer nobil
ca mărcile celebre de second
abandonate
precum numele marilor bulevarde
șterse de pe frontispiciul istoriei
după căderea blokului comunist
nostalgicii mai rup și azi
câte un souvenir din zid

noi ne-am iubit monu(mental)
atârnați în disperare
de temeri calculate
prin garsoniere închiriate
pe cearșafuri dantelate

reminescențe în derivă
ultim bastion din turnul unui far
cu geamuri sparte de furtună
paznici în rondul nopții

al unui țârm de pescăruși
emigrați din estul sălbatic
pe faleza unde mai cântă și azi
același vals la acordeon
un cerșetor de vise expirate

doină din fluierul piciorului

icoane suspendate deplâng
adâncul teluric
tânguind o doină amară
din fluierul piciorului rănit

rațiuni în abces pulsează violent
cu un junghi reumatic
irisul căprui lipit de vizorul
veacului dezamăgit
închis în vulva umanității
încearcă zadarnic să spargă blocada
ginecologul a plecat în concediu

lenea cugetând adânc

lenea se tratează tolănită cu odihna
când munca îi da ghes nu se obosește
săpând după adevărul nud
natura pudibondă
îl va acoperi oricum
cu frunze
numai omul cheleşte natural
de atâta profunzime
privește orele cum trec
surprins mereu că ultima ucide

sfârșit de august bate-n poartă

pianul picură în suflet
vârfuri de melancolii
pe scena cerului cad ploii
de amurg

ninge ascuns în cupa unui foșnet
amintirile îmbibate
mă calcă timpul printre frunze
pe drumul insomniilor târzii
trec târguri de duminici
spre strada anticarilor bătrâni

un nou cer și o nouă iubire -la orizont-

să cuprindă toate durerile lumii
iubirea carnală și ura au dispărut subit
a rămas conștientizarea
revărsată dintr-un cer nou
nedeghizat de spectrul culorilor din priviri
nimic nu era umbrit de dorințe ambiții
era cerul cunoașterii
în forma pură a iubirii

vând ieftin fără intermediari

persoană fizică vând vilă
cu vise ridicate de la parter la etaj
terasa are vedere la mare
unde briza îți mângâie diminețile
în aburul blând al cafelei
are all inclusive designul ambiental
al unei iubiri abandonate
la mijlocul construcției

se vinde cu sufletul rămas prin moloz..

condorul peste ochiul de argint

se unduie luna
în ochiul de argint
și-n gânduri se sparge
o stâncă

norii îmi țin inima
în palmi de portativ
sunt psalmi pentru Înalt

aripa condorului
cu o pală răcește
obrazul lunii
din ochiul de argint

se dedică festivalului medieval Sighișoara

tobele bat
la poalele orașului
în ritm de balade medievale
domnițele
trec
cu pasul ușor
pe caldarâmul
fierbinte

e festival
lumea
în straie pestrițe
cântă
cu bătrânul folkist
pletele albe îi flutură-n vânt
chitara mai rupe o coardă
din sufletul celor prezenți
e noapte
dar ce luminează
revarsă pe străzi
bucuria
începe cu Si
Sighișoara cântă cu noi
și a fost ziua întâia..

între rațiuni mai e loc de un nebun

azi mi-am dezvelit sufletul să respire
un soi de nebunie și extaz

biet suflet îți era teamă că bucuria omoară
ai preferat să privești prin crăpături
aerul tare al vieții

ai îmbătrânit că un voyeur netrebnic nevinovat
mi-ai furat atâtea momente
trecând pe lângă mine-n zadar

prea plictisit de ieșirile cu prieteni
de câte ori ți-ai închis telefonul?

să nu fii deranjat
de câte ori ai întors spatele vieții reale?
creând un imaginar
un surogat de viață bolnavă
hrănind artificial propriul eu
prea vulnerabil să dea piept
cu realitățile

azi nu vreau să privești marea
mă răzbun și eu pentru toate clipele netrăite
îți amintești promisiunile
mâine
de mâine mă schimb
mâine de mâine și eu o să îți fac pe plac...
nebunule!

lolita

am obosit hălăduind
prin gunoaie
mă adun lângă haita flămândă
adorm

îmi visez stăpânii plecați
și zâmbesc
e visul în care lolita se întoarce acasă
pe pragul de tei
mirosind a primăvară mereu

mă dezmeticesc într-un șut
pleacă javră!
nu am înțeles niciodată cuvântul
doar tonul
și durerea din oase
îmi dă un impuls

mă dau la o parte
în suflet nu mai am răni
am numai dor

ți-am strâns mâna
ușor transpirată
nu știam
că apusul decapitat
de orizontul nopții

își întinde agonia
peste trunchiuri
de mesteceni albi

un ritual nescris
al reîntoarcerii
în sine
acolo
în tăcerea umbrelor
gândul
penetreză materia

ochiul întors spre fereastra din suflet

te-ai rostogolit
lăsând urme încinse
prin visul ultimei veri
atunci
m-ai cucerit
cu zâmbetul
albit
poem nins
de iarna
prea timpurie..

adorm
și ochii mei
scriu versuri
citesc pe ecranul mental
mesaj din trecut senzații de dor

de la sfârșitul unui deceniu
mă urmărește imaginea
trenului pierdut

atât de aproape
minutul
secunda..

dincolo un alt cer și o altă lume
-poem proză-

m-am născut de ziua morților
într-o toamnă..
lumânările ardeau pe înserat
în dealul cimitirului catolic
când popa unguresc și-a deschis larg roba
ca aripile negre ale liliacului
mama a simțit că e” timpul “

contactul terestru a venit brusc
m-am trezit pe jos
din brațele bunicii ațipită
o vreme am plâns de parcă mă durea pământul
la încheieturile picioarelor

nu aveam obiceiul să întreb prea multe
îmi plăcea experimentul
așa se face că într-o zi
m-am hotărât să prind cerul
descoperind o altă lume dincolo de sat

uimirea a venit mai târziu
când am realizat că în familia noastră
erau doar femei
așa am aflat că bunicul a fost împușcat
nu ca o victimă eroică
pur și simplu a dezertat
dintr-un război care simțea că nu-i aparține

tata era un tânăr rebel agățat cu disperare
de o adolescență regresivă
pe care a reușit să mi-o transmită
parțial genetic

epilog

amintirile prinse-n pioaneze stau înșirate
pe un perete al inimii
ordonate ca într-un calendar cu nume datini și sfinți
unde din când în când mai aprind o lumânare
pentru ziua morților sau ziua mea nu mai contează
oricum e o lume pe care o port în mine

nebulose

trăim într-o apocalipsă nedeclarată
așteptările-și pierd sensul
circuitele neuronale licăresc slab
ca un felinar medieval
un soldat în derivă
își spijină trupul bolnav
de indiferența lumii
verbul a fi e în metastază
și plouă holografic peste noi

Vlad Turburea

Marius Crăiță

*“aici
peste drum de imprimaria națională de sunete
am băut primul meu ceai cu o fată
așa mirosea ea a uitare
încât i-am spus pe nume de două ori
Ksatriya-Ksatriya”*

vintage collection

albumul genesis
ceasul slava douăzecișicinci de rubine
biletul la teatrul din grădina icoanei
-mergi tu dragul meu
mie îmi fac rău actorii, acei mincinoși sinceri-
lamele astra aparatul smena 8m
fotografiile grayscale cu tine în parcul grozăvești
casa modei și verighetele plătite din meditațiile tale la matematică, Elia-ei
-gravează pe ele un punct și o virgulă tovarășe, atît
sînt prea tînăr tovarășe pentru cuvinte
le păstrez încă în cutia cu rugăciuni-
frumos mai eram pe atunci Elia-ei
primii blugi lee și espadrilele cu talpa din cînepă împletită
țigările carpați fără filtru
gala unicef 1980, bee gees abba joan baez
și dorința ca măcar o dată domnul dumnezeul meu
să mă întrebe ce mai fac și nu ce visez
oricum, credeam că El era doar un toiaș
în care se rezema lumina cînd ieșea din biserica sfinții voievozi
uneori
în drum spre tine cu tramvaiul 14, pe splai
imaginam trepte din hîrtie cerată
pe care așteptau poeții cu tocurile în bandulieră
auzisem că poeții ajung în rai
numai dacă au scris o singură poezie de dragoste
și poartă flori de cireș la rever
mulatre cu pleoapele coborîte – serile
cantina B ciocolata amăruie duminica, la desert
și felul cum îmi spuneai
sînt membră a uniunii studenților comuniști
nu mă săruta pe buze în văzul lumii
mai bine lasă-mă grea cu o aducere aminte
și alege-i cel mai frumos nume de fată
egrete planînd – noaptea
basmău verde nuc părul tău tuns perie
o mie de respirații și un singur perete
hai doamna mea hai mon camarade saltă pasul
împreună am ridicat orașe
cu podul palmelor noastre am împins cerul mai sus

să facem loc pentru rugă
 hai camarade, valea sălciilor e încă departe
 astăzi vom cuceri și ultimul bastion din cretă
 tous les deux nous avons fait des barricades
 les maquis, les commandos, les embuscades
 mon camarade
 cântam și cântecul meu se auzea pînă în pavilionul de gardă
 zic iar și iar
 fericită ai fost tu între femei în toate zilele tale
 închinarea și ceaslovul cui te-a așezat de-a stînga poetului
 el te-a numit, el ți-a pus degetul pe gură
 nu amăgire a trupului, mirato de genunchii tăi transparenți
 nu te-am îndemnat la tăcere doar ți-am luat suspinul cu mîna
 și am spus
 fii tu amin-ul meu înaintea cuvîntului

povestiri de la Șipot

vedeți domnule doctor
 cerul îngerilor este în vîrful degetului meu arătător
 aici își fac ei înviorarea de dimineață
 și un și doi și trei și patru
 da domnule yes sir
 și re mi mi și fa sol sol și la si si
 o schimbare la față spre dreapta
 o schimbare la față spre stînga
 și pas de deux
 pe loc și stai
 scuturați aripile
 apoi vin în zbor planat spre podul palmei mele
 a nu doctore nu nu mă întind pe canapea
 rămîn în picioare
 încă mai pot să iau urma libelulei peste trestie
 ori să miros prefacerea unei mantis religiosa într-un psalm
 aazi ieri acînd ace ada aba așa auzi
 de fapt eu nu sînt bolnav
 sînt doar rămasul de mine între alunecare și zbor
 a avea o vale a îngerilor numai a ta
 nu e deloc ușor
 trebuie să stai mereu cu mîna întinsă ca la pomană
 uite așa aazi ieri acînd ace ada aba

hai domnule hai cu degetele îndoite doar o octavă
e ca și cum ai duce la buze cu palma făcută căuș
surîsul copiilor tăi
știi domnule doctor
ce dor mi se face să-mi mîngîi și eu femeia?!
aazi ieri acînd ace ada aba așa
vedeți însă mie îmi place să port femeia pe partea stîngă
cum să-ți mîngîi femeia cu mîna făcută căuș
o simplă rotire a articulației
și gata alunecarea
te trezești cu un înger în mîneacă
noaptea trecută l-am visat pe Mice
cobora printre dafini
cu berbecu-n spinare
hai Mice spuneam hai
nu poți să scoți îngerii din mîneacă
uite așa aazi ieri acînd ace ada aba
precum așii de treflă
îngerii au trecătorile lor
nu despre calea vieții vorbesc
nu despre calea uitării
acestea sînt dintr-o altă poveste
îți mai amintești difuzorul agățat în perete?
bună seara copii
aazi ieri acînd ace ada aba așa auzi
noapte bună copii!

alte povestiri de la Șipot

da domnule yes sir
odată m-am iubit cu Sara în podul casei mele
se întîmpla pe vremea cînd oamenii încă zburau
da, i-am văzut eu cu ochii mei!
cu treabă sau fără treabă la Șipot toți se credeau păsări
rînduiala la zbor era așa
luni miercuri și vineri zburau bărbații
marța joia și sîmbăta femeile
-pentru copii cerul nu era decît o alviță
pe care Dumnezeu își punea capul ca să viseze la dulce-
duminica așterneau văzduhul pe garduri la zvîntat
și făceau schimb de zboruri între ei

da domnule adevărat spun
mai bine eram piatră
oriunde în lume se găsește cineva care să arunce cu pietre
poate așa vedeam și eu lumea de sus
dar cine se apleacă în mijlocul drumului să ia un copil
și să arunce cu el după păsări?
-știți domnule, credeam că lumea e un lighean mare
în care macini grăunțele cu apa deja trecută-
poate e păcatul mamei mele
vedeți, mama s-a prins într-un fouetté duminica
tocmai în biserică și chiar la cununia ei
la Isaiia dăntuiește
s-a ridicat pînă la candelabru
și cît ai zice – în țara orbilor închide un ochi
lumînările au mai scăzut cu trei picuri de ceară
stop cadru!
iată aici în sepia
aproape de colțul din dreapta sus
se vede cum mirarea sfinților o poartă pe mama
spre peretele de la răsărit
an dan dez
stăruință fără crez
zizi mani an dan dez
plutește pe aer frez
mă rugam eu
ani mani primi mini și răsură pe măsură
cuc fără de pene
an tan tene
cristei fără cioc
ieși din joc
tu ești numai o floare albă de hîrtie
scuturată într-o toamnă dinaintea altarului!
pe urmă venise așa o delăsare
rar mai vedeai oameni pe cer
și atunci cu socoteli obligații
bunăoară o logodnă o înmormîntare de păsări
-pășările se îngroapă în văzduh nu-i așa tată?-
da, nimeni nu mai zbura de plăcere
acum femeile treceau peste case
în căutarea unui loc de împerechere
bărbații uitaseră rînduiala

și se scăldau în țărână laolaltă cu brabeții
la ce bun zborul auzeai tot mai des
dacă lucrurile se măsoară cu pasul
și nu cu bătaia de aripi?
cam pe atunci m-am iubit cu Sara în podul casei mele
nici în aer nici pe pământ
dintr-o călimară plină cu cerneală
(ce culoare are călimara ta?)
an dan dez
ieșeau aripi frez
un copil de pică
purtat în lectică
și ca niște șoapte
trei furnici de lapte

terapie

orbul avea o școală de caligrafie
un fel de pensiune
unde plata se făcea în cerneluri
mai cu seamă albastru ceruleum
aici veneau toamna
tinere domnișoare nevrotice
și cu dare de mână
să se vindece de prea mult văz
odicolon odolean scriau ele
pe perdelele înfoiate de vânt
olandă olandină
opal opalin opalescent
scriau dintr-o singură trecere penițele de alabastru
și cu fiecare cuvânt
litera O era tot mai rotundă
marea tot mai aproape de ochi
seara
când lemnul de plută albă lumina veranda
tinerele domnișoare repetau scrisul de mână
pe urzeala cămășilor de noapte
odicolon odolean oleandru olint
și cu fiecare cuvânt
litera O aducea tot mai mult
cu o pleoapă lăsată

la ceasul acela
 orbul cobora pe plajă
 și din întâmplare i se părea că aude lumea
 atunci o desena pe nisip
 cu vârful degetului arătător
 locul cel mai de sus din care vedea el lucrurile
 iată spunea
 arătînd o cochilie de scoică
 aici
 peste drum de imprimeria națională de sunete
 am băut primul meu ceai cu o fată
 așa mirosea ea a uitare
 încît i-am spus pe nume de două ori
 Ksatriya-Ksatriya
 dincoace e mansarda
 în care nu am apucat să ne iubim
 lecțiile de mers pentru păpuși
 ne ocupau tot timpul
 priviți!
 și orbul încerca să ridice din semne
 o scară în aer
 mereu însă la ultima treaptă
 mîna i se lovea de cîte un pescăruș
 uneori
 brațele lui se întindeau peste valuri
 și dintr-o dată se încurcau cerurile!
 de așa mirare că ploaia vine de jos
 orbul visa cu ochii deschiși
 la duminica Tomii

toamna la Tg-Jiu

Mice venea în gară la toate trenurile
 el nu aștepta oameni
 el aștepta să le vină numele
 cînd mi-au trecut la cap linia de unire
 semnul celor fără anotimp
 Mice și-a trimis umbra pe peron
 umbra lui Mice nu era o umbră oarecare
 altfel nu ar fi stat în ploaie
 îmbrăcată în haine de sare

da umbra lui nu era o simplă mască overlay
avea ștaif avea detalii
bunăoară floarea de salcîm
în buzunarul de la piept
ori ceasul de la mîină
cu care își măsura trăirea pe caldarîm
ne-am strîns în brațe
ne-am bucurat un pic cu tristețe
haina umbrei începuse
să se topească pe la mîineci
îi vedeam deja butonii din sticlă de la cămașă
floarea de salcîm era acum
doar o batistă de primăvară
destrămată la colțuri de atîta la revedere
stai spunea umbra
stai să-mi dau ceasul înapoi
vezi în ultima vreme
mă trec așa de repede așa de repede
nu cunoști tu un doctor de umbre
aici mi-au spus să merg în țările calde
am tras umbra mai la lumină
sub un felinar
hai să-ți văd albul ochilor
- bună seara domnule Mice a spus o femeie
ce își lua adio de la rochia-i de față
perdea la fereastra unui vagon
îndrăgostiții se legau de ceață
cu trupurile lor subțiri
se lăsau duși unde-i mîina sărutul
Brîncuși tocmai aștepta un transport de piatră
la linia doi
în lipsă cioplea un stîlp de casă pe ilic –
dar nu ai nimic am mințit
albul ochilor albul ochilor e
în albul ochilor se citesc cel mai bine
nuanțele de gri
ai și culoare-n obraji
ce umbră mai are culoare
în ziua de azi?
și apoi o umbră se caută la doctor
numai prin stăpînul ei

pe el îl pun la raze
pe el îl apasă pe piept
el deschide gura
a mic de mînă
a mare de tipar
a mic de mînă
a mare de tipar
vai s-a jeluit umbra vai mie
nu ai aflat?
o tu chiar nu ai aflat!
eu pe mine ție mă dau
acum și-n toamna toamnelor amin
Mice e la masa tăcerii
așteaptă cuvîntul

prezentul simplu

un gușter viu
pe scutul soldatului
aproape liniște
dacă nu ar fi așteptarea

epifania după Simion
un înger slab și cam peltic
se da de-a huța în triptic
și cum venea așa pe bie
părea un înger de hîrtie
prea coliliu de zahăr tos
lăsînd în dreapta pe Cristos
mă îndemna ce epifanie!
să gust din el ca din grijanie
din patul meu rîvnind la salt
dar prins ca litera în șpalt
mă tot gîndeam anahorete
că o să pice din perete
și dintr-o dată mi se mi se
de palimpsest și de zapise
de pară cuminecătura
să-mi cadă îngerul în gură
ah îl rugai dă-mi tu un gadget
nu-ți cer o mînă doar un deget

să fie ca un semn de carte
pe cerul gurii mele parte
dar el trecu razant prin aer
la o distanță de un vaier
păianjen agățat de fir
din candel sare și chefir
doar răsufierea lui de trist
țesea deasupra-mi pointilist
pe o cămașă sub pieptar
în motion blur un panaghiar

îndreptarul după Simion

ce moarte frumoasă trăiesc astăzi Ksatriya
singur în fața altarului
precum închinarea dinaintea pieptului meu
eli eli eli
se cunună robul acesta al lui Dumnezeu
el cu el
în lipsa trupului său
acum știi Ksatriya
fluieratul în biserică nu e un păcat
e suflarea dintii care îi răcorește pe sfinți
simt și ei povara luminii pe umeri
de la atâtea lumînări aprinse cu ochii
nu te ruga pentru mine îți spun
nu mă săruta pe buze
și mai ales ia-ți numele de pe mine
eu am cunoscut femeia doar prin prescura
întinsă de mîna ei mie
în schimb iată locul tău de verdeață
au nu auzi primavara domnului meu cum îți iese pe gură?

jurnal de front

da știi Juan comandante
am cîntat în timpul atacului
de ieri noapte-Și noi am fost în Cezareea
toți soldații mei au cîntat
- limpezirea limbii de cuvînt

acoperișul trupului meu-
așa au și murit cîntînd
fără să tragă vreun foc de armă
cea ce ai auzit comandante
era doar suflarea care le ieșea pe gură
și cădea în tranșee
nu serenissime nu am plîns
era ploaia
spălîndu-mă pe creștet
o altă Maria Magdalena
care se credea Ioan Botezătorul
spre ziuă au venit îngerii
El Comandante
vai cum mai aplaudau
pînă la desprinderea aripilor de trup
pînă la destrămarea lor aplaudau
pre urmă piept în piept
doi cîte doi aplaudau
pînă la desprinderea
trupului de zbor
zborul însuși
în lipsa aripilor
se lepăda de sine
fărădelege împrejur
călciului meu
tăcerea după Simion
iată darurile din urmă pe care ți le așez dinainte
roșu purpuriu imperial caietul de caligrafie
și poemele în care m-am crezut
întîiul păstrător al cheilor tale
nesfîrșită această zi pentru atît de puține daruri
prea scurtă respirația tăiată felii și uscată pe masă
pentru o călătorie atît de lungă în jurul odăii
privește-mă acum femeie
în toată splendoarea morții mele
suspină-mă pe genunchi și spune-mi
noi nu am apucat nici măcar să trăim în păcat
fie aceasta ziua mării tăceri trecută în calendar
în cinstea ei voi îmbrăca rochia cea mai frumoasă
în care nu m-ai văzut niciodată
cuvintele – ochi

cuvintele – degete

cuvintele – tălpi

din scrisoarea unui caligraf către Alesandros

crud eram și grabnic absolvent al școlii de gramatică, Alesandros
cînd Domnul cu mîna lui m-a luat din palestră
tu vei uita de tatăl tău și de mama ta
ei sînt doar două substantive comune care prin contopire
au dat naștere unui verb
mergi dară acum în caravela încărcată cu mirodenii și cerneluri
dat îți e să vezi țărmurile albe
oho ce vremuri au fost Alesandros!
fericirea adăsta cuminte la picioarele mele
un gușter verde cu coada retezată de căderea aerului
fă-te șoim îi spuneam fericirii și ea sălta pe cerul pleoapei mele
o singură clipire și privirea răsărit peste țarm îmi era
fă-te miros o rugam cu blîndețe – aport aport fericire!
și îndată ghimber tămîie și smirnă se făcea în urma pașilor mei
sunset să te faci rotundo închipuito de tine ziceam cu strunită mînie
fiu fiu fiu e atîta liniște în mine încît vreau să o aud
însă vezi tu Alesandros în ultima vreme uitasem regulile foneticii
din prea multă singurătate prinsesem drag de caligrafie
ce desfătare rostirea numelor cu vîrful peniței și nu cu buzele
de pildă litera O era marea tilda valurile
semnul de exclamare spuma valurilor – ce risipă de respirație!
și pentru că în marea mea îmi doream pești
am inventat două puncte și o curbă închisă
mai tîrziu grafia aceasta avea să se numească restul împărțirii la noi
uneori o pereche de i o asemuiam cu genunchii mamei mele
îi știam după umbra lăsată – o streășină peste lume
într-o zi a venit cineva la mine
- nu nu era plăsmuire aieva era-
scrie-mi un îndemn în palmă a zis
eu sînt partea de vorbire care se cuvine să stea înaintea ta
pentru a da sens mișcării
de atunci singura cămașă pe care am îmbrăcat-o a fost femeia mea
Alesandros
viața mea pare acum
o cunună perlată cu amintiri pusă pe creștetul morții
seara îmi așez capul pe hîrtie ca pe o pernă
adorm mă visez îmbrăcat și mă cred
ce tînr și frumos sînt văzut de sus doamne!

Floriana Turculeanu

Aurel Stanciu

*“am ascultat pașii
în tandem cu ai mei
pe cărări întortocheate
când levitam în extaz
urmele apăsate înfiorau mistic
obstacole”*

zori de zi

cineva sechestrează întunericul
într-un zâmbet
îi pune pe gheare cătușe de rouă
astupă gura flamândă cu pletele azurii
pulbere de aur picură
în abisala retină
cu larma trezirii sparge
timpanul diform

orb și surd
cerberul capitulează

chiriașa

o găzduisem la parter
ducea o existență discretă
nu reclama lipsuri
nu încărca nota la întreținere
nu cerea favoruri niciodată

era chiriașa perfectă

zi după zi m-a acaparat
ca febra

mă locuiește până la
ultimul atom
lumina

fluturi proscriși

gheara trecutului sfâșie
sistematic
vise

buiance și rebele
se împrăștie haotic

nu-i chip să le ancorez
tardivă asigurarea de viață

pe marea flămândă
fragmentele
cheamă agonic

miracol

priviri insinuante
pe curbe voluptoase
ating centura de castitate

puritatea se înfioară sub degete senzuale

zeii geloși complotează
orhideea tânjește

într-o zi
pântecul ei va rodi generos
dând viață metaforei

fântână

mă adâncesc în mine
ca într-o fântână
la fiecare vibrație din afară
tresar precum ciutele
e tot mai departe pânda freatică
a gândurilor

unghiile scrijelesc
pereții rotunzi
pătrund în carnea fragedă
cuvintele nenăscute
sângerează
iubire

părintelui său strigoiul

avusese o halucinație morbidă
să-și decimeze neamul până
la ultima celulă

o crucificase întâi pe ea noaptea
îi hăcuise trupul și
se înfruptase din inima ei
acum își căuta următoarea jertfă
să nu rămână nici urmă
din adn-ul lui
pe pământ
ca-n orice final aparent
copila rătăcește pe un câmp cu verdeață
strigându-și pe nume părinții

privirea din umbră

se insinuează cu mișcări ondulate
mă ademenește să îl admir
caut altă direcție
dar jucăuș îmi ține calea
sâsâie amical îmbietor
mă hipnotizează cu ochii de jar
uit instinctul de conservare
iar el sprintar îmi sare pe mână
trece de la un braț la altul
mă încolățește mă sufocă
încerc să mă desprind
el strânge mai tare
ca-ntr-un film horror
se divide în patru în opt
bucățile mi se lipesc de trup
dinții se înfig cu sete în palma dreaptă
apoi adânc în cea stângă
vreau să-i îndepărtez
prea târziu
veninul se răspândește în vene
devin inertă
inima e o calotă de gheață
de o parte luciri promițatoare
de alta lunecări în falii de-ntuneric

două semințe de lumină încolțesc în ochi
îi deschid și simt totul
în afară de mâna stângă

trec ore și ore

privirea otrăvită mă urmărește
din umbră așteaptă

tăcerea

se perindă pe limbă
într-un carusel al pierzaniei
cuvintele

ingerate și răsingerate
regurgitarea
îngrețoșază papilele vorbirii

unul singur se infiltrează
în conștiința cărnii
împingându-și suratele
spre neantul
nerostirii

atemporală

durerea
crește concentric
depășește marginile ființei

înăuntrul devine înafara

mă înghite precum o
gaură neagră

efemeridă

dintr-un salt
miriapodul s-a instalat

pe spinarea diafanei făpturi
și-a tatuat pe corpul unsuros
culorile ei florale
cu înțepături adânci
flămând i-a supt din ochi
sevele vieții

numai secretul aripilor
nu l-a putut decipta

de atunci
cu ochii spre cer
încearcă să zboare

încă o șansă

se zbate ca-n ghearele morții
cu ultimele puteri
într-o pânză de păianjen
amplasată strategic

o rază strecurată prin lucarnă
îi încordează aripa crescută interior
în momente de cumpănă

zorii dilată urzeala perfidă

își face curaj
mai are de trăit
o zi
întreagă

Înger păzitor

am ascultat pașii
în tandem cu ai mei
pe cărări întortocheate
când levitam în extaz
urmele apăsate înfiorau mistic
obstacole

de cele mai multe ori
tresăream speriată
nu le zăream nicăieri
atunci scormoneam febril înlăuntru

tranșant
duceai tratative
cu viermele care mușca
plescăind de plăcere
sanctuarul iubirii

mesajul

găsi cu greu
tastele
prin perdeaua
de lacrimi

și scrise

Dumnezeu este cu noi
în toate
dimensiunile

căzu apoi
în
neștire

cu schimbul

se frâng
sub povara păcatelor noastre
umerii Fiului
cer îndurare
de azi
îmi port singură crucea
până când
sufletul va sângea
picături mari
de iubire
pentru El

Cristian Țirlea

Geanina Ivu

*“rețin versuri
le-nvăț pe dinăuntru
rotesc priviri
învăț melancolii
anapoda mergătoare
ce-mi aprind mocnirea”*

Titlu

tocmai îmi îmbrobodeam amintiri
taman venisei la cina cea fără nici-o taină
de-abia îmi încăierasem
tandrețea cu plânsu' -râsu'
cînd
deodată
pe nespoveditelea
Dumnezeu a început să existe
la început
și pînă la sfârșit
nu-mi sperau ochii
ce frumoasă erai
Auroră Boreală
unde (mi-) ai fost
credeam
îndoindu-mă
că-s prost
m-am închinat
cu mîna stîngă
cu dreapta scriu
lacrima-mi am trimis-o la locul ei
n-aveam timp de subterfugii futile
voiam să-ți admir inexistența
mi-ai tot șușotit
cît de "nuștiucum" ești
am cugetat
măi
tre' să fie-adevărat
de nu
e chiar păcat
străvezi livezi
cum vezi și crezi
dezmierzi și-mi pierzi nelocu'
arde-l-ar focu'
începui a-mi nefredona ceva
ce încântătoare tăcere
mi-am adormit visul pe sînu-ți stîng
că să-l gelozesc pe dreptu'
m-am trezit

of
crezut-am c-am murit

Clișeu de Zeu

Iertare
Motto:
Nici măcar nu te-am visat,
Când, singură, eu stam în beznă,
Oh, Zeu, cu chip adevărat,
Ce m-ai sculptat din gleznă-n gleznă .

Am redeschis un album și
odată cu el
rănilor,
amintirilor,
durerile.

Pe prima pagină aveam un clișeu.
Pe a doua pagină aveam un clișeu.
Un clișeu de Zeu îmi era averea.

Niciodată nu l-am văzut cu adevărat,
dar
l-am simțit,
l-am sărutat,
l-am mângâiat.

S-a petrecut ceva ciudat:
m-am transformat în statueta
cu riscul de-a fi jucată la
ruletă.

Oh, Zeu nebun,
de te-am pierdut
întoarce-te!
Altundeva ești un nevrut;
întoarce-te,
chiar de va fi un sentiment razant,
răspunsuri și-ntrebări
ce cad pe cant.

Zeu fără nume și sihastru,
mi-ar fi,
lângă tine,
cerul albastru.

Te vreau pe tine și un pat!
Cu ce-am greșit?
De ce-am ratat?
În genunchi voi sta,
mereu implorându-ți neplecarea.

Închină-ți steagul
și tu să te închini
în fața statuetei în bikini!

Alungă gândul ce duce la eșec!
Am poftă de altceva
Să zicem de-un fursec.

Clișeu de Zeu,
sihastru - albastru;
un pat ratat și-o gleznă-n beznă.
Nanicând nu am râvnit un Zeu,
cu-adevărat.

Și totuși...
L-am sărutat
L-am avut
L-am mângâiat
Nu-mi spuneți că
Visez sau c-a plecat

N-am să vă cred
N-am să vă cred
Căci zeul meu,
Cel nevisat,
Nu-i laș.
Nu-l acuzați!
Greșeala lui nu-i un păcat.

eu știu că m-ai iertat.

Zbor

Îmi întristasem zîmbetul, la plecarea-ți.
Rochița ta, în vînt, zburda “pecurînduri”
Am lacrimat, așa, un pic, de forma plînsului...

La lăsatul serii,
mi-am ascultat știrile inimii:
se spunea acolo că dor mi-e, deja.
Am adormit în speranțe, în vise.
În vise, în ale căror învolburări,
tu nu aveai voie să intri.
La adulmecatul zorilor, mirosea-n mine-a tine...

...

A-nceput, apoi, un timp tîmpit:
tîmpla timpanului meu bătea
“tic-tac-ul” inimii tale.
Obsedant, obsecvios, obraznic de frumos.
Am pus tîmpla lîngă tîmpla,
miros lîngă miros și...
“tic-tac-ul” a devenit netimp.
En fin!
Realizam că nu exiști decît în vise,
vise-premise, vise-promise-nepermise.
M-am trezit.
Mirosea a cafea .
Mi-am pus în nări nesațul :
“Trebuie că e iubita mea”
Cum te cheamă, te-a întrebat mulțumescu-mi ?
“Zbor de zeamă”
fu răspunsul ochilor tăi sărut.
Da. Știam.
O zeamă de iubire ,
vremelnică-nevremuită-neasemuită...
De ce plîngi ?
“Hm! Pentru că nu exist decît în visele-ți”

Primenire

S-a dus pudoarea la pârâu
goală de prejudecăți
își arăta nurii
o priveam cu nonșalanță
sau fără
dar de departe
din imaginație în realitate
am încrustat în memorie
sfânta deliberare a frumosului
s-a îmbrăcat cu mine
beți de noi ne-am încălecat pe-o șa
pădurea privea uimită
cu ciupercile ei
ascunse-n frunze tomnatice

Nu departe

era un cuvânt
ce permitea să-mi povestesc mama
era timid, tandru,
dincolo de dicționar
venise tiptil
aduceri aminte!
bâlbâi pași șăgalnici
în zări, acolo, aproape de prinosul dorinței
șușotesc, în imprecator,
la naiba!
și eu știu să iubesc

...

mama mea e cea mai frumoasă,
la fel ca a voastră

...

P.S. Ma mère? Quelle belle épouse aurait-elle pu faire
si ce veinard de père était plus jeune que moi!

Când lacrimile tac

am lacrimi împrejur
pun întrebări
vreau să știu din ce tabără sunt
unele tac

câteva, ferice, cad
spre cer
uimind-o
pe “cântăreața cheală”

rețin versuri
le-nvăț pe dinăuntru
rotesc priviri
învăț melancoliei
anapoda mergătoare
ce-mi aprind mocnirea

...

La un moment...luat,
tergiversând plecarea,
așezat la masa cinei
fără nicio taină,
voi începe să cred?

Izbucul icioglanului*

cumpătat
băiat
trebăluia
la “Poartă”
averea
mătura și bunul simț
boierii plecaseră să moară
un pic
băiat trist
semiluna se-ntregea
cu fiecare
aducere aminte
ultimul izbuc
l-a trimis acasă
visa copilu’
la mirese

*bănuțul băiatului de casă

Mă scurg afară.
-Ce-mi vreți?
-Ați alunecat.
-Mi-a intrat Soarele în ochi.
-Nu-i Soare.
-De unde să știi, Domnișorule, l-am văzut vreodată?
-Iertați-mă!
-De ce?
-V-am speriat.
-Halal de mama ta!
Mi-a întors spatele cu nonșalanța celui fără de frică.
Era pe vremea unui timp zgribulit.

Pardon

nu am cu ce să te uimesc
o lacrimă pricăjită
își câștigă existența
încăpățânându-se
curge spre interior
virilitate
masacrată de iubire
ridic ștacheta
impun sacrilegiul
absintului îndoit cu aghiasmă
pâinea aceea
din palma ta
mirosea
a lapte dulce
cum se numea?

Rădăcini comune

pomul e sete
țese
așterne naștere
pomul e iubire
biruie
sfârtecă uitări
pomul

în aura zeilor
a poezilor
bizară sfântă răzbire
pomul și omul
undeva
acolo
în vecinătate de suflet
de descânt
în briza neliniștii

Copil mare

credeam plaja doar a mea
ieșisem să usuc ceva plâns
- tati mi-a fost dor de tine
mi se cățără în brațe
greu de lacrimi

o copilă "ninsă"
se-apropie
ochi
sărutând tristeți
- tatăl lui
se așeza în "lotus"
ca dumneavoastră
să nu-i spuneți
e prea fericit

a doua zi
pe plajă
la vânturat amar

- știu că nu ești tati
dar să nu-i spui
e prea supărată

- ia-o de mână
recită-i "Floare albastră"
fără ultimul vers

am revăzut-o după ani

cu un domn la braț
acesta s-a întors
- tati?

- nu, fiule,
totul e speranță-n lume

Cine ești tu ?

clipele se zbat spasmodic
cred neclintirea-acelui ornic
cugetul
străfulgerat catodic
vede plecări
cât sunt de dornic

încerci să ne sculptezi
dar ce confuz
pentru priviri
în unghi obtuz
aș vrea
pe suflet
să îmi cern
deplina siguranță
a eului etern

voi scăpa de dileme
reflectând ca un senil
la nurul juvenil

de-mi vei spune te iubesc
pe seară
mi se va părea firesc
n-ar fi prima oară

nu e greu de înțeles
dimpotrivă
e banal
sufletul sentimental
ahtiat de ideal
iubit

fără consum
dubito ergo cogito
cogito etcaetera

Beau de l' air

trec îngerii
omul tace
plânge contemporaneitatea
două vieți
un secol amputat

lacrimi mirosind a tei
dezmierd florile răului
la o aruncătură
de geniu

Lacrometru

port ochelari
să nu mi se vadă-n suflet
silueta unei lacrimi
de profundis clamavi

lacrimi la borcan
murate
le scoatem la înmormântări
de Crăciun
sarmale în foi de lacrimi

Mereu

luni
a căzut în septembrie
într-o săptămână mare
cât o zi de prost

marți
era gras
în primăvara unui an gelos

miercuri
s-a-ntunecat
mergeam la inimi de furat

joi
era toamnă și
Moș Crăciun
avea ouă roșii în sac
cred că era beat

vineri
era pe seară
ba nu
a doua oară
când împleticeam iubescuri
în pletele-ți jilave

sâmbătă
ei na
a morților
a celor neuitați
a foștilor
bunici părinți și frați

duminică
despopim
dând de-a dura drăgălășenii
doinite despre dor

mai vreau o zi
una
doar a mea
cum s-o numesc
Măria-ta?
mereu?
îmi place

deci
mereu
e ziua-n care se tace
să ți-l asculți pe EU

Ana Urma

Silvia Tipericiu

*“respir
între greieri si stele
caligraful dezvoltă alt punct
învăţ ascultarea
namaste
şi cânt”*

Schiță pentru mai departe

după zile și nopți
splendorile toamnei se duc
felinare în turn pe rând se aprind
prin pereții subțiri invizibile fire
mereu înădite plăsmuiesc un clavir

lângă ora tăcerii
mai întâi dispare tristețea
apoi negrul cărării se surpă
sub ninsoarea molcom așternută
pleoape grele în volte privirea
coboară măiestre mai jos cu un cer
chemări topind înlăuntru uitătoarele pietre
până când lumini însereaza din departe-n aproape
cum aezii din mirtul păstrat într-o carte
învie un alt fel de cântec misterul sporind
an de an săgetarea dorinței sfâșie văluri
bucurii deslușite pe firul poveștii
trezesc lampagiii rasună în turn depărtarea
clavirul

e seară și ninge aievea cărarea
între două câmpii netocmită rămâne speranța
trăirii

Inefabil vin spre mine lumini

cortegii de frunze
trec toamna în inimi de om
înnoptare în duh zi liturgică mâine
tânguirii de clopot răspunde
gândul într-un pumn de țărână
fluier de os arcuit în răspântii
asimetric în cercuri închise pe rând
întâmplări cardinale minuni

cercuri goale mai sunt
așteaptă sămânța de viață

să ningă să plouă cu soare cu vânt
fântânarul și omul cu lira au loc
magul în stele și luna
dezlegări fără nume
păsări albe și flori
nori shamani
cerul propriu șoptește
fă loc bucuriei rezistă și iartă
iubește iubește iubește...

gust de migdală asprește cerul gurii
vecin cu lăcrimarul simțirile ciorchine
imită sărutul culorii pe gene
primit într-o toamnă
timid fantomatic sublim.

Dincolo de înțelesuri când Dumnezeu veghează

Uneori
sedus de aldine
fac slalom prin marea de iambi
scânteieri despletite-n amurg
reflectă tot albul hârtiei
dactili recompun cavalcade
o mie de eu-uri difuze lumini
aritmice în cordul prea șubred
pulsează febril disperarea
din lumea ținută în cleștii
durerii
opresc alergarea un timp
printre daruri mai caut
un platură cald cuvintele cern
și cerul se umple de ploi roditoare
ispita se simte prelung în falange
aldine solemne lucrării răspund
conturul ia formă în verdele crud
un măr început de exemplu
semnez de primire pe vis...
un poem

Toamna andante

Răsfir
cu privirea
nisipul sticlos
cinabrul din ierburi și frunze
desprinse de umbre în nodul terestru
jumatăți întregind mistuirea

dezvăluie lutul
unit cu o rază din vară
altarul aripei crescute
părelnic sub tâmplă
o clipă
răscumpăr
înainte și după dispar
oriunde un înger apasă pe clapa tăcerii
șiragul urzelii de gânduri slăbind
în obi cenușa foșnește și fumul e cald
mereu alte vrejuri se ard

pun semn neuitării în rostire și scris
legiuni de copaci printre duhuri de frunze
culoarea topită
în iriși.

Restituiri

În candela veche
mai arde
un rest de fitil
egal cu sfârșitul culorii
în hăuri de galben
respir

sufierea măsoară
și albul cenușii din vipii
glisând printre semne de tuș
vrăjit caligraf este ochiul
în bucla mătăsii
cuvintele ghem îmi șoptesc

doar să fiu

desprinderi de verde
în sâmburi striviți sub carâmb
absorb în spirală aritmic ecoul
când zmeiele frunză sunt scrum
și zidul străpuns de un gând
răspunde în magma primară
Eu Sunt

respir
între greieri și stele
caligraful dezvoltă alt punct
învăț ascultarea
namaste
și cânt

Între fire și gând, înălțimea

Depărtări cu miros de alge
răvășit în unghiuri de veghe
nesfârșitul albastru închis
sunt atât de aproape de toamne
cu arămuri de frunze
năluci

ca un nod desfăcut
în descântec
de la stânga la dreapta
umbre trec vertical înmulțite
cu brâuri din macii și fluturi
curcubeu într-un pumn de copil
calm durând orizontul

trecutele ploi le străbat
aburinde
jumătate uimire
jumătate refrenul lui sunt
și acolo rămân până când
întâmplării mai rup o bucată
de azimă caldă

călător între lumi
lângă țarm desenz pe nisip
vis târziu descifrat
în nuanțe marine
și mă scad cu un val
altele să-mi adaug.

Dincolo de apusuri

pe drum șerpuit printre rune
las lumii arginții
și caut prin mare de gânduri
desculț

mai slobod mă simt
când marea e plină de stele
și umbra fierbinte sub tâmplă
zâmbeste privind îndărat
la amfora veche

cu peștii în ochiuri de clipă
prin gemene volburi
urzim arabescuri
sub umărul stâng
aceeași e schița
același e locul
mereu

dar marea-și înghite adâncul
plătind doar la stele tribut
ulciorul se sparge sub pleoape
și rune albe pe linia vieții
adaug un semn
de lumină

cândva
alt nisip mișcător voi răzbi
suspendat de-o figură de stil
mări trecând în ecou
răscolit de tăceri
de cuvânt

Râul mitic ecoul unui gând

Când fluturii dansează
 în soare
ascult simfonia amiezii
arcușul din lemn de alun
sărută în note perechea
 pe coarda întinsă
 și cântul petrece
 austrul
din tălpi până-n creștet
 prin zid manolit
 tot vuietul stins
 aproape de cer
pe culmea-nsemnată
 cu rouă fierbinte
mă strigă pe nume
 chip fără umbră
 plecat de curând
 curcubeul tresare
 pe coarda viorii
 sub flori de cireș
poleind invizibil cuvântul
 în prima scrisoare
 cu miros de mugur
 din nukul bătrân.

Păsări călătoare

 voi gânduri
 grăbite
 opriți caruselul
desaga lăsați-mi la cruce
când vântul tăcerii adie
 în trup de clepsidră
și firul de iarbă descuie
 prin vaduri de stele
 ascunsele sensuri

mi-e dorul
pretext în mișcare
și uit alfabetul terestru
tăișul luminii tresare
sub crustă de bulgări
în lotus cu mii de petale

e crudă retina
în unghiuri de veghe
egal orizontul cu vârful de munte
mă pierd pe orbită
continuu deodată devin
dând rest ființării
un râu de iubire
în albie dreaptă.

Când vine primăvara uneori

cărare îmi fac
printre gânduri
pe partea cu tine
trec râul
pe-un trunchi răsucit
în floare caișii
mă-mbie să adun
petale și stele căzute
sub umărul stang

e timpul
când totul se mută
la cer
mai ninge în sus
păpădia
cascada albastră
prin muguri se trece
bătrânului munte
iar mie
îmi umple fântâna
cu fluturi

cărarea e lungă
flori simple sau volte
se-implântă în ramuri
și falduri de frunze

sculptează genunchii
pe partea cu tine
cuvintele
ard.

Ascultă

Ascultă,
se aud cocorii
au pe aripă zori de miazăzi
aduc în cioc luciri de stele
și zvonul minaretelor albastru

în seara dinaintea înfloririi
sâmburi topiți în amfore de lut
îmi dau putere
visul să ating neîmpietrit
prin rosturi de travee
și gândul crud în roi de fluturi
îngenuncheat în zilnica murire
renaște multiplu în fosta măsură
sorbind fără saț nectarul culorii

ascultă,
în stoluri nesfârșite
sunt oglindite celelalte zboruri
și-n strălucirea răsuflării verde
când roua învie tot rugul candorii

o inima bate în formă de mugur.

O altfel de ninsoare în catedrala rugii

Hrisoavele domnești din catedrale,

Pe nesfârşite rafturi rânduite ,
Stau să coboare cerul printre dale,
Lângă scrumiri de veacuri prăfuite.

Ning roi de fluturi mov ogive zvelte,
Izvor şoptind prin rostul de travee
Alt început în matca vechii delte,
Proptit pe zvon cum gândul în idee.

Se schimbă gărzile în miez de noapte,
În muşchi umbriţi îşi face roua rondul
Şi-un sâmbure topit în poame coapte,
Urcă în crengi când tainic bate gongul.

Îmi trag pe frunte cerul mai albastru
Când zvon celest în stoluri de prigorii,
Înmuguresc în vas de alabastru
Scrumite rugi din fluturii ninsorii.

Adun din cuvânt

Adun din cuvânt divine rubaiate
Si tot câte patru slobode-n ierugă
De cuget, la tâmpile de dor înviate,
Lăuntric să mântui colindul în rugă.

Ferestrele toate îmi sunt luminate,
Mai alb ca zăpada isopul din psalmi,
Brodează ecoul tăcerii lui poate
Porfire de rouă, în poduri de palmi.

Miracol, magie şi crez laolaltă
Destramă din ceruri eternul aseamăn,
În ochi pământesteşi privirea e daltă,
Sculptând înfrăţirea în fildeşul seamăn,

Un dor de milenii cu miros de pâine,
De vin şi ambrozii în limba iubirii
Se mistuie veşnic de azi înspre mâine
Şi-n slavă colindul, închin nemuririi.

Haiku

vânt peste ape -
în oglindă tremurând
iarăși luna

luna căutând
oglindea nemișcată -
lacul sub omăt

crengi desfrunzite
sprijină luna plină -
noaptea fara somn

prima zăpadă -
conuri din altă iarnă
într-un buzunar

câmpia ninsă -
doar cumpăna fântânii
popas pentru ciori

deal înzăpezit -
în coarne mișcătoare
palidă luna

florile gheții
alunecând pe geam -
aproape ziua

alb pretutindeni -
un copac plin de stele
singur în noapte

Orion pe cer -
în șiragul buniciei
perle fara soț

umbre albastrii -
casa amintirilor
sub clar de lună

peștii tremurând
iar pe talerul lunii -
vântul peste lac

răscruce în noapte -
de cumpăna fântânii
atârnă luna

tarabe cu flori -
și mlada coșurilor
înmugurită!

cerul nesfârșit -
dincolo de zări toate
apusurile

sfârșit de concert -
prea scurtă ziua pentru
atâtea triluri

ploaie de vară -
între două tunete
capriciu de Bach

anemonele
la ceasul înnoptării -
ultimul tablou

Andrei Velea

Marius Crăiță

*“egoism brusc: aş vrea să scriu numai despre tine, Lolita,
despre foielile, exagerările și îmbușnările tale;
însă, ca și cum fiecare Humbert ar scrie despre celălalt Humbert,
există o ață și-un cerc (ciudate figuri elementare),”*

“versuri pentru Lolita”
~dintr-un carnet de-al lui Humbert-Humbert nedescoperit încă~

[după ce te-ai agitat o oră, plângeai]

*

după ce te-ai agitat o oră, plângeai în surdină pe canapea;
alături, ravel - concertul în g pentru pian și, evident, dezvelite,
coapsele și fesele tale;
cine te mai înțelege și pe tine, Lolita?!?...

[suplă cum o linie e rară în puncte]

*

suplă cum o linie e rară în puncte, zbânțuită, însă până la refuz
amestecată într-o poveste ciudată; zilele astea difuze
ai vrea să le schimbi pe sticlă, Lolita,
însă una e ceața, care se-adună până la urmă în apă

și alta e fumul.

nu-ți spun că-mi pare rău, pentru c-ar însemna să mint!
dar crede: mă bântuie praful;
alungit între îndoieli, tensiuni fără față,
iarăși te-aleg pe tine, supliciul meu, Lolita.
[mă privești azi de parcă pui ceva la cale]

mă privești azi de parcă pui ceva la cale,
însă te-asigur:
țeși intrigi în ceață, zeițo!

toată această mreață,
atent pusă la cale, scriind-o pe hârtie,
se-arată mai clară, mai limpede ca sticla.
aici te ocolesc,
pentru că scriu despre tine – în versurile astea
n-ai să mă joci niciodată,
Lolita!

știu: mint Lolita... mint...

[mustața lui dali]

*

mustața lui dali – stranie mărturie pentru sânii tăi, Lolita.
nu sunt pe liniile ei nici sfârcuri, nici alunecări prea interesante,
ci doar felul în care-ți admiri formele în fiecare oglindă
și nebunia lui privilegiată.

[în limita unei presupune decențe]

*

în limita unei presupuse decențe, doar brahms și coapsele tale;
întrucât de pe marginea acestui poem, Lolita, nu te pot privi altfel,
rămâne să te iau ca atare; și nu-i vulgaritate, știu bine,
ci doar presupunerea unora ce-agită ceața-ntre pleoape.
[reper între lucrurile astea numai tu ești]

reper între lucrurile astea numai tu ești, Lolita:
întâmplări vagi, mai rare ca o plasă fără ochiuri;
n-am cum să mai cred toate pierderile astea –
doar în genunchii tăi mai cred acum, Lolita.

a bea, a se-mbăta, rotula de la marginea privirii...
cum pleoapele cruciș, așa peste cuvintele de aici vocea;
a lăsa fiecare cuvânt în preajma altuia, pe mine în preajma ta,
numai tu erai în stare de o asemenea cruzime, Lolita!

[poem nesigur de sine]

*

poem nesigur de sine, incert în propriile-și construcții,
adunând doar pentru tine, puștoaico, ghemotoace de ațe
pe care să-ți înșiri genunchii și vertebrele,
pentru ca abia atunci să capete greutate –

o scriitură cu ochii ca luați de la paie.

[veniți să te vadă, să te admire]

*

veniți să te vadă, să te admire, puștoaico, zeito!,
veniți să te privească zbânțuindu-te într-o odaie rotundă,
veniți să-ți sărute genunchii, să-ți pipăie fustițele, ciorapii,
veniți fără ca tu să bănuie...

noi doi: Humbert și Humbert.

[mă bănuie de lucruri ascunse]

*

mă bănuie de nu știu ce lucruri ascunse, crezi că în toate astea
e undeva o intenție, un scop, bănuie că urmăresc ceva!
vei fi foarte surprinsă când vei afla că nu mint:
nu știu nimic din ce se-ntâmplă, nici eu măcar nu știu.

și poate că-n ceața noastră aici e cel mai vag lucru;
cât de false acele stridențe, acele ascuțimi,
atât de lipsite de vlagă, Lolita, toate... un singur lucru știu:
de întrebarea asta mi-era cel mai mult teamă.

îți vine să râzi, m-ai pus în încurcătură... te zbânțui mai departe...
ce bine e să fii Lolita!... înghit în gol - a trecut și asta;
acestor creșteri și descreșteri aș vrea să nu le mai țin contul;
peste hotelurile dimprejur s-a lăsat o toamnă indecentă.

[înrîstările tale bruște]

*

înrîstările tale bruște: se-nchide în el sexul tău
precum melcul într-o odaie de taină; e-o cochilie în fiecare amănunt,
în fiecare dres pe care-l porți rămâne un detaliu de-al nostru;
prinși într-o plasă cu ochi denși, te-ai înrîsta, Lolita,
dac-ai citi poemele astea...

[poezie ca o polemică de paie cu tine]

poezie ca o polemică de paie cu tine, Lolita; căci tu, copilă zbânțuită,
obișnuiești să râzi de obiceiul meu de-a scrie la miezul nopții
sau în buza dimineții, arătându-mi fustițele alandala,
strâmbând seriozitatea mea la masa de scris.

știu că trec drept ciudat! dar nu numai pe lângă tine, Lolita...
sunt lucruri pe care le-adun într-o zarvă totală:
dau la o parte cortinele dintre ele, le-amestec în indecența lor,
și ai dreptate că parcă-i hilar ceea ce iese...

tu te ai pe tine, Lolita, eu scriu; și cum uneori mă detești,
rămâne să-ți spun și eu același lucru, nu-i așa?
chiar resping uneori gesturile tale, regret atunci apa,
și tot adun versuri mai în ciudat, mai contrariat ca niciodată.

[zvonurile au încetat să mai vorbească de tine]

*

zvonurile au încetat să mai vorbească de tine,
așa că-i timpul propice: miezul nopții, un cvartet de schumann...
a renunța în poezia asta la orice artificiu -
nu pentru tine, Lolita, ci pentru numele tău, pentru sonoritatea lui.

privirea ca-ntr-un fir de ață... mă abat, vezi?, tu mă forțezi spre lucruri
de care, dacă nu te-aș cunoaște, mi-ar părea rău...
și-ncerc să nu mai încurc cu scrisul ceea ce se întinde,
căci tu, Lolita, cum ațele care cuprind și năpădesc o lume întreagă,

așa-mi vorbești vrute și nevrute,
îți strălucesc ochii
și ți-arăți coapsele cu gesturi
care ar tulbura și ultimile sfere.

[ceva din ignoranța ta de puștoaică]

*

ceva din ignoranța ta de puștoaică:
ascult brahms, tu bâigui ceva,
în somnul tău, ca și tine, agitat.

te trezești brusc, transpirată,
te ridici mașinal,
bei paharul de apă din fața mea...

surâd: era în claritatea de-acolo
un lucru pe care de multă vreme

în legătură cu tine-l gândeam,

și pe care, uite,
n-am apucat să-l scriu...

[precum scamele în camere de hotel uitate]

*

precum scamele, în camere de hotel uitate,
atâtea evidente, Lolita, între noi;
totuși, fiecare obiect pe care-l atingi,
te bănuie-ntr-un fel și de absență.

corpul tău: mapa în care-am ascuns aceste poeme;
dacă le-ai citi, greutatea lor de paie
s-ar îmbâcsi de o prezență prea densă, molipsitoare:

mărturisire bănuită
undevea între pietre și aburi.

[am uneori sentimentul că pretinzi altceva]

*

am uneori sentimentul că pretinzi altceva, Lolita:
un lucru sub ale cărui desuuri e-așa de puțin din ceea ce eu bănuie,
încât distanța asta induce un decalaj
între versurile poemului la care scriu.

vrei să mi-l arăți acolo, în cețurile lui,
cu faldurile atârânănd pe după urechi de hârtie, de pâine...
eu nu te refuz, Lolita, însă poemele par într-atât de pestrițe,
încât ar zice unii că nu-i în ele un fruct, o esență.

culmea, tocmai atunci ți-ar semăna mai bine:
cu stările și dispozițiile tale contradictorii,
cu toate accesoriile și îmbufnările tale.

există-n ezitarea lor
un lucru despre care scriu,

[bănuie în preajma ta, n-are rost să mă ascund]

bănuie în preajma ta,
n-are rost să mă ascund, Lolita!
după ferestre murdare,
precum tartini după ațele mănăstirii,
încep încet să-mi precizez sensul...

straniul vis al celui cu vioara,
cu degete alunecând în torsiuni bizare,
brusc adunate-n în sine,
precum vaporii aciuiați pe un obiect rece,
mai denși în intimitatea lor, cum eu,
nu-i așa, lângă tine.

nu crezi ce-ți spun acum, zâmbești...

și tu ai într-un fel dreptate:
poate e doar un simplu joc ce-ți spun acum,
Lolita,

dar nu mai știu demult cine respiră,
cine tace,

așa că ți-ating în ciudat fustițele,
iar tu râzi văzându-mă atât de hilar și bezmetic.

[de-atâta timp lângă tine, și încă așa de ciudat]

*

de-atâta timp lângă tine, Lolita, și încă așa de ciudat...
ca în esență: am capul precum o lampă de gaz;
toate aceste alergări (mașini îmbâcșite, camere uitate de motel),
de parcă respirăm de-un secol aerul unui prieten infidel;

și totuși tu, Lolita, mai limpede uneori ca apa,
aduni în zâmbetul tău o neobișnuită calmitate, o siguranță de sine
pe care o invidiez cu-atâta voluptate!
prin prisma ta mă privesc, atunci, cu melancolie...

[în limita acestor întâmplări]

*

în limita acestor întâmplări, Lolita, încă văruind ceața,
ca și cum ne-am cunoaște pe rând în jocul unor volute cu liniile prea vagi,
prea intelectualizate;

sunt pretențiile lui atât de alunecoase,
de parcă un individ fără unghii le unge cu ulei în fiecare dimineață.

bâjbâii neliniștit prin camera ta la miezul nopții,
căutând sensuri abstracte,
iar tu râzi înfundat dintre perne;

sunt coapsele tale
pretutindeni între pereți, undeva o fereastră...

totuși n-aș paria că printre întâmplările astea
nu există și-o asperitate care să poată fi apucată.

[toate aceste poeme atent construite]

*

toate aceste poeme, atent construite lângă tine,
în semiobscuritatea unei camere de motel, după ce adormei:
tu nici nu bănuiești, Lolita, desfășurările care se petreceau,
pretenții de poeme cu versurile înfioate în aerul lângă tine fixat.

erau scăderi și pierderi, recuperări bruște, creșteri aberante,
întinderi cu pânza zbârnâind între colțuri contrare...
și toate astea, fără să bănuiești, lângă tine, Lolita, se întâmplau,
cu energia suspectă a unui gest involuntar.

ciudată satisfacție: construcțiile astea de care nu vei ști niciodată,
ca și cum nu m-ai prins cu totul, dulce iluzie...
e-un straniu profit între structurile de taină ale nopții,
așa cum dormi, iar un bezmetic agită pixul și hârtia lângă tine,

Lolita...

[egoism brusc]

*

despre foielile, exagerările și îmbufnările tale;
însă, ca și cum fiecare Humbert ar scrie despre celălalt Humbert,
există o ață și-un cerc (ciudate figuri elementare),

spre care poemul ăsta se-ntoarce mereu,
plictisitor, redundant.

[un fel de indecență în fiecare vers]

știu, Lolita, e-un fel de indecență în fiecare vers:
iată unul dintre motivele pentru care nu-ți voi arăta
niciodată aceste poeme!

acolo erau impure aerul, mișcările, strada, motelul,
însă aici scriu despre structurile tale,
mai aberant ca o fantoșă de scame și scrum.

și-ncerc să mă retrag în odăi de atingeri și coapse,
de fustițe și dresuri, însă, gesturi străvezii,
între un Humbert și celălalt rămân destule spații:

opace și dense doar motivele tale, felul tău de-a râde de mine,
ațele, zbârnâiala, punctele contrarii

și unii care văd în toate astea doar vulgaritatea...

[încă niciun vers precum]

*

încă nici un vers în poemele astea, Lolita,
cum agitația în gesturile tale;
presupuneri care mai sunt de făcut
și pe care nu mai pariază nici vântul...

Dragoș Vișan

Rodica Vasiliu

*“Anticul tipograf
are barbă albă și coboară
în cetate spre statuia de bronz
ca să-l bată pe-Ovidiu
pe crucea ultimelor litere”*

Înainte de-a fi rămas pe deplin conștient

Înainte de-a fi
pe deplin conștient
eram doar copil
mă chema din dreptul vecinului Barbă
mama să intru în casă
băteam la-ntunecare mingea și străzile
abia lăsam gașca mă repezeam sus pe scări
veneam că făcea gigi-papa brânzoaice
negrese ciocolată de casă albă-ca-zăpada
bombe sărățele budincă sau cremă de zahăr ars

Ascundeam hainele rupte-n genunchi
prin cuva mașinii rusești de spălat
nimeni n-o ducea la reparat
se spăla cu săpun de rufe rareori cu Dero Perlan
pe tata-l ajutam tot mai mult la pături
puneam pe marginea căzii mâinile una peste alta
și apăsam cu podurile palmelor să stoarcă
dintamai șerpui de apă

Înainte soră-mea pleca la distracții tiptil
dar când nu și-a pierdut ea noaptea petrecând

Odată-n liceu dansa Nico la disco să-și rupă-unul dintre blue jeans
tăiat cu lama în epoca pankului pe fund și pe coapse
dar îi făcură colegele cu ochiul c-ar fi venit tata –
pts pst băi fată pst uite colo cine-a venit
soră-mea râdea

așa era obiceiul că veneau părinții de le păruiau –
cine tata ha ha ce glumă bună hi hi hi
până ce „ofițerul mic”
taică-miu botezat chiar așa de ea pe la cinci ani
apăru în ring și-i arătă direcția spre blocul nostru
“acasă”

iar Nico tuleo din Casa Sindicatelor pe strada Isaccei
de parcă-l văzuse pe Jan care jucase nu în Sandokan
ci în Thriller

Frate-miu Emil era tehnician
 veterinar la Izvoarele și apoi aproape
 la bariera Mahmudiei
 taică-miu se-mprietenise c-un doctor Păun
 mai avea grijă de câini săracul itinerant zootehnist
 păcat că făcuse cancer la stomacul gol
 ospătat în primul rând cu vin și votcă
 până și de ultimul lipovean mulțumit că nu i-a crăpat
 scroafa vaca de pripas capra armăsarul buhaiul
 pe Emil l-a botezat veterinar astfel echipa –
 au fost chemați pe Popina din Razim
 au ajuns mai întâi cu duba
 s-au urcat în barca cu motor
 au sărit pe malul insulei
 i-au arătat vaca
 îi era frică jivinei nu ieșea și nici nu putea să se afunde
 în nămolul puturos din zonele palustre
 i-a zis șeful
 du-te ia funia leag-o de piept cumva
 sau de gât vezi n-o sugruma

frate-miu abia ieșit din armată la douăzeci de ani
 s-a apropiat cu-ndrăzneală de vită
 când l-a văzut că vrea s-o lege
 numai ce s-a repezit
 Emil pleosc în apă
 au venit colegii și i-au arătat
 pe unde legi ca să păcălești și să scoți vaca la mal
 apoi au râs

Altădată-n armată povestea frate-miu că s-a adus pălincă
 și el nu știa ce-i aia
 când făceau rând la bidon i-au dat să bea
 a înghițit el ca altădată și s-a lăudat –
 “țuică simplă”
 apoi a adormit la post era secretar ori comis voiajor
 i-a dat carceră subofițerul când l-a găsit
 de urgență a venit în unitatea de la Palas tataie
 l-a salvat c-a discutat cu superiorii
 iar când l-am vizitat eu mama și taică-miu
 se rotunjise băiatul făcuse fălcuțe

nu mai avea păr cârlionțat lung făcut pank
și rockul supărat îi ieșise pentru o vreme din capul
chilug de câine plouat

Asta e doar un simplu eșantion din toate ce eram
noi înainte
de ce-a mai rămas

Zic și eu ca iepuroiul

Alons enfants de la patrie
le jour de gloire est arrivé
atâtea și atâtea sere
de la Apărătorii Patriei
înspre Carrefour Metro Real
Piața de Gros București SA
nu simple solarii ci conducte
cu agent termic aer rece
verdeată ascunsă de priviri

Întreb și eu ca iepurașul
pe grădinari din ce țări
inventează că-s aduse
broccoli zucchini morcovi mov
varză de Bruxelles anghinare
andive sparanghel bame trufe

Și neamul meu de iepurași
e păcălit cu legume scumpe
ne-am face grindină și gărlă
am da iama prin seră ori solar
ca să-i oprim pe angroșiști
să vândă castraveți la grădinar

Membrana colorată a ochiului

Pe-o membrană verde se-aduna
tot prezidiul la masă voalul alb
trandafirii albi ieșeau din lebede
feronerie cu alți trandafiri husele ușor
verzi fluturau când lumea dansa

fericită petrecere frumoasă Caracao
Irish cream Malaga ieșeau cu foițe aurite
din cutii de parcă fumam trabucuri
dansau copiii tortul Shoko Tiramisu
avea și el trandafiri albi din marțipan
șampania la intrare nu se sfârșea
loc să dansăm peste tot se găsea
Dunărea albastră înainta și-ți umplea
Irisul când te uitai la fata noastră
ascultam Iris și alte formații orice
îi dădusem DJ-ului să se asculte
și să nu uităm primul nostru an
mai ales de-un Mărțișor grație
căruia suntem câți trebuie până
acum ne completăm de cu Sara

Piciorul meu

Piciorul meu
ți-l dăruiesc, să-l
porți, să-l tot duci
încotro vrei, iubito,
să mi-l așezi cum știi,
să vadă unde-ți place,
unde vrei, unde visezi,
unde mă dorești intens,
unde trupul îți pășește
liniștit în trupul meu
și unde vine tropical,
ecuatorul, pentru că,
vezi tu, în locul meu
și-al tău e nesfârșit
picior pe-un picior,
alt picior peste alt
picior de-al tău așa
lung – nu știu până
când, până unde –
ci numai cum este,
îmi vine plaiul tău
perfect sub picior,
ci lasă-ți până jos

vălul de mireasă
ca să-mi atingă
călcâiul vieții

Ir (1)

Iuți și tenace
anii au instalat telescoape
și se uită cu ochii de motănei
flămânzi la noi –
le dăm biscuiți
cât sunt de hămesiți

Căldura până la mare-i
o altă stare de agregare
pentru topirea extremă
a voinței și bunului simț

Zice unul:

Mai bine vii
în Constanța
decât morți
în București

I-aș replica:

Oare pentru cât timp

Dar a fugit de pe ecran
la știrile orei nouăsprezece

Ir
adieri
coboară
din aripi de cer

Tomis n-a înviat
apare pe jumătate –

scoase de-un pietrar –

Anticul tipograf
are barbă albă și coboară
în cetate spre statuia de bronz
ca să-l bată pe-Ovidiu
pe crucea ultimelor litere

Ir (2)

Ir
Iza
departe-i

Aici numai zgomote enervante
pe fostul litoral

Marea azi a murit
pocnită c-o piatră în tâmpla bisericii
de la Techirghiol

Un patristic oftat
și filocalica trezvie a minții
înspre îngerul morții-a pornit

Arsenie cel mic – diaconul cel mare
ți-a fost întotdeauna călăuză
în viață monahală

Prin duhovnicie de taină
au venit mereu să te vadă
nevoitorii cu păcate de Salomei
și Irodiade pe tavă

Rămânem ca Irozii
cu lacrimi de sânge pe-obraji

Zăvorâta neagră dansează
dă ca o stafie neagră din fund

Iart-o c-o să-i spună Samariteanul

că n-a știut nicicând de bărbat

Ir (3)

Ir
a
il pecador
irredento [1]

Filtre de alge-n Bulgaria
vame naturale
iar la noi mizerii din larg înfiltrate
niciun sonar pentru delfini
coș de gunoi țărml
se bat copiii cu alge puturoase
n-apucă noroi de pe fund

Plaur după alt plaur marin – remorci de alge –
nu ne mai poate bucura mana mării
o aruncăm la vecini
sau la WC-ul nostru terestru
pe unde ne vine până-n gât și nări
sila odată cu detașarea de toate

Ne mai vin de peste mări și țări valuri peste valuri
jointuri după jointuri
atacuri la etnobotanice autorizate
la hanurile școlare ale celor pierduți
de părinți descreierați cu creiere afumate
plutind până-n closetul mâzgălit infantil
pe lângă delfinii hulpavi asfixiați
citomegalovirusii
aproape toți suntem imunodeprimați
gata să sfârșim precum protozoarele
ori xiforii transsexuali femele cu lungi cozi la fund
ne afectează colonul și rectul
se întrerupe circulația sangvină

Dobrogea n-a fost a noastră
fi-va anostă de-acum pe vecii vecilor
amin amin amin

Sfinte Mina apără-ne de tâlharii vecini
ca să ne tâlhărim
și-acum între noi

Păcătuiesc Doamne când spun așa
dar din păcate așa simt
mulți conducători
auto sau autonomi deraiiați pe câmpii
când o văd pe mama accidentată de-un jeep
nu ți-o mai descriu după trepanație
două zile au stat medicii să se chiorască la ea

Maică-mea care miercuri alerga să ia toți bolizii în piept
la șizeci și nouă de ani și ceva
a fost acroșată de-un nevinovat șofer
iar neurochirurgii voiau s-o externeze
după ce-o cususeră pe frunte ca pe Frankenstein
cu hematoame imense la braț la picior limbă
iar unul pe creier s-a făcut
din 6 mm pe 21 iunie
de 9 pe 22
ca ieri dimineață pe 23
să crească de 15 ori pentru că nu o operaseră mai degrabă
tâmpiții personalul de homleși cu niște costume albastre –
alge verzi crescute mari tot mai mari

Anunțat de nașă-mea tata plânge cu-amar
îl așază silit soră-mea Nicoleta pe scaun în fața
Anoste-zilelor și Terra-pi-pi-iilor intensive
parcă e electrocutat când doctorul ce-a operat
îi spune despre mama că a trecut în operația de trei ore
pe lângă Morpheu și Caron
că n-au vrut s-o ia în vehicol
pentru că jignise pe toți mânăitorii de morți
pe dilerii care duc dincolo
pe birjarii stăpâniți de erinii

Mama Sally e-n a patra zi de spital și tot rupe furtunașe
nu vrea să i se mai dreneze sau ventileze
il pecador
ir

redento

totu-i derizoriu după ea
mintea sa a căpătat goluri deja
râde râde râde
cu țeasta rasă în clipa
pe care n-o vrea

Dacă se mai mișcă
dacă se mai încordează
dacă rupe legăturile de la ATI
coasta ruptă-i va fi pumnal

I
ra-i
ir
a
que
studium
ceapa lor de țărani

[1] Territorio que es reclamado por una nación como propio, por motivos históricos o culturales.

Crăieștii dimineți a unui iulie cezar (Apărătorii Patriei I - 31 iulie, ora 12.30)

Ești chiar dimineața aceasta Iubito_Una
ai plecat să-ți iei rochie de mireasă –
de-aceea ești mai frumoasă
decât strălucirea curată a unui râu montan

Ne vom întoarce acasă într-un oraș
lângă un castru chezaro-crăiesc
mult mai vechi decât acesta
în care ne-am întâlnit în mai anul trecut
la protest în Victory's Place

primește-mi iasomia cununii de gânduri plecate
precum pe veci dă-mi-te trup-suflet încununare-a florii mireasă
să ne strângă la piept ființa nunta
s-o adape iubitor ca pe prunc
într-un regal sau crăiesc legământ fixat de Hristos
în darul familiei răsfânt din cer pe pământ

Rotirile gândirii tari din Nord Atlantic (rechinilor din Caraibe Mediterana Marea Neagră)

Instinctul nostru de rechini albaștri
e-o mantie de-argint second hand
furată dintr-o garderobă magică
la spargerea palatului unui ștab întunecat

Foamea de sânge cald e-un cearșaf
cu alge roșii brune leucocite și hematii
plutește dintr-un catarg în alt catarg
până în faldurile steagului de pirați
pe mesele blocului operatoriu din ocean
fără perfuzii catetere din rezerve

De jur împrejur doar rânduri-rânduri
vin în bancuri burdufurile vii de sânge
așteaptă dintre proviziile celui din urmă port
butoiul Globului
să fie revărsat

Și costumul cu decorații al lui Nelson –
același bine știut halat de fantomatic măcelar –
la Trafalgar îl fentează chiar pe Bonaparte
mantaua lui de Barbă-Albastră
ba e întregă pe-o punte
ba e pe-o alta scufundată
ba ajunge pe-ocolite-n Franța
are înfășurări galante pe deasupra spadei
dar nu-și mai repede stiletul în beregata noii prăzi

Se ridică vulturul pescar și corbul cei hoitari
din trupurile suprapuse ale marinarilor ziși revoluționari
descompuse după lupte în soarele saharian pe punți uitate

ies panglici își fac cuib panicile muribunde cozi și ghiare
slobozirea convulsiilor se simte ca replicile înghițite
cutremurul n-a încetat în burta balenei ucigașe o secundă
franjuri lăbărțate zboară printre ultimele bucle de peruci
și păreri de rău c-a intervenit chirurgical cumplit neprăvăzut
duhul necurat
duhul de corsar

Văzurăți aripile boturile și spinările noastre
n-aveam dorsale-afară atacam pe fund
nici nu ne-ați simțit
tocmai dădeți din mâini
agățați de câte un butoi
de-o ladă ferecată
și-o formulă hopus-pocus de scăpat
când vă scufundați

Se prelingeau în ele clipele voastre numărate
își lungeau limbile ca parâmele și pânzele
trase când pentru un pavilion de tâlhari
când fără vânt din pupa când rupte-n furtună
stând încolăcite inutile
pe puntea vasului invadat

Valul nu-i decât amortizor
împușcăm pereții oceanului
înfigem în diblurile ambarcațiilor
holșuruburi din fălcile noastre
asamblăm din schelete mursecate
un port o flotă de goelete și fregate
ba și-un stat împuțit oligarh
că-i încă la putere tirania unui alt pirat
Spânul mileniului al treilea de pe marele Canal
și încă n-a binevoit să-l jefuiască
să-i ia viața din Caraibe Johnny Depp

Dansează la vederea noastră
echipajul cât se-mbată căpitanul
pasagerilor voi v-ați mai înșelat
ia luați-l din cabină și dați-ni-l
nouă rechinilor peste bord
că de-atâta așteptat
ni s-a cam luat

Luminița Zaharia

Dumitru Macovei

*“Lacrimile și poezia
Sînt supapa mea salvatoare.
Știu, voi fi pedepsită cîndva
de copacii pe care nu i-am iubit,
de păsările prea înalte să le ating,
de oamenii pe care nu i-am strîns în brațe,
de tot ce, fără știrea mea, a fost viu.
O să fiu pedepsită, știu.”*

mă aliniez

mi s-a spus:

aliniază-te dacă vrei să exiști
învață de la tinerii ăștia injurios geniali
cum mătură ei cu realitatea frustră
ulița prăfuită a vechilor trubaduri
poezia ca și antimateria dragii mei
numai după infarct viața își cîștigă
un sens

poezia modernă seamănă cu precipitarea (i)spășită la un psiholog
îndrăgostit și el de psihologia modernă
și care ha îți da brînci în hipnoză
pe un pat de fachir

să spun:

am făcut un copil
singură

semăna leit cu mine trebuia să-l călesc de mic
l-am dus la patru ani într-un cinematograf de provincie
să vadă alien el mama vreau pipi
și toaleta de cinematograf de provincie prăbușită-n moloz
acum e un mic geniu în informatici japoneză și egiptul antic
(un secret de culise din toată lirica a ales bacovia)
atît de modest sub pelerina transparentă rău de cinism
modern
de cîtă psihologie inversă am aplicat cu atîiîta determinare
pe pielea lui leită mie
nu mai știu nici eu cînd nu cînd da

la patruzecișipatru de ani am țipat ca la naștere
nașterea mea bine în țeles
pe masa de operație
nu găsiseră anestezie pentru poeți
și două bastonașe legate cu sîrmă în rotula mea
doar doar oi lăsa visele cînd merg pe stradă și cad în gropi
și lui obama i s-a prezis 44 egal fatalitate
așa că m-am hotărît voi sta în casă pîn' la patrușcinci
dar și în casă dumnezeule există aragaz priză televizor
cablu de internet se știe poți lua viruși mortali
atenție cînd mă citiți

ce să vă mai povestesc
 cum pisoiful meu tandru și prostănac
 a ros dintr-o antologie desigur de poezie
 cîntec șoptit
 apoi inspirat a sărit după o vrabie dar de data asta nu vrabia a rămas moa...moar...ah
 cuvîntul acela cu m

cum mi-a venit marea iubire
 cînd toată rezerva de estrogen se epuizase în van
 și cîte și mai cîte realități întru infarctus poeticus ar mai fi
 de nu s-ar mai povesti

ei ce ziceți
 fraților
 confrăților
 derutaților
 mă aliniați ușor?!
 la urma urmei nu are de ce să-mi fie rușine
 sînt o băbuță de mare
 viitor

Penaje și oglinzi

rățușca cea urîță se privește într-un lac glaciari:
 „pe mine de ce nu m-a iubit nimeni, niciodată?...”
 scrijelește cu ciocul pe un trunchi de sequoia
 toate superlativale absolute ale-ntruiubirii
 apoi le pune un nu mare în față:
 ”NU sînt cea mai urîță rățușcă din regnul însuflețitelor!
 NU sînt cea mai măcănititoare și ciocănititoare și pajură!
 Nu sînt cea mai ca noaptea de inocentă!
 NU...”

lacrimile ei topesc aisbergurile timpului,
 inima ei detonează capcane și cercuri,
 și nimeni nu vine...
 s-ar îneca dar s-a născut înotătoare,
 s-ar pierde cerului, dar știe să zboare...
 numai focul i-a rămas. își aprinde neprihănirea cu ultima rugă
 (nu uită să-și smulgă mai întîi o pană –
 cea mai dinspre inimă –

poate, un poet nebun, vreodată...).
intimidat, cerul se năruie-n ape.
nici plîns n-a mai rămas, nici osămînt nu va rămîne.

ați auzit? cea mai frumoasă lebădă din habitat
și-a mutilat aseară fața, apoi s-a trezit rîzînd în oglindă.
se săturase, se spune, de amoruri facile, de daruri sclipicios ambalate.
vroia să fie iubită pentru ea însăși...

Cioara și broasca țestoasă

Cioara și broasca țestoasă
nu prea au ținere de minte.
Ele se uită trăind și trec din veac în veac
ca niște sfinte.

Eu, drept să spun, ador posteritatea
și nu vreau necrologuri sărace!
Cum ar fi, în secolul următor,
cioara să-ți croncăne poemele la televizor,
broasca să-ți poarte autograful pe carapace?!

Oglinda mă strigă:
- Uită-te la mine!
Sînt decolorată, bătrînă, dizgrațioasă,
patetică, fleșcăită,
mă paște un regres absolut,
anchilozată, zdrențuită, buboasă...
Ce Dumnezeu mi-ai făcut?!
...fraudulos de incestuoasă
cu fratele suflet,
mioapă, cu obrazul căzut,
cu creierul desfăcut
în sute de frunze uscate,
totul la mine e pe jumătate!
Uite ce plagă urîță
pe albul inimii îmi cresc!

Dar eu, cărăpăcioasă și croncănită
îi întorc spatele:

- Nu

și nu!

Păunul decapitat

Păunul decapitat
nu se mai ține pe picioare.
Doar coada a rămas din el
evantai pentru fata frumoasă
care n-ar mânca, nici moartă!,
carne de păun.
O coadă fas-ci-nan-tă
ca o definiție a splendorii
în ciuda ororii
de peste zi.

La fel și eu
(am fost odată, ca și cum n-aș fi
dar altfel cum acest poem
s-ar povesti?!)
pleoștită rău
hrănind un zmeu
îmbrăcat în curcubeu
(și câte n-ar mai fi de spus
dar vremea gloriei s-a dus...)
nu știi, nu știi dacă mai pot
din paharul (jumătate gol)
al vieții
chintesența s-o scot.

Lacrimile și poezia

Lacrimile și poezia
Sînt supapa mea salvatoare.
Știi, voi fi pedepsită cîndva
de copacii pe care nu i-am iubit,
de păsările prea înalte să le ating,
de oamenii pe care nu i-am strîns în brațe,
de tot ce, fără știrea mea, a fost viu.
O să fiu pedepsită, știi.

Voi fi pedepsită de-ntruchipări, apoi,

De legendarii zei din Olimp,
de cărțile necitite,
de peisajele ratate
sub scuza meschină: "N-am timp!"

Voi fi pedepsită prin abandonare,
prin indiferență și frig,
de ființa copleșitoare pe care,
noapte de noapte, o strig
dar numai pe tăcute, în gând.

Izbăvită-pedepsită să plîng
la nesfîrșit.
Pedepsită să scriu
mici poeme de dragoste,
nedrepte poeme lașe
care nu mă ajută să fiu,
care mă-nstrăinează de viață
printr-o tragică, mincinoasă consolare.
-Unde e viața? uit mereu să întreb.

Noaptea din suflet nu-și poate găsi
un adjectiv în dicționar.

Lacrimile și poezia
nu vor fi niciodată
supapa mea salvatoare.

Ca un actor

Ca un actor care se simte bine
cu toate personajele lui
și, uneori, și cu sine

cu trudă, cu elan
sau poate numai cu har
actorul poartă haine fără buzunar
și-și face hara-kiri tot mai rar.

Fiecare piele pe limba ei piere
lăsînd în tine anticorpi și durere

dar, oricum, nimic nu se compară cu!

Tu, trist, te uiți cu jind la frumusețea lui
ca la un poliedru cu fețe multicolore
și-ți spui (cu nostalgie? cu ciudă?):
-Eu, niciodată, nu!

Ca un actor cu fața udă
ca un actor la bis
îngropat în flori
ca un actor la repetiții
ca un actor în ziua de leafă
ca un actor cu casa în nori
cu noaptea în vis
cu ochii în ceafă

ca un actor ce joacă rolul vieții lui
sau numai își închipuie că l-ar juca –

viața ta.

Căpșuni cu frișcă

Căpșunile cu frișcă
din copilărie
și-au pierdut gustul.

Ah, pofta aceea!

Acum nu mai poftesc la nimic.
Spun: “Poftim” și fac daruri –din obligație! -
unor persoane de care aș avea nevoie cândva.

Întreb: “Poftim?” când mi se citește o poezie modernă.
Exclam, acră: “Poftim (educație)!”
când văd tinerii înfomețați
mușcând pe stradă din pâinea caldă,
mușcând lacom din viață.

Nu mai înțeleg și
nu mai înțeleg că nu-nțeleg

(tot universul s-a deghizat?!)
nimic, nimic nu mă mai mișcă
nici castronul de căpșuni cu frișcă
pe care, copil, pe peretele sufrageriei l-am desenat.

Natură moartă

Flori albe în brațele miresei
margarete crizanteme trandafiri liliac
(nu toate au alternativa culorii
ghioceii, de pildă, sînt numai albi, pe cînd...)
flori multicolore din curcubeu
în vază în ghiveci în Cadillac
în apă, nentrecute-notătoare
cu aspirină întru conservare
flori presate-n ierbar
cu a treia dimensiune furată
flori aduse de băiat pentru fată
la prima-nîlnire
ca o prevestire
simbolul dragostei
al inocenței al purității
al morții
flori de azi de mîine
de cîteva zile, bolnave
flori pe care le-au plantat vizigoții
flori încrucișate
deci mult mai frumoase
ca după botox ca după cosmetizare
floare de cîmp floare de nu mă uita
floare de colț floare nemuritoare
floare...

Oameni cu picioarele tăiate în glastre

oameni cu rădăcinile smulse
spînzurați la fereastră
pentru desfătarea noastră
oferiți în dar cu fundiță roz

conservați trei zile-n formol
oameni de câmp de uită-mă azi sau de stîncă
oameni în comă
mișcători încă
trași cu invizibile sfori
(de îngeri drogați
cu smoc de iarbă la subsuori
angajați de Dumnezeu pentru treaba asta murdară)
oameni crizantemi de toamnă
oameni uituci de primăvară
(fie-le țărîna petalelor ușoară!)
oameni pufoși ca niște nori
parfumați îmbălsămați tămîiați
oameni de viață oameni nemuritori
oameni...

Natură moartă cu oameni și flori.

Sîntem fani

Acest bard
fără fard
mă-ncîntă pînă la prăsele!
Sînt fanul lui împătimit!

Acest poet
de anticabaret
e-ntruchiparea visurilor mele!

Acest comentator
m-a-nnebunit
cu un discurs nepămîntean!

Privește-mă, mamă! Sînt fan!

O melodie un tablou
un roman
o minune de păpădie
născută din ou
un giuvaer sau o tapiserie
o rochie liliachie

și din nou -
creatori diverși
creații fantastice
ființe lucruri concepte abstracțiuni
fac din noi admiratori nebuni
fanatici întemeietori de caste
de temple bloguri și alte minuni
ca să părem mai vii mai calzi mai buni
ca din micimea locurilor noastre
să jinduim, absolviți de păcate,
spre astre...

Și dacă a fi fan e un drog
de olog
de surd de mut de-aproape orb?

Ei, și?!
Redevenim, miraculos, copii
sau mai întinerim cu zece ani...

Lăsați-ne măcar atât, dumnezei...

Sîntem fani!

De iubire

dorul alb androgin plaur sfînt poate iască
frageda potîrniche strînge fir de trifoi
poate clipa nomadă poate-ardoarea din noi
orbească-se zeul să nu ne strivească

la capătul puterilor mîineieri nici un drum
și salcia plînge cum știe – măiastră
la capăt de zbatere fulger~inima noastră
cînd toate cuvintele își pierd sevele-n fum

noi nu ne vom bate pe margini de lume
nici carnea amară balast necesar
nici zăbrele din coaste nici puls~sens nici amnar
nici atotprovidența astăzi nu ne-o sugrume

iubirea perpetuum din sine rescrisă
nu brocarte nu trupuri nu sînge de miel
cad pene din îngeri nevăzut Eașiel
confluente de raiuri alinare promisă

făr-de trup făr-de timp făr-de stea făr-de nume
sămînță nouă peste-al năființei măcel.

Destin

Voi ști că tu îmi ești predestinat
ales pereche singurul bărbat
atunci-cînd-și-dacă
printr-o magie
la lecția de supraviețuire
cu tema antică despre iubire
deșirați transpirați
caraghios de mari în băncuța de lemn
vom scrie amîndoi, la un semn
exact aceeași poezie.

La nouvelle poëtesse

Ea trăia, să zic așa,
din:
îndrăgostiri fanatice și dese
cum îi stă bine unei poetese...

Se-ndrăgostea
de:
un frumos semizeu
cu șoșonii-n antreu
semiluna de vară
ce ofta în cămară
un sfios semicerc
să pricep nu încerc
un timid semiton
de culoare sau ton
de o semivocală
amintire din școală
semispațiul din vis

ca un rai mult promis
o seminție de cuci
guguștiuci / eunuci...
și ținea seminar
ca să vadă mai clar
printre semiperdele
de ce sînt toate rele –
lucrurile, mîi frate,
de-s doar pe jumătate...
de-s așa... și așa...

Des se-ndrăgostea ea
sincer, fără perdea,
și platonic și-absurd
de un zeu muto-surd
de un vers zigzagat
de-un bărbat deghizat
într-un Verde-mpărat...

Ce păcat! Ce păcat...

Ea se-ndrăgostea, așa,
de eroi din mucava
tare trist și tare des...

Voilà
la nouvelle
poetesse!

*Mariana Zavati
Gardner*

Marius Crăiță

*“Vâsle sus, vâsle jos
Regina apelor de culoarea ardeziei
cercetează sufletul caselor acoperite cu țigle
Regina fiarelor geriatrice
alunecă, se rotește și-și ia zborul
peste piețe, palate și mlaștini”*

Tsunami

Înfășată strâns în pânza-nghețată –
Nisipuri umblătoare se adună
la gura râului unde
bărci se fac grămadă

- Mamă, ține-mă de mână
- Te-aș ține, dac-aș putea

Înfășată strâns în alabastrul răsuflării -
Case priponite
se-nghesuie șfichiuite
sub cioplitori adânci de ape

- Mamă, mi-e frig
-Te-aș înfășa strâns, dac-aș putea

Înfășată strâns de mâini aeriene –
Cât ochii pot să cuprindă
vântoase nemernice înfulecă
pustietatea-n derivă

- Mamă, hainele-mi sunt ude
- Te-aș schimba, dac-aș putea

Înfășată strâns în somn fluid –
Umbre-s prinse în noduri cu sfori
lângă apa care mușcă vitreg
din cărămida căminului

-Mamă, m-am udat pân-la gât
-Te-aș sălta la deal, dac-aș putea

Înfășată strâns-
Gura căscată a apelor
duce la vale o jucarie din argint
de ici până colo...din loc in loc.

Odihnă

Ședeau în cerc
 umbre suspendate în ocru
 între două lumi îngenunchiate
 atomi ai foamei în cursa himerei
 Erau sudați împreună
 sub cerul asurzitor
 muițați în răs invizibil
 pământ ars, tufișuri sterpe și bețe
 cenușă oarbă a zilei precise
 Focul picura biciuri
 culori se-amestecau
 vertical prin policandre
 praful scâncea-n ochi
 nisipul silabisea-n gură
 Cei de acolo pluteau
 prin labirintul tăcerii
 cascadori ai himerei
 canicula era bolnavă de foame
 atomii se luau la trântă prin aer

Oglinda cu Vise

Volume lucioase dormeau
 legate în piele de zimbru
 în dulapuri pe pereți de himeră
 tapetați demodat de Cucoana Elisa -
 Cavaler naviga prin hârtii
 și trofee câștigate la baluri
 Îmbrăcat în beige, moțăia tăcut
 la masa de lucru cioplită-n stejar
 Cu ochii scăldați în antice tomuri -
 Răscoală peste obiecte spartane
 sufletul ei îl privea; se legăna lunatec
 de candelabrul pestriț de Murano
 Se ascundea prin dulapuri
 îndesate aliniat cu dulcețuri
 de vișine răscoapte din pomi
 din grădina cu muzică a Domnului Ion
 Ferecate-n mintea ei cea albastră
 o curte răcorită de suflete pierdute -
 Unul câte unul la zaruri și cărți

în orașul himeră cu râul Negel îmbufnat
în încăperea unde intrau și ieșeau
în galop persoane apretate pe ață,
oarbe cu mâini efemere, fantome electrice
măscărici adormiți în lumi ferecate

Vara

Păianjeni vărateci urzeau
cuibăriți în alcovuri de stâncă
Erau sub un castron de sineală
și gălbenuș - pământul plutea
plesnind în lumina acută
umbre de aur prin bolovani
Scorpioni și șopârle înnoatau la soare
printre cactușii care trosneau în spații
O libelulă dispărea spre Palatul din Stâncă,
argint scrijelit pe-o tăbliță de cer
Greierii se scâldau pe boabe de ienupăr
Crengi rupte, mărgelile din turcuoaze
îngâneau melodii de demult
Frunze șopteau despre legende
în imagini din nisip invizibil -
Țipăt de păsări în tocană de suflete
fierbeau suspendate-n ocră.

La Castel

cavalerii mărșăluiau
în bătătura cea veche
castelul se sfârâma
în himere de plumb
enclavă de putori
de o putreziciune fină,
vânătorii de găini plantaseră
voci și semințe de măslin
în foișoare de grâu,
la banchetul fantastic
masca principesei atârna apretată
la Poarta dinspre Răsărit
în Turnul de Veghe

loc de turniruri și gâlcevi
cavalerii erau pași în armură
și măslinul era îmbobocit
lângă fântana cântătoare -
furtuni certărețe
în curtea castelului... frânte
tufe uscate împletite în noduri
țintuite pe pereți coșcoviți.

Julia May adormită

Stol de vise-i zboară peste casă
Casa ei fără ferestre
Casa ei cu uși ferecate
Casa ei, la răscruce de drumuri
Între paranteze de timp

Stol de tăceri îi trece peste casă.
În întuneric lipitori
Iau cu asalt dușumele
Meșterite din lemn plutitor
Și coajă din ouă stricate

Pașii lui tăbăcesc scândurile.
În iatacul cu pian și divan
Chei sâcăie zgomote
Să prindă-n ghiare vidul
Între pereți ferecați.

Închipuiri

Închipuiri despre hăituirea ursului
Ursul se ține ascuns în tufiș
O închipuire bolnavă să fie
Despre urs, despre ursul întunericului
Despre un invizibil urs colosal
În tufișuri fantastice la adăpost de noapte
Închipuiri despre hăituirea ursului
Închipuiri despre visul cu vulpe
Închipuiri despre vulpea care țipă
Vestește nenorociri iminente

Închipuiri despre ghionoaia
Ghionoaia care zdrobește gospodaria
Închipuiri avertizează plecarea eternă
Ale cui închipuiri, ale cui închipuiri ?

Fotografia

Toamna trecută, a primit documentul;
silueta în pantaloni bufanți și cizme din piele de bou
a cărei fermă moștenită
coboară colina muiată-n orzuri

În depărtare zgomot de camioane
Utilaje pornite să strivească
confuzia orizontului natural -
gropi răgușite pline cu apă

La prânz țeava metalică a puștii
s-a oprit în aer sub flori de salcâm,
nori adormiți... corbi fără glas...
din fotografia uitată în anul trecut

Vanitate

Vâsle sus, vâsle jos
Regina mlaștinilor
nu poate s-adoarmă
Plutește trează
peste labirint de canale

Vâsle sus, vâsle jos
Regina apelor de culoarea ardeziei
cercetează sufletul caselor acoperite cu țigle
Regina fiarelor geriatrice
alunecă, se rotește și-și ia zborul
peste piețe, palate și mlaștini

Fluxul vine, fluxul se duce
Regina Mării de argint
conturează coloane și arcade
Scormonind vise luate de vânt,

Regina tenebrelor
află refugiu sub arcuri de pod

La țărm

rugineau râuri în răsfaț
De-a lung de nisipuri albastre
o preumblare lunară
Înțepenite grămezi
din lemn împletit
înserate în șorturi de frunze
Pe plajă-n arcuri
dune mărunte, dune uriașe
înfricoșate la Nord
de-o Cetate-n ruină
O altă zi, o altă noapte

În maquis arțari
se petreceau la mal tulburat
Abalone absconse
în nisipuri albastre
Dreptunghiuri din lemn chinuit
erau reazem și țintă
ibisului conturat care
ciugulea prin șorțul din frunze
Bolți sprijineau dune mărunte pe plajă
Napes nod nagana la porți de Cetate
O altă zi dinaintea turnurilor, o altă noapte

La plajă

Uleioasă se-ntinde căldura
Glazură pe suprafața mării
La Southwold, punctul cel mai estic al Angliei

Coloane de șezlonguri
Înterup tumultul torid al litoralului
Ce ondulează în culorile mării

Dantela roză face modele,
Pescăruși cascadori taie aerul

Traversând razele soarelui

Pe chei, ceasul în formă de baie
Sună ora întregă și jumătatea -
Roți se rotesc cu apă din mare.

Nu-i răgaz pentru mămicile îmbrăcate
În culorile azurului și al fructelor coapte -
Răsfățații se ghiftuie cu apă minerală la gheață

Epuizați pe șezlonguri deschise
Bărbați, femei și copii se dedică siestei -
Bolta cerească se-nroșește ca racul

Pentru umbrele în mișcare și valurile ascunse
Totul este ca mai-nainte ; de-a lungul digului
Pescari amatori sorb depărtarea

În labirintul de bărbați, femei și copii
De pe șezlonguri cu modele animaliere
Ceru-și înălbește albastrul de sineală

Toți se odihnesc , fac cumpărături
Gălețele, lopățele și pește cu cartofi -
Sau se apără de pescărușii-n viraj

Pețitorul

în himere active
în somnul din curcubeie
secetă sau inundații
printre acrobații din ceruri
în costume zadarnice
palmele ei conturau cuiburi
din bagatele fragile
din osii trase de vedenii
din elastic algebric
Tinerețea lui deja
un crin ofilit, la licitație
expus fără apă, suspina exilat
pe podețul ridicat din suspine

în absolut, se figura un alt gând
imposibil de definit

Grădina Elisei

Cu multe luni în urmă, în grădina Elisei
cea dinspre gară - care nu mai există -
i-au pus cununa de mireasă
Șoapte zăpăcite și pâraie de vorbe
clevetiri, vorbărie sub soare, demult
la biserica veche dintre gară și centru
Alerga aerian, valuri sub zmeie
într-un vis răsuflat despre Julia May
Către toamnă, când vânătoarea
îi fugărea cu viteză de carusel
s-aducă arșița încă o dată
În grădina Elisei, cireși pârguiți
își plângeau frunzele peste băncuța
cu antici motani dichisiți sub fereastră
Una câte una, o mână de cireșe zbârcite
stropeau grădina dinspre gară -
Prețioase organe demult-adunate
oftau exilate în foișoare din nori.

Vioristul

Exersa mereu la vioară
în iatacul de la bloc
Iscodea de după perdele
jocuri cu câini maidanezi
Cu mâna beteagă aranja
câte un ornament prăfuit
Aflat pe bufet de când era mititel
și măicuța-l dezmierda
Îi punea notele pe portativ
O partitură zdrențuită acum
de mâini vinețite de jocul pe clape
când reumatismul înșeală
dincolo de draperii stânjenite
Exersa cântecele de leagăn
după cum îl învățase măicuța

Vedea copiii de la colțul de stradă
casa de dincolo, cea cu cerdac
urmând dricul fără podoabe cu cai
Se trecuse măicuța; o petreceau...
Cireșul bunicii ploua cu petale
În gradina cu pomi roditori
Bunica Elisa încărcată cu daruri
urcase spre nouri înainte de hram
în orașul cu plopi și cale ferată

Orașul cu vise

Prezent din ce-a fost
Viitor din ce este
În orașul cu omizi
se stropesc chimicale
În anotimpul uscat
se află mlaștini secate
cu hârtii aruncate
și cartoane zglobii
doage ruginite pentru butoaie
deșeuri menajere căzute din bloc
se hârjonesc mototol, se adună
aruncate orfane de la ferestre
triste lângă borduri ;
La tribune, învățații politici
se mândresc în vorbe, plutesc
peste muritorii fără scaune fixe
martori la măririle celor aleși
băsmuiesc planeta cu sfaturi
în cadru după cadru la TV
Money, money, money...
Prezent din ce-a fost
Viitor din ce este
Armăsari nemișcați
pe arăturile artei ecvestre
Urme de file-ostenite
Noi cataloage și mărci
Adrese gratis de brașoave umflate
Negustori de himere la bănci
Costume de carnaval și vorbe mobile

Gondole pe canale-mpuțite
Gesturi și țipete mute
Armăsarii din cursele verii trecute
se agită dintre filele
cataloagelor nou apărute
La vreme coaptă de carnaval
Fermecați clopoței cu surprize
Armăsari nemișcați
pe arăturile artei ecvestre

Biografii Poeti Antologie

CEZARINA ADAMESCU- s-a născut pe 4 noiembrie 1951 la Galați. Este poetă, prozatoare, eseistă, dramaturg și critic literar.

Opera cuprinde peste 70 de cărți și nenumărate colaborări cu publicații literare din țară și străinătate, reprezentând rodul a două decenii de activitate prodigioasă în slujba cuvântului.

Membră a Societății Scriitorilor “Costache Negri” din luna octombrie 1996, al cărei președinte este poetul Sterian Vicol.

Membră a Asociației Scriitorilor din Maramureș din anul 2009; Membră a Ligii Scriitorilor de Expresie Română de Pretutindeni, filiala Iași, președinte: Constantin Toni Dârțu. Membru USR, filiala Bacău, 2011

Debutază în anul 1987 cu volumul de poeme Arhipelagul visării, Editura Litera, București.

Volumul, cu o ilustrație de Done Stan, va fi remarcat în paginile revistelor Luceafărul, Convorbiri literare, Viața Nouă Galați, România Literară, Acțiunea din Galați.

- 2003, Premiul Societății Scriitorilor C. Negri filiala Ploiești, pentru două volume: Autograf pe lumină și Spațiu târziu

- 2007, Premiul Revistei Dunărea de Jos, pentru volumul Călătoria în patria neasemuită a cuvintelor

Mențiuni critice:

- Dicționarul personalităților române și faptele lor. 1950-2000 – Autor : Constantin Toni Dârțu, Iași, 2008

- Manualul de Limba și Literatura Română, auxiliar didactic pentru clasele a V-VI-a, autori Laila Citic, Gabriela Ciubotaru și Maria Brăilescu, Editura Europolus, Galați, 2004, cu povestea didactică De-a cuvintele

- Cezar Ivănescu, Numele Poetului, București, Luceafărul, nr.1201 din 11 mai 1985, pag.5

- Laurențiu Ulici, Vitrina, România Literară, București, nr. 47, din 19 noiembrie 1987, pag. 1

- Val Condurache, Prima Verba, Iași, Convorbiri literare, nr. 1125, nr. 9 din septembrie 1988, pag. 15

- Alexandru Horia, Căutarea tonului, Luceafărul, București, nr. 1357 din 14 mai, pag. 2

-Colceriu Nicolae, Cronică literară, Viața Nouă nr. 12693 din 6 septembrie 1987, pag. 2

- Viorel Dinescu, Rocade, Acțiunea nr. 131, din 31 iulie 1992, pag. 2

- Constantin Dimofte, Cezarina Adamescu și fascinația absolutului, revista Școala gălățeană nr. 54, din februarie 1996

-Victor Sterom, Cărți și semnificații, Ca o pasăre Ibis sau Nichita Azi, revista Tomis nr. 3 martie 2003

- Victor Sterom, cronică la volumul Singurătați împreună, revista Viața de Pretutindeni, Anul III, nr. 8-12 (31-35) Decembrie 2007, pag. 141

- A.G. Secară, Pagini pentru marțienii cuminiți, cronică la cartea Autograf pe lumină, revista Dunărea de Jos din Galați, august 2005, pag. 18

- Emilian Marcu, Cezarina Adamescu, Monumentul cărții și mucenicia cuvântului, Editura Arionda, 2007, Galați, 300 p, cronică în revista Convorbiri literare[2]

- Antologia Sonetului Românesc, vol. 3, editată de Muzeul Literaturii Române, în dec. 2009, sub îngrijirea lui Radu Cârnelci

MIHAELA NICOLETA AIONESEI –născută la 6 dec 1971 Pașcani

-absolventă a liceului PTTR Bacău 1990, căsătorită, un copil, domiciliul Tg.Secuiesc.

Publicații

- debut literar: antologia de poezie “Lira În Patru Puncte Cardinale”- Editura Romived 2010.
- antologia “Captivi în sfera de minuni” - Editura Rovimed 2010
- antologia vinovatelor plăceri”-Asociația Culturala Maria Domina 2010
- antologia de poezie “poetic@”, mai 2011,editura ArtBook, Bacău
- antologie de poezie și epigrame “Romeo și Julieta la Mizil”, iunie 2011
- antologia “Virtualia” Ed.Prim, octombrie 2011

FLORIAN ANTONESCU- Născut 1982 București, școala 122, apoi liceul Sf. Sava, Facultatea de Medicină din UMF “Carol Davila”. Medic neurolog.

Debut literar în volumul 3 al Cenaclului Lira21.

OTTILIA ARDELEANU- autobiografie

Eu: Prier. 15. Inginer. Și multe altele.

Apariții în: Ziare și reviste: Civiscord; Ziarul Văii Jiului; Algoritm literar, Fereastra.

Volume colective/ antologii/ broșuri:

Amprente literare; Tratamente pentru inimă; Poetic@; Aud materia plângând...

Premii&Diplome: Premiul III la concursul de poezie “Mai presus de sine” – nov. 2010:

Premiul II la concursul de poezie “101 zile de cultură” – Costinești, sept. 2011 – secțiunea

POEZIE;

Premiul I la concursul de poezie și proză organizat de Revista “Noi, NU!” – dec.2011-ian. 2012 – secțiunea PROZĂ.

CORNEL ARMEANU- autobiografie

Rândurile de mai jos aș fi dorit să le citiți după moartea mea într-o cărțuție autobiografică, dar dacă regulamentul acestui site cere așa ceva, mă conformez.

- Colegiul național „Unirea” Turnu Măgurele
- Școala de chimie pentru meseria de operator chimist
- Grupul Școlar CFR Iași, secția mișcare-comercial
- Școala populară de artă Iași, secția regie teatru
- Școala de mineri Baia Mare
- Colegiul Renton, SUA

Meserii practicate: scurtă vreme redactor la secția cultură, ziarul regional Zori Noi - Suceava, operator chimist, impresar artistic, magaziner comercial gara Iași, laborant chimist, vagonetar la mina Lonea din Valea Jiului, muncitor la pădure zona Băile Tușnad, țapinar alături de o echipă de oșeni în Țara Hațegului, miner la mina Săsar din Baia Mare, zugrav liber profesionist, pictor de ocazie... și alte lucruri mărunte.

Activitatea literară:

- debut în ziarul regional Steagul Roșu - București, 1965
- prima înregistrare la radio, emisiunea Moment Poetic,1965 - redactor și realizator, poetul Gheorghe Tomozei
- al doilea „debut” în revista Ramuri, 1965 - recomandat de poetul Miron Radu Paraschivescu
- premiul II la Concursul regional de creație - București - președintele juriului, poetul Nicolae Tăutu
- premiul II la Festivalul de poezie „Întâlnire cu Istoria” - Orăștie, 1977

- premiul I la Festivalul de poezie - Băile Herculane
- premiul I la Zilele Liviu Rebreanu - Târgu Mureș - (cu această ocazie am cunoscut-o pe fiica lui Liviu Rebreanu)
- premiul II la prima ediție a Festivalului Internațional de poezie de la Sighetu Marmăției
- marele premiu la Festivalul „Panait Cerna” - Tulcea
- apariții în mai multe antologii de poezie din Slobozia, Miercurea Ciuc, Baia Mare, Iași, Tulcea... etc.
- Apariții în presă: ziarul Steagul Roșu - București, Ramuri, Tribuna, Luceafărul, Cronica, Vatra, Orizont, Tomis, Opinia studentească - Iași (semnând cu pseudonimul Laurențiu Tăun), Albina, Clubul, Informația Harghitei, Graiul Maramureșului... și altele
- în 1986 apare la editura Litera volumul „Călător între două lumini”, versuri - carte retrasă de pe piață, la ordinul Securității
- în anul 2011 apare la editura Anamarol volumul „Labirintul iubirii”, versuri
- apariții în străinătate: Germania (fosta RFG), Spania, Anglia (în revista Românul Liber, fondată și condusă de Ion Rațiu), SUA
- nu sunt membru al Uniunii Scriitorilor din România (probabil nu voi fi niciodată)
- Starea actuală prezentă: probleme de sănătate, iar din 21 aprilie 2010 încoace... homeless - (evacuat silit din propria-mi casă)
- am trei copii, două fete și-un băiat, (plus trei nepoți) toți la casele lor, cu rostul lor
- mama mea locuiește în Iași, are 88 de ani

IOAN BARB- Născut în orașul Călan, jud. Hunedoara.

Studii: Facultatea de Drept, licențiat în științe juridice.

1998-2003, jurnalist, Transilvania Jurnal, Capital, Curentul, Cronica Română, Curierul Național, Hunedoreanul, Europa FM.

Ocupația actuală: avocat, Baroul Hunedoara.

Debut editorial: 1998, Tăcerea ca o flacăra, poeme, Ed. Călăuza, Deva.

Alte cărți publicate: Picătura de infinit, poeme, Ed. ATU Sibiu, 2010

Sub via ființei plâng strugurii, poeme, Ed. ATU Sibiu, 2010.

Volume colective:

- Sub arcuri de lumină, Deva, 1979, debut poetic.- Harfele Harului, Deva, 2007, Ed, Corvin,

poezie.- Amprente Literare, Ed. RBA Media București, 2010, poeme.

- Antologiile revistei SINGUR, 2010, poezie, proză.

- Poetic@, antologie Lira 21, 2011.

- Artgotica 2011, antologie de poezie, Sibiu, ed. ATU, 2011.

- Cuvîntul în timp, antologie, ed. Grinta și ed. Singur, Cluj, 2011, poezie și proză.

Prezent cu versuri și proză în revistele literare: Convorbiri literare, Transilvania, Poezia, Argeș, Ferastra, Oglinda literară. Feed Back, Ardealul literar și artistic, Semne, Nova Provincia Corvina, Cuvântul liber, Cuib literar, Algoritm literar, Cenaclul de la Păltiniș, etc.

Premii literare:- premiul UTC pentru poezie, Costești, Deva, 1986.

- premiul I, pentru volumul de versuri Picătura de infinit, Concursul literar VISUL, Orăștie, ed. a V-a, 2010, secțiunea cărți publicate.

- premiul I al revistei Cenaclul de la Păltiniș, concursul Astenie de primăvară, 2010.

- premiul II, concursul literar CARMEN PATRIAE, ed. a VIII-a, Brașov, 2010.

Referințe critice în revistele Luceafărul, Vatra Veche, Cuib literar, Semne, Agero Stuttgart, Boema, Cetatea lui Bucur, Litere, Cenaclul de la Păltiniș, etc.

Fondator al revistei ALGORITM LITERAR

Membru USR - Filiala Sibiu.

EUGEN BARZ- autobiografie

M-am năsut în Săliștea Nouă, jud. Cluj în anul 1959. Din anul 1982 m-am făcut sudist. Am început să scriu poezie în ianuarie 2009. Am debutat în Revista Luceafărul în anul 2010. Am publicat apoi în revistele Arcadia, Linia fierbinte și Caiete silvane. Am colaborat la Revista Sud, am avut o rubrică permanentă la Ziarul Pământul din Călărași cu articole de atitudine și povestiri moralizatoare, pe care o continuu în săptămânalul Arena. Am inițiat și susținut vernisarea mai multor expoziții de arte vizuale, concerte corale și de cameră.

MIHAELA BĂBUȘANU AMALANCI- autobiografie

Profesia:Istoric/Muzeolog

Născută: 12 martie, în Băcești/Vaslui (domiciliul de atunci în satul Băbușa)

Studii: Universitatea "Ștefan cel Mare" Suceava, Muzeologie

Universitatea „Spiru Haret” București, Facultatea de Istorie

- Membră a cenaclului "Octavian Voicu" Bacău din anul 2007

- Președinte al Asociației Culturale „DERZIS ERUDITIO” Bacău din 2011

- Director al revistei de cultură sportivă „Sportul băcăuan”

- Expert bunuri cu valoare memorialistică

Publicații- volumul colectiv „A PATRA ZI” , Editura LUMEN, Iasi, 2005, în urma participării la concursul Poezia Tinereții, Iași, 2005, revista de cultură „Ateneu”, ”Răsunetul” (Bistrita), „Romanian kukai”, „Ziarul de Bacău”, „Onesti Express”

Antologii:

„Antologia Plumb 600”(Bacău), „ 366 Lecții de haiku”autor Florin Grigoriu Editura Societății Scriitorilor Români, București, 2008 si

„Autoare de haiku din România” de Florin Grigoriu, Adina Enăchescu, Editura Societății Scriitorilor Români, București, 2008;

Melania Cuc, „Cronici alb pe negru”, pagini de (ne)critică literară, Editura Semănătorul, 2010

Premii

- premii la concursurile organizate de Romanian Kukai

- premiul Revistei „PLUMB” și a Asociației „Octavian Voicu” Bacău pentru volumul de debut „Adevărata fericire / True happiness”, octombrie 2011

MIRELA BĂLAN - Născută la data de 12.12.1979; meteorolog aeronautic; studii: Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca; 2002 – licențiată în geografie și litere; activitatea literară: debut literar în volumul colectiv "Lira în patru puncte cardinale", editura Rovimed Publishers, 2010, ediție îngrijită de Cristina Ștefan; publicare în antologia de poezie "Poetica", editura ArtBook, 2011, ediție îngrijită de Cristina Ștefan ; "Aud materia plângând", concursul dedicat poetului George Bacovia la aniversarea a 130 de ani de la naștere, editura ArtBook, 2011; debut în volum "Un sărut mai adânc", editura ArtBook, 2011; publicare în revistele "Plumb", "Cetatea lui Bucur", "Momentum"; membru activ al cenaclului on-line Lira 21 și al cenaclului băcăuan "Octavian Voicu".

GABRIELA BELDIE- Născută în Ardeal(Sighișoara, jud.Mureș), dar aparținând prin rădăcini și destin Bucovinei.

Absolventă Universitate"Al. I. Cuza" Iași, filologie.

Apariții in volumele colective:

“Iarna” (“Universul prieteniei”), Iași, 2009

“Lira în patru puncte cardinale”, Rovimed, 2010

Poetic@, ArtBook, 2011, coordonator Cristina Ștefan

IOAN BERGHIAN- născut la 28 febr 1949 în Hațeg, Hunedoara, inginer informatician, locuiește în Ragusa, Italia. A publicat în diverse siteuri literare și a apărut în cartea Cenaclului Lira21, în anul 2009, Lira în patru puncte cardinale. Este administrator în cenaclul Lira21.

SILVIA BITERE

Apariții în paginile:

- Antologie de cenaclu (Iași) - Virtualia 7 -poezie(2008), Virtualia 8 - proză(2009); coordonator: Alina Manole

- Revista “Singur”(Târgoviște) - 2008/2009; director: Ștefan Doru Dăncuș, Antologia revistei “Singur” - Poezie dec’10/ian 2011;

- Revista “Fereastra” (Prahova/Mizil) - 2009/2010/2011; mențiune, secțiunea poezie la concursul național de literatură “Agatha Grigorescu Bacovia” -Prahova 2009; Antologia 2009 - director Lucian Manailescu

Almanahul cultural 2010, Prahova

- Revista “Litere” nr. 9/sept.2010- director Tudor Cristea

- Revista “Algoritm Literar” nr.3/2011 - director Ioan Barb

- Cartea lirei – Antologie poezie 2011 – selecție de Cristina Ștefan

PAUL BLAJ- Debut, în perioada studențească, în România literară, 1997.

Publică în reviste ca: România literară, Facla Literară, Eminescu, Dunărea de Jos, Antares, Plumb, Ateneu, Spații culturale, Litere, Boema ș.a. și în numeroase antologii de versuri. Redactor, în perioada 1999- 2000, la Facla Literară, la revista studențească Trepte, membru fondator în colectivul redacțional al revistei Tecuciul Literar-Artistic.

Volume publicate: Muream Vorbelor (versuri) Editura Napoca Star, Cluj, 2001; Numen. Gestul Drumului (poezii), Editura Napoca Star, Cluj, 2001; Monedele Tristhaliei (versuri), Editura Napoca Star, Cluj, 2002; Valsul Vocalei (versuri), cu o prefață de Paul Sîn-Petru, Editura Napoca Star, Cluj, 2005; Graiul cu accent de mort (versuri), Editura Napoca Star, Cluj, 2007; Aristocrația foiei (poeme), Editura Napoca Star, Cluj, 2008; Poetul miazănoapte (poeme), Editura Napoca Star, Cluj, 2010; Mănuși pe nisip (poeme), Editura Napoca Star, Cluj, 2010 (decembrie); Poeme înnorate (poeme), Editura Napoca Star, Cluj, 2011; Premiul Uniunii Scriitorilor din România, filiala Bacău, pentru volumul Mănuși pe nisip, 2011. Membru U.S.R din iunie 2006.

ADRIANA BUTOI- Sunt născută în Fetești , 23 octombrie 1976 .

Absolventă a facultății de Limbi și literaturi străine, specializarea Limba latină-Limba franceză, Universitatea Craiova.

Profesoară de limba franceză la Școala cu clasele I-VIII, Nr.11 „Tudor Vladimirescu”, Călărași Din 15.01.2011 , membru fondator al cenaclului “Marin Giurcă” din Călărași.

Membră a cenaclului on line Lira 21, noiembrie 2010

Apariții editoriale:

Antologia literară „Poetic@”, selecție Cristina Ștefan, Editura Artbook, Bacău

Concurs literar dedicat poetului George Bacovia, publicat „Aud materia plângând”, selecție Cristina Ștefan, Editura Artbook, Bacău

DAN TUDOR CALOTESCU- născut în 13 07 1967 în Lupeni județ Hunedoara, locuiesc în Tg-Cărbunești județ Gorj
am debutat în revista Boema în 2010
“Istoria clipei” poezii ed. Opera București 2010
“Îmbrățișat cu cerul” poezii ed. Contrafort Craiova 2011
public on line pe diverse site-uri literare:
LIRA 21, Rețeaua Literară, Cenaclul Noduri și Semne, Confluente lirice etc.
Membru al C.E.O. din Craiova

JEANETTE CARP - autobiografie

1967-1969 fericire;

1969: pierd pe cineva foarte apropiat;

1969-2006: o listă impresionant de mare de greșeli, unele din ele mărunte, întreruptă uneori de câte o faptă bună (e.g., trei nașteri de prunci sănătoși, în 1997, 2002 și 2004, și treisprezece poeme semnate Ileana Jeca și apărute mai întâi în revista de limbă română “Agero” din Stuttgart și apoi în volumul antologic “Blestemul lui Brâncuși”, în 2004 la Suceava, la Grupul Editorial “Mușatinii”);

februarie 2006: a început cumva munca de restaurare la ființa și soarta mea (câteva mărunte dovezi ale acestui început de trudă prezente în placheta “Strigătul femeii est-europene”/ “Call of an East-European Woman”, apărută la Grupul Editorial “Mușatinii” din Suceava în august 2008);
octombrie 2011: constat că “truda mea la ființa mea” (cum am notat undeva) nu se reflectă în scrierile mele; ea este scrierile mele

ADELINA CLONDIR- autobiografie

Cică era senin când m-am născut și asta contrastează cu dragostea mea față de ploaie. Pe un noiembrie, 7 acum 15 ani (nici mie nu-mi vine să cred, uneori mă simt bătrână și oloagă, iar alteori un copil neajutorat) am țipat cu toată ascuțimea unui copil născut de câteva minute. Și am țipat atât de tare de-a lungul “carierii mele” pe drumul vieții încât încep să cred că n-am fost plesnită destul de tare la naștere.

Cât despre realizări, nu cred că au fost prea multe, cred că e abia începutul. Nu am cu ce să mă laud încă, decât cu un liceu bun când va fi nevoie să-mi completez CV-ul, și nici acela terminat încă.

De poezie m-am apucat, mai mult sau mai puțin serios, prin aprilie, începând cu rime copilăroase, și iată-mă ajunsă aici - într-un cenaclu de la care am ce învăța.

Debut în volumul 3 al cenaclului Lira21, coordonator Cristina Ștefan

ADRIAN CREȚU - Data nașterii : 04 Septembrie 1979

Instituție: Universitatea “Al. I. Cuza “ Iași, Facultatea de Litere, Master în Literatură Comparată și Universală și Antropologie Culturală

Traducător și interpret autorizat de Limba Engleză, lucrez, pe bază de colaborare (PFA), cu notariate, firme de traduceri și edituri din Bacău (30 martie 2007 - prezent).

Anticar – administrator al Anticariatului online „George Bacovia” – Bacău (<http://anticariatonlinebacau.blogspot.com/>)

Experiență profesională: Profesor de limbă engleză de afaceri– predau BUSINESS ENGLISH la companii multinaționale precum: Coca-Cola, Raiffeisen Bank, Danone,

Profesor de limbă română la Colegiul „Mihai Eminescu” – Bacău

Profesor de limbă engleză la Colegiul Național ”Vasile Alecsandri”, Bacău Redactor la 13 Plus

- Bacau. Revista de cultură – membru al redacției, însărcinat cu rubricile de critică și recenzie literară (01 ianuarie 2005 - prezent);

Voluntar educațional la Liceul Holybourne, loc. Alton, Marea Britanie

Publicații

- volum de poezii "Orice om este un cântec fără rimă". Editura Junimea, Iași, 2012

- articole de specialitate, publicate între din 2000 – prezent, în revistele culturale: Ateneu, Cronica, Timpul, 13Plus, Opinia studențească, Astra băcăuană, Columnele vieții;

- co-autor la antologiile de critică și istorie literară:

- Elemente pentru un imaginar al povestirii românești, (articolul: Oșteanul și războiul–21 pagini), Editura Universitas XXI, Iasi, 2005;

- Caietele Lucian Blaga, vol II. Editura Universității "Lucian Blaga", Sibiu, 2001;

- Caietele Lucian Blaga, vol III. Editura Universității "Lucian Blaga", Sibiu, 2002;

- Studii eminescologice, vol 5. Editura Clusium, Cluj-Napoca, 2003;

- Studii eminescologice, vol 6. Editura Clusium, Cluj-Napoca, 2004;

VIOLETA DEMINESCU- Deva, profesor, interpret de muzică populară, realizator emisiuni tv"

"Sunt pasărea albastră a luminii,

Sunt cântec de iubire al nopții înspre zi

Și dacă dorul tău de primăvară-ar arde,

Nicicând prin veri polare n-ai mai călători!"

CARMEN DIMA- Născută în Bacău, la data de 16.12.1967.

Studii: superioare. Starea civilă : căsătorită.

Ocupația actuală : Manager la Uniunea Artiștilor Plastici din România - Oficiul Teritorial Bacău. (Galeriile de Artă Frunzetti, Bacău și Galerie de Artă Geneza, Moinești).

Limbi străine cunoscute : engleza, germana.

Fiica poetei băcăuane Aurora Barcaru - 1937-2007- membră a Uniunii Scriitorilor din România și din Franța - 7 volume de poezie publicate, numeroase apariții în revistele de cultura din Romania și din străinătate, premii pentru poezie.

Debut literar in Revista Luceafarul a Liceului de matematică-fizică George Bacovia - Bacău - 1982.

MARIA GABRIELA DOBRESU- Data nașterii: 31.03. 1967, Câmpina, profesor

Biografie literară - apariții în paginile:

-Antologie de cenaclu (Iași) - Virtualia 8 - poezie(2009) -coordonator, Alina Manole

- Revista "Singur"(Târgoviște) -poezie(2009)

- "Lira în patru puncte cardinale"- Cartea Tinerilor Scriitori(2010)- coordonator Cristina Ștefan

- Antologiile revistei "Singur"-poezie(2011)-coordonator Ștefan Doru Dăncuș

- poetic@- Antologia cenaclului "Lira21"(2011)-coordonator Cristina Ștefan

- Antologia "Artgothica" (Sibiu)poezie(2011)-

- "Cenaclu de la Păltiniș" (Sibiu)-poezie(2011)

- "Algoritm literar" (Hunedoara)- poezie(2011)

- "Cuib literar" (Călan)-proză(2011)

- "Revista Nouă" (Câmpina)-poezie(2011)

- Antologie de cenaclu (Iași)- Virtualia 9- poezie(2011)

- site-uri literare:lira21.ro, agonia.ro, revistasingur.ro, hermeneia.com

TEODOR DUME- Fondator Cenaclul Ecoul Oradea, la 22 decembrie 1977

- Președintele Cenaclului Ecoul Tinereții Oradea
- Director gen. Ansamblul artistic Ecoul Tinereții Oradea
- Metodist principal la Casa de Cultură a Sindicatelor Oradea,
- Director club Înfrățirea, Oradea
- Director sc.club teo dume.srl
- Membru fondator (alături de Stelian Vasilescu, și alții) al revistei de cultură Țara Crișurilor Oradea, Ediția 1990
- Gazda primelor 5 numere ale revistei Țara Crișurilor, în calitate de director la Clubul "Înfrățirea" Oradea, asigurându-i primul sediu provizoriu
- Primul autograf oferit de Stelian Vasilescu, în calitatea sa de Redactor șef, pe primul număr, scos de sub tipar, al revistei Țara Crișurilor Oradea
- Fondator și redactor șef Ziarul Ecoul Oradea, 1990
- * Corespondent și colaborator permanent la ziarele și revistele; Crișana, Familia, Munca, Unu, Viața Militară, Ramuri, Apărarea Patriei, Șoimii Carpaților, Bihorul, Filobiblon, Aripă Siderale, Țara Visurilor Noastre, Țara Crișurilor, Algoritm Literar, Îndrumătorul Cultural - Artistic, Suplimentul Literar, etc...
- * Referințe critice; dr. Gheorghe Grigurcu (a și prefațat două volume: Adevărul din cuvinte, 1985 și Strigăt din copilărie, 1994), Stelian Vasilescu, Alexandru Andrițoiu, Al. Silaghi, Florin Mugur, Adrian Păunescu, Teodor Lup, Marin Chelu, Viorel Horj, Crăciun Parasca, Constantin Serac, Gheorghe Vidican, Ioan Țepelea, Mircea Vac, Teodor Crișan, Florin Torjoc, Florian Lazăr, Florica Albu-Berinde, Cornel Buciuman, Al. Cistelean, Virgil Podoabă, Anastasie Țărulescu, și mulți alții...
- * Volume publicate;
 - Adevărul din cuvinte 1985, (prefață de dr.Gheorghe Grigurcu)
 - Strigăt din copilărie 1994, (prefață de dr.Gheorghe Grigurcu)
 - Coloane (debut colectiv)
 - Tratamente pentru inimă, 2011 (antologie: Liviu Ioan Mureșan, Teodor Dume, Ottilia Ardeleanu, Alexandru Gheție, Vali Slavu, Ioan Barb)
- * Volume în pregătire,- Sensuri- Hrană pentru suflet- Tăcerea din pântec
- Fluture gând- Uneori viața
- * Articole și reportaje, peste 4000, publicate în presa vremii
- Redactor (de la fondare , mai 2010) la revista ALGORITM LITERAR (apare la Hunedoara)
- * peste 50 de premii literare
- administrator Revista Confluente lirice
- * MARELE PREMIU la concursul *POEZIE ȘI SUFLET*, noiembrie 2010, cu poezia Voi pleca la tata.
- * lucrări traduse în italiană, franceză, engleză.

RADU LUCA DUPEȘ, economist, Bacău, publică în diverse site- uri literare

IOANA MIHAELA FRAIU- născută la 08.11.1984, necăsătorită

Facultatea de Litere 2007. Licențiată în filologie

Studii postuniversitare în cultură și civilizație europeană, Univ. Oradea, 2009

Debut literar:

- Lira în patru puncte cardinale, 2010 - selecție și concept Cristina Ștefan, grafica Liliana Năstas.

- antologia de poezie "poetic@" mai 2011

Scriu pentru elevația simțirii și a cugetării... Scriu să mă îngemănez cu ploaia molcomă în asfințit, cu ropotul ei șăgalnic peste frunze. Scriu să-mi brodez amintirile, țesăturile gândurilor să le prind în câte un mănunchi de tulpini emotive. Scriu să-mi înfrunt tristețea, să o lepăd ca pe o haină grea și învechită. Scriu să-mi iubesc mama. Scriu de dragul oamenilor și al meu. Scriu pentru că admir ce au scris alții. Scriu pentru deznădejde, în sinea mea sperând. Scriu pentru toate lucrurile care au un înțeles al lor, estetic, spiritual... Scriu din sângele meu învolburat de revoltă. Mă scriu.

ANA MARIA GÎBU- Născută în 19 iulie 1997. Elevă, clasa a VIII-a

Școala nr.8 "Mihail Kogălniceanu", Dorohoi

Școla de modeling Unicorn Models School Bucuresti, promoția 2007

Școala populară de artă, secțiunea orgă, Botosani, promoția 2010

Activitatea literară

Scriu de la vârsta de 8 ani, când am fost cooptată în colectivul de redacție al revistei "Octogon", revista școlii în care învăț. Am participat cu creațiile literare în proză și versuri la concursuri naționale și internaționale, la care am obținut premii însemnate.

Apariții în reviste, publicații literare și reviste on-line

- Revista "Octogon a Școlii Generale nr. 8 "Mihail Kogălniceanu" Dorohoi – public și fac parte din colectivul de redacție din anul 2006;

- "Candela de Montreal", Montreal, Canada – debut în 2008;

- "Revista "Starpress" internațional, 2008, 2009, 2010, 2011;

- Revista "Destine literare" - Montreal, Canada, 2009, 2010;

- Revistele online "Glas comun" și "Slova creștină" fac parte din colectivul de redacție, mai 2009;

- "Observatorul", Toronto, Canada;

- " Fereastra " , publicație a Primăriei Mizil, 2009

- „Nou H`Orizont”, Valencia, Spania, colaboratoare, noiembrie 2009;

- „e89 Gazeta culturală”, Roma, Italia, martie 2010;

- Revista literară „Ateneu” Bacău, 2010

- Revista „Tribuna”, Cluj, 2010;

- Revista "Plumb", Bacău, 2010

Am fost membră a cenaclului online "Cartea tinerilor scriitori", 2009;

Fac parte din cenaclul online "Lira 21"

Membră a cenaclului dorohoian "Editor"

Antologii:

Volumul colectiv "TREPTE" , Editura Lumen 2008;

Volum colectiv „Nichita Stanescu" - „Gala Laureatilor”, 2009

„Lira in patru puncte cardinale”, Editura Rovimed Publishers, iunie 2010 ;

Antlogia scriitorilor români contemporani din întreaga lume „Starpress 2011”;

„Poetic@" – antologia (vol II) cenaclului literar on-line „Lira 21”, 2011;

„În lumea basmului”, Antologia laureaților concursului național „În lumea basmului”, Beclean, 2011;

Revista Școlii generale Gurghiu, jud. Mureș;

Antologia Concursului de creație literară „Anatol Ghermanschi”, Brașov;

Antologia cenaclului „Editor”, Dorohoi.

Cărți publicate:

“Grădina mea”, volum de debut, Editura Lumen, Iași, 2009

“Cafea cu zâmbet de rebelă”, Editura “Destine”, Montreal și “Antim Ivireanul”, Râmnicu-Valcea, 2011

CARMEN TANIA GRIGORE- Născută la 18 mai 1962, în Nehoiu, jud Buzău; domiciliată în Brașov, însă din 2007 stabilită temporar în Anglia.

Cărți publicate:

Debut cu volumul „Pulsul țarânei” la ed. Rafet, Buzău, în noiembrie 2009.

Proza: Comoara din suflet- convorbiri cu Alexandra Wilson Noica, ed Lorilav, august 2010.

Minutul de sinceritate - poezie, iunie 2011.

Membră Liga scriitorilor români , filiala Brașov, din iulie - 2010.

Membră a Asociației Scriitorilor Profesioniști, Centrul Regional Buzău, din sept 2010.

ELISABETA IOSIF- Locul nașterii – București

Studii - Facultatea de Limbă și Literatură Română (specializare-ziaristică)

Prozator, eseist, ziarist, membru al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România și al Uniunii Internaționale a Ziaristilor, președinte al Filialei București a Ligii Scriitorilor Români.

Studii, calificări, perfecționări, specializări, ocupație: Facultatea de Limbă și Literatură Română (specializare-ziaristică)

Calificări: atestare ziarist profesionist - din 11.01.1977, cu drepturi de autor (autor de scenarii radiofonice, creații literare); cursuri de perfecționare în management și Programe Radio (curs organizat de Centrul de Afaceri „Marea Neagră” în colaborare cu specialiști olandezi – specializare în conducerea diferitelor departamente -1996), șef compartiment „Educație – Cultural” la Radio România Cultural, realizator de emisiuni radiofonice (din 1970 angajată a Societății Române de Radiodifuziune), emisiuni în direct și cu personalități (după 1997, pentru Fonoteca de Aur - Radio).

Membru în organizații profesionale, diplome și medalii profesionale: Membru al Uniunii Naționale a Creatorilor de Emisiuni Radiofonice - UNCER - din 1990; 1991 - Premiul special - UNCER - pentru „Radiogenia dialogului cu Antarctica” (primul radio-reportaj în direct realizat de Radiodifuziunea Română pe parcursul unei expediții științifice românești în Antarctica; 1992 - Premiul „Mediateca” - pentru emisiuni educative; 2000 - „Diploma de excelență” în radiofonie; 2002 - „Ordinul ziariștilor” clasa I, pentru merite deosebite în întreaga activitate din presa scrisă, radio, scrieri literare; membru al „Academiei Oamenilor de Știință” din 1985; între 1993 -1996, în Consiliul de Conducere A.O.S.; vicepreședinte al Asociației Scriitorilor și Ziaristilor de Turism, din 1995 și până în prezent, membru al Organizației Internaționale a Scriitorilor și Ziaristilor de Turism - FIJET; Alte diplome, în anii 1995, 2000, 2004 pentru activitatea publicistică în domeniul reportajului de turism cultural, pentru întreaga activitate scriitoricească dedicată domeniului cultural-turistic.

Debut literar:

„Zeița fără chip” (povestiri), 1985, Ed. Creangă.

Cărți publicate:

„Case cu ferestre luminate” (eseuri) - 1985, Ed. Sport Turism;

În volume colective:

„Mărturisirea de credință literară” – Carpathia Press - 2006 - document de conștiință colectivă – conceput și orânduit de Artur Silvestri;

„Nu suntem singuri” - volum de convorbiri consemnate, înregistrate - autor Artur Silvestri - Carpathia Press, 2006;

„Al cincilea patriarh” - documentar inițiat, îngrijit și orânduit de Artur Silvestri - Intermundus, 2007.

Proză – Globul de cristal – Editura Anamarol, octombrie, 2009

Poeme – Semnele timpului – Editura Rawes coms, București, octombrie, 2011

Globul de cristal – proza (povestiri fantastice) – a precedat apariția în volum și sub forma publicării on-line, nov. 2008 la Editura “Semănătorul”

- Stele jucăușe – Poeme – volum în pregătire pentru tipar

Apariții recente în peste 10 volume colective de scriitori:

„Personalități române și faptele lor” -1950-2000 – volum 39, ian. 2010, Ed. Panfilius, Iași (autor

C. Toni Dârțu), volume - dicționar, declarate patrimoniu național, Premiul ARP, pentru ”

monumentală operă de recuperare, afirmare și impunere a valorilor românești”, sursă de preluare în manualele școlare și în reviste literare

Antologia scriitorilor români contemporani din întreaga lume Editura Fortuna, Starpress 2011

Antologie de poezie – Ed. Arhip Art – Sibiu, 2010, *55 de poeți contemporani*

Lira în patru puncte cardinale- Cartea tinerilor scriitori – contemporani, Ed. Rovimed Publishers, Bacău, 2010

Alte volume scrise în colaborare cu alți scriitori - 2006-2007

Antologiile revistei Singur - Poezie, Ed. Grinta, Cluj-Napoca, 2010

poetic@ – Ed. Art Book, Bacău, 2011

Funcții actuale

- Președinte - fondator, LIGA SCRITORILOR ROMÂNI, Filiala BUCUREȘTI, din noiembrie 2007

- președinte- fondator, Revista și Cenaclul „Cetatea lui Bucur” (din martie, 2008 până în prezent)

- Vicepreședinte al Asociația scriitorilor și yariștilor de turism din 1995 – membru al

Organizației Internaționale a Scriitorilor și Ziariștilor de Turism – Fijet

Membru al Academiei de interferențe internaționale – 2010

- Redactor șef – Revistă de literatură, artă, carte „Cetatea lui Bucur” online (din martie, 2008)

- Director - fondator, redactor șef, Revista „Cetatea lui Bucur” „în format tipărit – din ianuarie, 2011

MARIA DOINA LEONTE - Data nașterii: 24 septembrie 1964

Domiciliată în Suceava.

Absolventă a Liceului Pedagogic din Suceava, promoția 1983, specializarea – învățător, studentă la psihologie.

A participat la concursuri de creație pentru cadre didactice (poezie și proză) și a publicat în reviste de specialitate destinate acestora.

În luna mai 2010 a intrat ca membru pe site-ul Cartea Tinerilor Scriitori, site condus de poeta Cristina Ștefan.

Din luna iulie 2010 este unul dintre membrii fondatori ai Cenaclului Literar Online LIRA21 creat de Cristina Ștefan.

Debut – 2009 în „Antologie de poezie (55 de poeți contemporani - pagini alese)” realizată de Valentina Becart.

- 2010 - „Antologia de proză - Declin”, realizator - Valentina Becart.

- 2011 - „Antologia scriitorilor români contemporani din întreaga lume”, (antologie bilingvă,

româno-engleză), coordonată de Ligya Diaconescu.

- 2011 - 15 poeme publicate în Antologia Lira 21, „poetic@”, selecție și concept - Cristina Ștefan.
- 2011 - peste 20 de haiku-uri (câștigătoare sau nu la diferite concursuri) prezente în antologia „Țipăt de cocor”, coordonator volum - Corneliu Traian Atanasiu.
- 2011 - 2 poeme în „Aud materia plângând ” – broșură care conține poemele

membrilor Lira21 participante la Concursul literar „George Bacovia ” organizat de Cristina Ștefan.

- 2011 – 6 poeme în Antologia Cenaclului „Virtualia” (vol. IX) – Iași, coordonator Alina Manole.
- 2011 – volum personal de povestiri pentru copii - „Povestiri din Casa Nordului ”, prefațat de Cezarina Adamescu.
- 2012 - „ Antologia scriitorilor români contemporani din întreaga lume ”, (antologie bilingvă, româno-franceză), coordonată de Ligya Diaconescu.

Publicații în reviste literare :

- „Algoritm Literar”, „Cetatea lui Bucur”, „Dunărea de Jos”, RO KU - prima revistă de haiku online din România
- Starpress(Vâlcea-turism) – revista internațională online româno-canadiano- americană
- „Cărticica românească de copii” – revista online de literatură pentru copii creată de Arthur Silvestru.

MIHAELA MERAWEI- Născută la 30 aprilie 1967 în Constanța, absolventă a Lic.Traian promoție 1985, debutez la “tinere talente” ale cenaclului literar TOMIS. Îmi continui studiile, în cadrul Universității Transilvania-Brașov, secția: materiale si defectoscopie.

Casatorită și mamă a unui baiat de 14 ani, în prezent lucrez ca inginer coordonator control calitate prestări servicii.

Pentru mine poezia este o emanație a sinelui meu, fără de care nu aş putea exista.

ANDREI MĂJERI- Născut în data de 11 06 1990, Târgu Jiu, Gorj. Student la Regie de Teatru, Facultatea de Teatru și Televiziune UBB Cluj-Napoca. Publică în “poetic@”, Lirei 21, premii la concursurile lirei21 si premiul II la Concursul național George Bacovia, 2011

LUCIAN MĂNĂILESCU- Data și locul nașterii: 11 noiembrie 1951, în comuna Nehoiașu, raionul Cislău, regiunea Ploiești (actual comuna Siriu, jud. Buzău)

Studii- Universitatea Spiru Haret, Facultatea „Istorie – Muzeografie – Arhivistică”

Alte date biografice (activitate profesională, socială etc.):

- 1990 – 2011: am îngrijit și tehnoredactat peste 50 de volume ale autorilor buzoieni.
 - 2007: membru fondator al Asociației culturale „Agatha Grigorescu Bacovia” – Mizil
 - 2007 – 2011: organizator principal al celor 4 ediții ale Concursului Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”.
 - 2008: Membru al Uniunii Scriitorilor din România (Filiala Bacău)
 - Prima poezie publicată (Plecarea din copilărie) a apărut în România literară, în 1968. Debut editorial cu un volum de fabule „Cartea junglei” (Editura MAD Linotype, Buzău 1997)
 - Cenacluri literare frecventate: 1967 – 1968, Cenaclul literar „Viața Buzăului”; 1970 – 1984 „Cenaclul itinerant” care se ținea la domiciliul membrilor săi, prin rotație; Cenaclul „Agatha Grigorescu Bacovia” – Mizil
- Reviste întemeiate, conduse ori la care am colaborat:

- 2002 Redactor-șef al revistei „Arhipelag” – Râmnicu Sărat
- 2007 și în prezent, redactor-șef al revistei lunare de cultură „Fereastră”, care apare la Mizil, în 28 de pagini, format tabloid.
- Redactor-șef al „Almanahului Renașterea Buzoiană” – 2004, 2005, 2006); redactor-șef al „Almanahului cultural” apărut la Mizil în anii 2008, 2009, 2010, 2011)
- Colaborări la: Convorbiri literare, Poesis, Oglinnda literară, Bucovina literară, Citadela, Vatra

Veche, Cronica, Viața Românească, Convorbiri literare, Cafeneaua literară, Sud, Carnet literar, Plumb etc.

Antologii realizate:

- Cu epigrama la asalt (antologia Clubului epigramatic Amprenta), 1998, tipărită în refia fundației cu același nume; 152 de pagini.
- Ferestre (antologia Cenaclului literar Agatha Grigorescu Bacovia – Mizil), Editura „Vega”, Buzău, 2007; 76 de pagini.
- Zece ani de epigramă (Antologia Cenaclului „Amprenta”), Editura „Vega”, Buzău, 2007; 100 pagini.
- Antologia ediției a treia (2009) a Concursului Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”, apărută în regia proprie a Asociației Culturale AGB; octombrie 2010 – 192 pagini.

Volume:

- Cartea Junglei (fabule); Editura MAD Linotype, Buzău 1997; 68 de pagini.
- Lacrimi de Murano (poezii); Editura MAD Linotype, Buzău 2001; 76 pagini.
- Rememorări (poezii); Editura Tempus, București 2004, 76 de pagini
- Ultima eră glaciară (poezii); Editura Vega, Buzău 2006; 84 de pagini
- Am auzit că viața e frumoasă (Poezii; Editura Teocora, Buzău 2009; 124 pagini.
- La început a fost umorul (fabule, epigrame, proză umoristică); Editura „Rafet” 2011; 60 pag.
- 60 (poezie) – Editura Rafet – Râmnicu Sărat, 2011); 72 pag.
- Raiul Pirania (Antologie de poezie) – Editura „Tipo Moldova” – Colecția OPERA OMNIA – Poezie contemporană, 2011; 228 pag.

SORIN MICUȚIU - autobiografie

Mă uit la pagina albă, cea care-mi prilejuiește comunicarea cu cei ce doresc să știe ceva despre mine... Oare cu ce să încep?!

M-am născut pe 23 Noiembrie 1973. Pot spune despre mine că sunt optimist și că am o mare capacitate de a mă simți bine, de a fi fericit în orice circumstanță. Dumnezeu mi-a dăruit curajul de a combate adversitățile vieții și abilitatea de a accepta tot ceea ce este dincolo de puterea mea de a schimba lucrurile. Accept cu optimism faptele vieții, deci deseori visez. În ceea ce privește relațiile cu cei din jur, contează foarte mult prima impresie.

Chiar dacă uneori mai vin și necazuri, și tristeți, rămân pe poziție considerându-mă o persoană veselă și, într-o mare parte, chiar fericită.

Motto-ul meu este :”Nu poți iubi pe toată lumea, dar merită să încerci”

Debut: - “Antologie de poezie (55 de poeți contemporani - pagini alese)” realizată de Valentina Becart, în anul 2009.

- Am fost nominalizat în vederea premierii la Concursul internațional de poezie pentru românii din întreaga lume “ Starpress 2010” din luna iunie 2010, concurs care a reunit aproape 6000 de poeți. În urma acestei nominalizări, am fost invitat și am acceptat cu plăcere participarea la realizarea unei antologii bilingve (româno-engleză).

- La sfârșitul anului 2010, m-am regăsit publicat în “Antologia de proză – Declin”, realizator –

Valentina Becart.

- „Antologia scriitorilor români contemporani din întreaga ”, (antologie bilingvă, româno- engleză), coordonată de Ligya Diaconescu, în anul 2011.

- În martie - 2011 , 15 poeme publicate în Antologia Lirei 21 „poetic@”, selecție și concept Cristina Ștefan.

- În iunie - 2011, apare și ma regasesc publicat în antologia de haiku „Țipăt de cocor”, coordonator volum - Corneliu Traian Atanasiu.

- „Antologia scriitorilor români contemporani din întreaga lume ”, (antologie bilingvă, româno- franceză), coordonată de Ligya Diaconescu, în anul 2012.

- Publicații în reviste literare :

- „Algoritm Literar”, revistă de cultură, literatură și artă, cu redacția în orașul Călan, jud. Hunedoara.

- RO KU - prima revistă de haiku online din România, număr special, Japonia între suferință și speranță.

- Public volumul de poezie „Vindecat de nevisare”, editura ArtBook, 2012.

RALUCA LEONTINA NEAGU- Eleva în clasa a XII-a la Colegiul National Barbu Stirbei Calarasi.

MIRELA ORBAN- Data nașterii: 02.03.1971, Bistrița Năsăud

Debut literar:volumul antologic de poezie “Lira în Patru puncte Cardinale”, ed. Rovimed,2010, „poetic@”, volumul antologic al Cenaclului Lira21, 2011, ArtBook, 2011

RADU ANDREI POPA- autobiografie

Am văzut lumina zilei, cu ajutorul mamei și al doctorilor, într-un 17 martie 1991, la Călărași.

Cred că prima mea poezie am scris-o în clasa a 7-a, urmând, până la începutul clasei a 12-a o perioadă de secetă. M-am apucat de scris poezii, pentru că aceasta e modalitatea cea mai indicată de a contempla iubirea și nu numai. Mi-e sete să fiu citit, mi-e sete să fiu apreciat, mi-e foame să fiu cunoscut.

Iubesc lirica lui Nichita Stănescu și a lui Nicolae Labiș, dar îl urăsc pe Eminescu. Nu încercați să îmi schimbați acest punct de vedere, deoarece Eminescu mi se pare sub Stănescu din toate punctele de vedere. Pentru că lirica erotică a lui Stănescu este mult mai apropiată de iubire. Lirica lui Eminescu despre iubire e prea suită pe pedestalurile ce nu pot fi atinse.

CAMELIA IULIANA RADU

Absolventă a Facultății de Psihologie – Sibiu, master în Științele educației – Târgoviște.

Actualmente locuiește în orașul Ploiești; căsătorită, un fiu.

Debut literar: la vârsta de 7 ani, în Cenaclul literar Panait Istrati – Brăila și în placheta Licăriri la Dunăre, cu 5 poezii. De asemenea, apare în antologiile naționale Copii poeți și Crisalide, în diverse periodice, emisiuni de radio pentru copii, fiind premiată la diverse concursuri naționale pentru poezie/proză și, internațional (UNICEF), pentru pictură. La Brăila conduce Cenaclul literar de avangardă Atelier XX, organizează 3 expediții etnografice (Nordul Moldovei, Valea Arieșului, Dobrogea), premiate de Inspectoratul Școlar Județean Brăila, organizează spectacole interactive literare în oraș și în județ. Redactor colaborator la Radio România Tineret, Clubul adolescenților și alte emisiuni, publică poezie în diverse periodice. Redactor cultural, responsabil de pagină, la cotidienele prahovene Jurnalul de Prahova și Telegraful de Prahova, altele. Apare cu articole, poezie și proză în diferite publicații online. Creator site Lira21. Numeroase expoziții

de grafică de carte (Ploiești, Brăila, Arad, Brașov, Craiova, Baia Mare, Timișoara, Mamaia).
Aprecieri: Mircea Sântimbreanu, dr. Tudor Oprea, Marin Sorescu, Ion Stratan, Nicolae Boaru, Arthur Silvestri, Cristina Ștefan.

Volume publicate:

Pasărea singuratică – 2001, Pitești, Ed. NEOTONIC – volum de proza scurtă, ilustrat de autoare, cuprinzând 17 ipostaze ale singurătății.

Legendele cetății Șinca – 2002, Pitești, Ed. NEOTONIC – volum ce cuprinde 5 legende despre daci.

Caiet pentru citire, alături de Mihai Sen – 2002, Arad, Ed. NIGREDO – un album de grafică personală, comentată cu versuri scrise de poetul Mihai Sen

Muntele inițiaților – 2003, Pitești, Ed. NEOTONIC – volumul cuprinde 3 poeme: Barbatul Soare, Gaia și Muntele Inițiaților, ce descriu întâlnirea sacră dintre bărbat și femeie.

Regăsirea de sine – 2008, Ploiești, Ed. TIPAR PRESS - volum de scurte eseuri, meditații și observații psiho-socio-culturale.

Floare mica – 2009, București, Ed. Etiquette – poezie.

Pe muchia prezentului – 2009, București, Ed. Etiquette - Proză scurtă, despre timpul personal.

2010 - participă cu 15 poeme, alături de alți poeți, din țară și străinătate, la volumul Lira în patru puncte cardinale, primul volum realizat de un cenaclu virtual, sub îndrumarea poetei Cristina Ștefan.

IOAN RAȚIU- „Poetul CLIPEI”...

(v. O istorie a literaturii române de la origini până în prezent, Ion Rotaru - Editura TEMPUS DACOROMÂNIA COMTERRA, București, 2006)

Studii liceale la București și la Baia Mare, absolvent al Școlii Militare de Ofițeri Activi de Artilerie, Sibiu - Arma Topogeodezie, (1979), și al Facultății de Ingineria Sistemelor Biotehnice a Universității Politehnice București(2001);

Coordonator al cenaclului literar „Orpheon” din București.

Volume de autor:

- Tributul clipei (poezii - prefață de Ion Rotaru) - Ed. Topoexim, București, 2002;
- Nu chiar totul despre sex - Ed. Topoexim, București, 2003;
- Gândurile unui neînțeles (prefață de Ion Gheorghian) - Ed. Topoexim, București, 2004;
- Gânduri de neînțeles (prefață de Ion Gheorghian) - Ed. Semne, București, 2006;
- Gânduri cu subînțeles (prefață de Corneliu Bîlăndu) - Societatea Scriitorilor Militari , București, 2007;
- Din vina clipei (poezii) - Ed. EuropolisEdit, București, 2008;
- Psalmi - Ed. Societății Scriitorilor Români, București, 2009;
- Amintirile unei clipe (poezii - prefață de Ion Rotaru) - Ed. Societății Scriitorilor Români, București, 2010;
- Fără semne -

Apariții în antologii:

- Mugur alb... – Societatea literară Bacovia, București, 1989;
- Amintirile clipei - Ed. Vasile Cârlova , București, 1994;
- Speranțele clipei - Ed. Vasile Cârlova, București, 1996;
- Vibrații lirice - Ed. Vasile Cârlova, București, 1996;
- Lumina zorilor - Ed. “Vasile Cârlova”, București, 1997;
- Orpheon – Între tradiție și modernitate - Ed. Topoexim, București, 2002;
- România de suflet - Ed. Boldaș, Constanța, 2008;

- Arta de a fi – Ed. Anamarol, București, 2009.

IOANA CĂTĂLINA ROȘCULEȚ- născută la 18.09.1996. eleva la Col. Naț.” Grigore Moisil” Urziceni. Colaborator revista de cultură “Helis”, apariții în revista”Fereastra”, revista “Plumb”, revista “Oglinda literara”. Premii la diverse concursuri de creație literara pentru elevi și concursul “George Bacovia”organizat de site-ul “Lira”.

AUREL AVRAM STĂNESCU- Născut, 1950 în Constanța.

Religie ortodoxă, căsătorit, 2 copii.

Liceul: Mircea cel Bătrân din Constanța. După absolvirea Facultății de Mașini și Utilaje din București mi-am desfășurat activitatea în domeniul tehnic.

În 2004 m-am îmbolnăvit... în 2007 am început să scriu.

DELIA STĂNILOIU- Născută la Pietroșița – Moroieni , jud. Dâmbovița. Șc. Elementară Moroieni, liceu București unde se stabilește definitiv.

Apariții literare:

- Antologie de poezie (55 poeți contemporani) coordonator Valentina Becart, edit. Arhip Art Sibiu 2010

- Lira în patru puncte cardinale coordonator Cristina Ștefan edit. Rovimed Publishers 2010

- Antologie de versuri “Esențe de primăvară” coordonator Stancu Nicolae ed. Panfilius 2011

- Însemne poezii coordonator site-ul Cleopatra edit. Docucenter 2011

- Volumul de autor AMA RETRO, coordonator site-ul Cleoptara edit. Docucenter 2011

- Poetic@ versuri Lira 21 coord. Cristina Ștefan, ed. Art Book 2011

- Vis și pasiune antologie de versuri coordonator Stancu Nicolae edit. Panfilius 2011

- Amprente temporale antologie de versuri coordonator site-ul Cronopedia edit. Docucenter 2011

- Artă sfâșiată antologie de poezie (73 poeți contemporani) coordonator Valentina Becart 2011

- Apariții în publicația rev. Climate de la Târgoviște în cursul anului 2011

BOGDAN STOIAN

Data și locul nașterii: 12 ianuarie 1976 București, România

Profesia : economist

Casatorit , 2 copii

Fără activitate literară publică.

Scriu(mă rog, încerc să scriu) din pasiune și pentru a-mi satisface nevoia de libertate.

CRISTINA ȘTEFAN- Născută la 30.03.1957, Bacău, căsătorită, 2 copii, absolventă a Univ Al I Cuza Iași -1980. Licențiat în economie. Studii postuniversitare în management. Universitatea din Dublin. Expert contabil

Activitate literară:

Scriu din școală, am fost membră în cenecluri școlare și de la fosta Casă de Cultură a Sindicatelor Bacău, generația Kalmulski și Dan Petrușca. Din 2005, membru al site-ului Pruteanu.ro, unde am și debutat cu poezie.

Publicări online: Lucefărul Românesc, Ed-online Semănătorul, revista Cetatea lui Bucur, Ziarul Curierul de Vâlcea, Revista Plumb-febr 2010, martie, mai 2010, Revistele ARP, Revista Viața Băcăuană, 2010, Ziarul de Vâlcea, Revista Algoritm Literar, Observator Cultural.

- Fondator al Cenaclului interactiv online Lira21. Volumul cenaclului cu 24 debutanți în poezie

și 20 scriitori consacrați, activi în acest proiect, lansat în 21 mai 2010 în cadrul cenaclului USR filiala Bacău și în cadrul Bibliotecii Metropolitane București în 4 iunie 2010. Titlu volum selectat- Lira în patru puncte cardinale editura Rovimed Publisher, 2010.

- Creatorul rețelei literare Cartea Tinerilor Scriitori-cenaclu literar interactiv.

<http://carteatineri.ning.com/>. Administrator alte rețele literare(Junimea digitală, Esențe, Tărâmul Poeziei).

Organizator de concursuri literare tematice.

- Creator site Cenaclul literar interactiv Lira21, online. <http://www.lira21.ro>.(260 de membri, un cenaclu de lucru întru calitate literară, de nivel, cu sistem de notare și selectare, periodic publicând texte selectate.

- Autor pe site literar Hermeneia, autor pe site literar RoLiteratura(editor), Dialog European Reteaua Literară, cu activitate intensă. Postează recenzii literare din autori contemporani sub titlul JURNAL DE LECTURĂ.

- Emisiuni TV Bacău despre activitatea literară și cenaclieră.

- Redactor la Revista Cetatea lui Bucur, revista ARP-

- Membru în diferite jurii la concursurile literare on-line.

- Membru al cenaclurilor literare băcăuane Octavian Voicu și al Uniunii Scriitorilor,(președinte Calistrat Costin) filiala Bacău, și Cenaclul Avangarda XXII, fundația Cancicov, președinte Victor Munteanu.

Publicații:

1. Călătorie pe un ciob de stea, poezii-lansat 10 apr 2010, recenzii, Eugen Dorcescu, Calistrat Costin, Mara Paraschiv, Victor Munteanu, Vasile Spiridon, Ioan Neacsu.

2. Lira în 4 puncte cardinale, ed. Rovimed, 2010

3. În umbra lui Sisif-2009, prefață Theodor Răpan, publicat și la Editura online Semănătorul.

4. Andante-poezii, 2009, poezii- recenzie Liviu Apetroaie.

5. Cazier incomplet- poezii, editura Rovimed Publisher 2011, consilier literar Calistrat Costin

6. Dimineața altfel- proză, Ed Rovimed Publisher 2011, consilier literar Calistrat Costin

7. Calendar 2011, poezie din Lira21, 24 de autori lirici

8. Poetic@, Cartea de poezie a cenaclului Lira21, editura ArtBook, 2011.

9. Broșura, Aud materia plângând- aniversare George Bacovia, ArtBook, 2012

10. Iulia Oniță- Un sculptor liric, versuri și monografie, ArtBook, 2012

11. Locuri și umbre, versuri, ArtBook, 2012

12. Antologia cenaclului Cartea a treia. Poezii.

Antologii:

- Lira în patru puncte cardinale- selecție Cristina Ștefan, 2010

- Poetica- selecție Cristina Ștefan.- 2011

- 55 de poeți contemporani- selecție Valentina Bisog. 2009

- VirtualiaXII, selecție Alina Manole, Iași, 2011

Publicări Editura on-line Semănătorul- volumele:

- În umbra lui Sisif- versuri, 2009

- Șapte povestiri rurale- proză scurtă, 2010

- Caz clasat- nuvelă, 2010

- Cele mai frumoase 100 de poezii din Lira21, 2010

- Articole din Jurnal de lectură- Recenzii, 2009, 2010

- Iulia Oniță - Un sculptor liric, versuri și monografie

Articole recenzii, publicate online, și reviste (Plumb, Algoritm literar, Cetatea lui Bucur, Litera, Fereastra)

- Elisabeta Iosif - Globul de cristal- Actualizarea fantasticului românesc în literatură
- Mircea Florin Șandru- Realism existențial contemporan
- Calistrat Costin - Om fi greșit galaxia!
- Luminița Zaharia - pradoxul liricizat
- Matei Călinescu- Conceptul modern de poezie- De la romantism la avangardă
- Poetul Cornel Armeanu - referințe (ne)critice
- La lansarea volumului Labirintul iubirii - Cornel Armeanu
- Cezarina Adamescu- Stihuri pentru Adala- Din volumul Lira în patru puncte cardinale
- Theodor Răpan - Hermeneutica tăcerii-
- Despre Poetul Theodor Răpan
- Trei autori din volumul Lira în patru puncte cardinale-Editura Rovimed Publisher-2010
- al cenaclului on line Cartea Tinerilor Scriitori
- Pe Rețeaua Literară am creat Grupul George- Mihail Pruteanu
- Mihai Ursachi - note (ne)critice
- Prefață la volum - Jurnal de lectură - În vizită la Ussais- Adrian Grauenfels
- ȘerbanTomșa-Ghețarul-În căutarea insolitului existențial
- ulia Oniță - un sculptor liric pentru eternitate
- Mitul Marelui Nu - Mihai Eminescu(1850-1889)
- Paul Blaj - poetul miazănoapte, mănuși pe nisip
- Eugen Dorcescu- Elegiile de la Bad Hofgasteinst - Ha' adham între Prolog și Epilog -
- Antologie de poezie americană contemporană
- Locul nimănu- jurnal de lectură
- Ioana Mihaela Fraiu- Sinele poetic între realism și expresie
- Jurnal de lectură- Virgil Titarencu - Mirabile dictu- Ed.Grinta, 2006- Cluj
- Virtualia XII- Iași- 18 decembrie 2010 impresii
- Maratonul de Poezie și Jazz 2009, 2010
- 14 mai 2011- o zi literară
- 21 mai 2011- lectură de credință în oameni
- Arta derivei- Tudor Cristea - jurnal de lectură
- Dan Tudor Calotescu- Îmbrățișat cu cerul- prefață la volum de poezie
- Ana Tudoran- autor activ din Cenaclul Lira21- prefață la volum de debut
- Andrei Măjeri- dimensiuni poetice și metafora scenică- Din Ciclul Poeții Lirei
- Epoca resentimentului 1, 2, 3, - considerații literare
- George Bacovia- aniversarea a 130 de ani de la nașterea Poetului
- Virtualia XIII- 14 oct.2011- stenogramă-
- Elisabeta Iosif- Semnele Timpului- prefață la volum
- Mirela Orban- un debut literar așteptat- prefață la volum
- Ana Maria Gibu și poezia la 14 ani. postfață la volum
- Mail către liriști- Ziua Poeziei, 24 sept. 2011
- Premiile revistelor în cadrul Experimentelor RoLiteratura – I / 2011
- Mirela Bălan- stil liric original- prefață la volum
- Cerșetori de stele- Mihaela Aionesei- prefață la volum-
- Sorin Micuțiu- poetul vindecat de nevisare- prefață la volum
- Ana Tudoran, prefața volumului de versuri Ne-am iubit (monu)mental, Editura ArtBook, 2012

Alte activități literare:

Sunt vicepreședinte al Ligii Scriitorilor Români, filiala București, redactor Revista Cetatea lui Bucur, editor in site RoLiteratura, autor în site Hermeneia. Membru în cenaclurile băcăuane

Octavian Voicu și al Uniunii Scriitorilor, filiala Bacău, și Avangarda XXII, fundația Cancicov
Cenaclul Virtualia Iasi

mail: adalachifor@yahoo.com

SEBASTIAN ȘUFARIU- Ziarist, realizator tv. Premiu pentru editorial, ediția 2005 a „Premiilor Presei Băcăuane”. A debutat cu poezie ca elev în revistele juvenile ale anilor '80 din secolul trecut. De altfel, s-a reapucat de scris după mult timp, publicând în „Ateneu”, „Credința ortodoxă”, „Axa”, „Amprente literare”, precum și pe diverse site-uri cu profil literar: „Agonia”, „Hermeneia”, „Roliteratura”, „Lira 21”, etc.

VIRGIL TITARENCO- Născut în Galați, România, la 12 decembrie 1961. Absolvent al Liceului „Mihail Kogălniceanu” și al Universității din Galați. Inginer. Preocupări în istorie, filosofie, teologie, computere și artă grafică.

A locuit în Galați, Timișoara, Arizona și Atlanta iar acum trăiește în sudul Californiei, SUA. Laureat cu premiul I pentru volumul de debut “Mirabile dictu” (premiul Editurii Grinta, Cluj-Napoca), la Festivalul Național de Poezie “George Coșbuc”, Bistrița, 2005. A publicat în revistele „Poezia” (Iași), „Conexiuni” (New York), suplimentul cultural Symposion din cotidianul 24:ORE (Iași), revista FEED BACK a editurii Princeps Edit (Iași), în volumele colective de cenaclu „Virtualia”, Editura PIM, Iași, 2004, 2005 și pe site-urile de literatură <http://www.poezie.ro> și www.liternet.ro.

Din decembrie 2005 director al site-ului și comunitatii literare <http://www.Hermeneia.com>.

ANA TUDORAN - Constanța

Într-o lume virtuală, definirea autobiografiei este caracterizată de percepția empatică; dacă reușești să transmiți ceva din eul tău și vei fi perceput la nivel emoțional, abia pe urmă începi să stărnești interesul celorlalți. Deocamdată, sunt doar o debutantă.

Eul se debarasează de forma clasic biografică; nimic spectaculos, doar un om care încearcă să transmită o parte din frământările, gândurile și trăirea interioară. Dacă vă recunoașteți în acest spațiu ideatic, bucuria mea va fi deplină.

Volum de debut, Ne-am iubit (monu)mental, editura ArtBook, Bacău

VLAD TURBUREA, București, poet, grafician, membru de onoare în Cenaclul Lira21, editor al site-ului literar Hermeneia, director Virgil Titarenco

FLORIANA TURCULEANU- Domiciliul în Pitești, Argeș.

Un căutător asiduu al fărâmei divine sădită în tot și în toate de Dumnezeu, restul îmi pare zădărnice.

CRISTIAN ȚÎRLEA - autobiografie

Moldav, de mamă, ardelean, de tată, bucureștean, de naștere, francez, de soartă.

Ai mei m-au trimis la școală când aveam șase ani (de aceea nu-i am pe cei șapte, de acasă), crezându-mă precoce. M-am forțat, din rărunchi, să le demonstrez contrariul (a fost ușor).

Apoi, îmbătrânind un pic între un liceu (“Timpuri Noi”), trei încercări la I.A.T.C., o reușită la școala de ofițeri și-un pic de “La Sorbonne” (am stat, o “cavalcadă” de ani, în Franța), am intrat în Lira21.

Am publicat în...viitor.

(îmi ating Orizontul cu speranța)

P.S. De gustibus et ab ovo fluctuat cogito!

ANA URMA- Data nașterii - 24.11.1957

Debut literar - 2009 editura Semănătorul,

- vol. "File de jurnal fără sfârșit"

Apariții carte 2010

- Antologie de poezie-55 poeți contemporani, selecție Valentina Becart

- Lira în patru puncte cardinale" selecție Cristina Ștefan

Apariții carte 2011

- poetic@, selecție Cristina Ștefan

- Țipăt de cocor, coordonator volum, Corneliu Traian Atanasiu

Colaborări și rubrică poezie la diverse reviste on-line

ANDREI VELEA, pseudonim: Andrei P.Velea, data nașterii: 3 februarie 1980, Galați

* studii: Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu” (1994-1998), Galați, Universitatea „Dunărea de Jos”, Facultatea de Științe Economice, Galați, specializarea Informatică Economică (1998-2003)

* meserie: programator; domeniu: informatică; loc de muncă: Wind River Systems România, Galați (2003-2011)

* adresă de blog: andrivelea.blogspot.com

* adresă de e-mail: avelea@gmail.com

Debut publicistic:

* poezie: revista „Școala Gălățeană”, Galați, nr.91, februarie 2001

* proză: revista „Caligraf”, Alexandria, nr.131, octombrie 2011

Cărți publicate:

* „Hotel în Atlantida”, poeme, editura Fundației culturale Antares, Galați, 2011

* „Gimnastul fără plămâni”, poeme, editura Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, Galați, 2010

Premii și distincții literare:

* Premiul I la secțiunea proză scurtă din cadrul Concursului Național de Poezie și Proză Scurtă de Ficțiune “Text Construct”, decembrie 2011

* Premiul pentru poezie (debut) pe anul 2010, Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Sud-Est, pentru volumul „Gimnastul fără plămâni”

* Mențiune la Concursul Național de Proză „Mihail Sadoveanu”, ediția a II-a, Iași, noiembrie 2011

* Premiul al III-lea și Premiul Revistei „Caligraf” la cea de-a XII-a ediție a Concursului Național de Proză „Marin Preda”, septembrie 2011

* Premiul pentru debut „Horațiu Ioan Lașcu” al Filialei USR Iași pentru cartea „Gimnastul fără plămâni” la cea de-a XXX-a ediție „Porni Luceafărul...”, în cadrul Zilelor Eminescu, 2011

* Premiul I la secțiunea poezie, Festivalul Național „Serile de poezie de la Negriștești”, 28-29 mai 2011. Premiul acordat pentru volumul de debut „Gimnastul fără plămâni”

* Premiul II pentru participarea la concursul de creație „Emil Botta”, ediția I, Adjud, mai 2011. Premiul acordat pentru volumul de debut „Gimnastul fără plămâni”

* Marele Premiu „Eusebiu Camilar” și Premiul revistei „Ateneu”, Bacău, secțiunea proză, Festivalul național de literatură „Eusebiu Camilar – Magda Isanos”, ediția a XVI-a, 2011

* Mențiune și Premiul „Ioanid Romanescu”, secțiunea poezie, Festivalul Național de Poezie „Costache Conachi”, ediția a XVIII-a, 2010

Cenacluri și colaborări:

* colaborator la revista „Dunărea de Jos” (Centrul Cultural „Dunărea de Jos”, Galați)

* membru fondator al cenaclului „Cubul critic OBLIO” (Centrul Cultural „Dunărea de Jos”, Galați)

* am fost membru fondator și coordonator al cenaclului „Cuvinte” (liceul „Mihail Kogălniceanu”, Galați), membru constant al cenaclului „Anton Holban” (Casa Corpului Didactic, Galați, cenaclu condus de profesorul și criticul literar Constantin S.Dimofte), membru fondator al cercului „Lampisterii”, membru fondator al cenaclului „Gellu Naum” (Casa de Cultură a Studenților, Galați)

* colaborez cu următoarele site-uri și reviste literare virtuale: „Hermeneia” (<http://www.hermeneia.com>), „RoLiteratura.ro” (<http://www.roliteratura.ro>), „Agonia” (<http://www.poezie.ro>), „BocanculLiterar.ro” (<http://www.bocancul-literar.ro>), „Hyperliteratura” ([hyperliteratura.ro](http://www.hyperliteratura.ro)), „Lira 21” ([lira21.ro](http://www.lira21.ro)), „AgentiaDeCarte.ro” (<http://www.agentiadecarte.ro>), „Agero Stuttgart” (<http://www.agero-stuttgart.de>)

Apariții în reviste:

* „Școala Gălățeană”, Galați, nr.91, februarie 2001

* „Drumețul Incendiar”, Casa de Cultură a Studenților Galați, nr.1(1), 2001, nr.2(2), 2002, nr.1(3), 2003, nr.1(5), 2004

* „Dunărea de Jos”, Centrul Cultural „Dunărea de Jos”, Galați, nr.44, octombrie 2005, nr.74, aprilie 2008

* „Hyperion”, Botoșani, nr.4-5-6, 2010

* „Feed Back”, Iași, nr.8-9, august - septembrie, 2010

* „Oglinda Literară”, Focșani, nr.107, noiembrie 2010, nr.121, ianuarie 2012

* „Dacia Literară”, Iași, nr.93, 6/2010, anul XXI

* „Boema”, Galați, nr.12/2010, anul II

* „Antares”, Galați, nr.151-152-153, oct-nov-dec 2010

* „Argeș”, Pitești, nr.3/345, martie 2011

* „Subcultura - Kalașnikov de idei”, nr.3, martie 2011

* „EgoPHobia”, nr.31, mai 2011 (proză, revistă online: <http://egophobia.ro/revista/?p=6737>)

* „Algoritm Literar”, Călan, nr.4, iunie 2011, <http://revistaalgoritm.wordpress.com/20...er-ar-nr-4/>, nr.5, ianuarie 2012, <http://revistaalgoritm.files.wordpress.com/20...torial.pdf>

* „Poezia”, Iași, vara 2011 (<http://www.poezia.3x.ro/VELEAva11.htm>)

* „Fereastra”, Mizil, nr.5/63, septembrie 2011

* „Poesis”, Satu Mare, nr.246-248, septembrie 2011

* „Salonul Literar”, Odobești-Vrancea, nr.74, anul 2011

* „Plumb”, Bacău, nr.52, iulie 2011

* „Caligraf”, Alexandria, nr.131, octombrie 2011 - proză

* „Convorbiri Literare”, Iași, nr.10, octombrie 2011 (<http://convorbiri-literare.dntis.ro/VELEAoct11.htm>)

* „Litere”, Târgoviște, nr.10-12/139-141, oct.-dec. 2011

Prezent în următoarele antologii și volume colective:

* „Cuvinte noi pe Domnească”, Editura Centrului Cultural Dunărea de Jos, Galați, 2011

* „Artă sfâșiată”, Editura Arhip Art, Sibiu, 2011 (coordonator: Valentina Becart)

* „Virtualia IX”, Editura PIM, Iași, 2011

* „18 trenul Cuvânt”, Editura Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, Galați, 2011 (Antologia Festivalul Național de Poezie „Costache Conachi”, ediția a XVIII-a, 2010)

* „Caiete udeștene” ale Festivalului național de literatură „Eusebiu Camilar – Magda Isanos”, ediția a XVI-a, 2011, volum editat de Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Suceava

* „O antologie a literaturii gălățene contemporane”, vol. 1 „Poezie”, Editura Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, Galați, 2008

* Almanahul revistei „Dunărea de Jos”, editura Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, Galați, 2007

* „Opt încercări de a te naște singur”, Editura Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, Galați, 2005
* Antologia de versuri a cenaclului liceului „Mihail Kogălniceanu”, Galați, „editată” la copiatorul din anexa laboratorului de fizică din liceu, 1999

DRAGOȘ VIȘAN- Licențiat în Filologie de zece ani, din 2001, absolvent tot de-atunci a două facultăți; apoi a două masterate umanistice. Unul de „Drept canonic, administrație și muzică bisericească”, „Studii de românistică” - cu 10 pe linie, promoția 2004-2006 la Universitatea „Ovidius”, Constanța, cu lucrarea „Experimentalism și autenticitate în romanele lui Mircea Eliade” (îndrumător prof. dr. Marin Mincu). De pe data de 10 iunie 2011 doctor în Literatură Română, Universitatea „București”. Lucrarea mea de doctorat este despre opera poetică și eseistică a lui Ion Caraion (îndrumători: Marin Mincu până pe data de 4 decembrie 2009, apoi Florin Mihăilescu). Am publicat mai multe zeci de articole, eseuri, recenzii în revistele literare din țară, din München („Observator”) și Paris („Asymetria”). Am debutat prin reviste literare încă din 2007 ca poet („Euromuseum”, nr. 7) și din 2010 ca prozator („Algoritm literar”, nr. 2). Ales prin vot democratic editor pe Ro.Literatura din ianuarie 2011.

LUMINIȚA ZAHARIA- Data și locul nașterii: 30 septembrie 1964, Turnu Măgurele, județul Teleorman.

Profesia: economist.

Volume de versuri: Albastru, Turnu Măgurele, tip. Turnu S.A. (1991); Lecții de melancolie, Alexandria, ed. Teleormanul Liber (1997); Singură prin Uchronia, Alexandria, ed. Teleormanul Liber (1999); Fulgerul lovește o singură dată, Alexandria, ed. Teleormanul Liber (2003); Contraste, București, ed. Eminescu (2005); Totul cîntă-n jurul meu!, București, ed. Eminescu (2007); Are mama două fete, București, ed. Eminescu (2008); Băiatul cu cărțile, București, ed. Eminescu (2009).

Apariții în antologii: Paisprezece poeți din sud - antologie Meandre, 2001; Ce enigmatică ești, femeie!, ed. 3D, 2008; Mirajele vieții, Suceava, ed. Lidana, 2008; Antologie de poezie și comentarii, Iași, ed. Pan Europe, 2008; Arta de a fi, ed. Anamarol, 2009; Lira în patru puncte cardinale, Bacău, ed. Rovimed, 2010, Poetic@, Cartea de poezie a cenaclului Lira21, editura ArtBook, 2011.

MARIANA ZAVATI GARDNER

Este fiica lui Constantin Zavati, colonel de infanterie (r), profesor de chimie gr. I, fost șef de catedră, fost inspector la specialitatea chimie, și a farmacistei Iulia Bucur Zavati, farmacist principal, fostă directoare la Oficiul Farmaceutic Regional/Județean Bacău, fostă proprietară a Farmaciei de la Valea Rea, județul Bacău. Căsătorită în Anglia cu John Edward Gardner. Bunicii dinspre mamă erau răzeși, iar bunicii dinspre tată erau țărani înstăriți.

În țară a predat engleza la Iași și Bacău, iar în Anglia predă engleza, germana, spaniola și italiana la licee din comitatele Essex și Norfolk. A publicat versuri în câteva antologii, neadunate toate în volume specifice; a scris șapte plachete de versuri, articole de critică literară și recenzii de cărți și a primit numeroase premii americane și britanice pentru poezie.

În România a funcționat ca profesoară în învățământul gimnazial și liceal, apoi ca asistentă universitară, la următoarele instituții de învățământ: Liceul Metalurgic Internat Iași (1975-1976), profesoară titulară stagiară la limba engleză; Universitatea Al.I. Cuza Iași, asistentă cu jumătate de normă la curs practic de limba engleză (1975-1976); Liceul Teoretic Internat „Mihai Eminescu/Oltea Doamna”, profesoară titulară stagiară la limba engleză (1976-1977); la Universitatea Al. I. Cuza Iași - asistentă cu jumătate de normă pentru cursurile practice de limba engleză (1975-

1976). În anii următori a predat la Școala generală nr. 28 Bacău, ca profesoară titulară stagiară (1977-1978) și ca profesoară titulară cu definitivat la limba engleză (1978-1980), apoi, în 1978, la Universitatea Bacău, va preda ca asistentă titulară cu normă întreagă, la Catedra de limba și literatura engleză, lucrând cu Profesorul Universitar Dr. Leon Levițchi. În Marea Britanie, la Comitatul Essex UK, va fi lector de limba franceză, la Universitatea Populară locală, cu jumătate de normă (1981-1986), apoi la Comitatul Essex și Comitatul Norfolk UK, ca profesoară titulară la diverse licee de stat ori particulare, având norma întreagă (1981-prezent).

Mariana Zavati Gardner a fost membră a colegiului editorial al revistei „Orizont”, a Liceului Teoretic Internat de Fete/ Colegiul National „Vasile Alecsandri”, condusă de profesorul emerit de literatura română, prozatorul Marin Cosmescu Delasabar, Bacău 1967, fiind recomandată de eminentul profesor de limba română de la Școala generală nr.5 Bacău, Voicu Ichim. Se dedică definitiv scrierii din 2001.

1959-1963: Școala primară de pe Strada Negel Bacău; 1963-1967: Școala generală nr.5 din Bacău; 1967-1971: A făcut studii liceale la „Colegiul Internat de fete Vasile Alecsandri”, la Bacău, absolvind examenul de bacalaureat cu media 10, în 1971. 1971-1975: A studiat engleza-franceza la „Universitatea Alexandru Ioan Cuza” din Iași. A absolvit studiile universitare ca Master of Science în Philology double first class honours, cu media 10.

De-a lungul mai multor ani, scriitoarea și-a continuat studiile atât în țară cât și în străinătate. Mai întâi și-a susținut examenul de definitivat în învățământ (în 1978), apoi, în 1979, prin examen public, a fost numită asistenta universitară a cunoscutului Prof. univ. dr. Leon Levițchi, la Universitatea din Bacău.

În străinătate a urmat cursuri la „University of Leeds”, Marea Britanie, la „Goethe Institut Rosenheim” (1991), Germania, și la „École Normale Supérieure Auxerre” (1991), Franța. A urmat, de asemenea, cursuri cu burse de studii și, în 1974, a fost solicitată pentru schimburi culturale la Universitățile: Cambridge, Oxford, Londra, Cardiff, Warwick și Nottingham din Marea Britanie, iar în 1977-1978 la Universitatea din București. În anii 1982, 1983 și 1986 a urmat cursuri cu burse de studiu la “Essex Institute of Higher Education” din Anglia, la “Leeds University”, unde a obținut un “Post Graduate Certificate in Education”, (1986-1987), la “Regent’s College London” (1992), apoi la “The Open University Milton Keynes” (în 2006) - Creative Writing Course (îndrumător Prof. Susan C. Vittery).

Invitații la ateliere literare:

Scriitoarea a primit invitații la New Writing Partnership/ Ventures 2004, 2005, 2006, Norwich. Mediatori: Kathryn Hughes și Tim Guest 2004, John Siddique și Katrina Porteous 2005, Susan Elderkin 2005; la University of East Anglia - Norwich / Experiment in Literature/ New Writing Worlds 2006. Mediatori: Kapka Kassabova (Bulgaria) și Richard Wiley (USA). De asemenea, la Norwich College of Art and Design Open Poetry Readings/ Cenaclu saptaminal. Mediator: George Szirtes .

Excursii de documentare:

1980-2007: excursii în Europa, Africa, America de Nord, Asia și Australia, organizate de soț, Prof. John Edward Gardner, Fellow of the Royal Geographical Society

Opera poetică

Whispers, UK 1998

The Journey, Published by Poetry Books, UK 1999

Watermarks, UK 2000

Travellers/Călătorii, 60 bilingual poems, Criterion Publishing, USA & Romania, 2001

The Spinning Top: Snapshot Poems, UK 2001

Pilgrims/Pelerini, bilingual poems, Editura Napoca Star, Cluj, 2002

Bequests/Moșteniri, Editura Etnograph, Cluj-Napoca, 2003
Numeroase traduceri și colaborări.